peter cheyney

NU POȚI PĂSTRA RESTUL

colecția police python

PETER CHEYNEY

NU POŢI PĂSTRA RESTUL

(roman)

Traducere : ROXANA PETCU
EDITURA „GRIN PROSPERO”
Bucureşti, 1991

Coperta : Matei Şerban

ISBN 973-95435-1-0

CAPITOLUL I

BANI UŞOR

Ceasul chinezesc de pe policioară a bătut şapte.

După o ploaie scurtă, o rază de soare de mai îşi făcu loc printre draperiile grele de catifea, se aşează oblic pe canapea, stătu un moment neconsolată în dormitorul scump mobilat, apoi parcă descurajată, dispăru, cedînd locul unei noi averse.

Uşa dintre camera de zi şi dormitor se deschise încet. Apăru întîi capul roşcovan al lui Effie Thompson, urmat apoi şi de restul. Se opri în uşă, cu o mînă în şold şi ochii verzi, întredeschişi, cercetînd camera dezordonată, observînd şirul de pantaloni, haină, vestă, cămaşă şi cîte altele care zăceau între uşă şi canapea.

Oftă. Se mişcă încet prin cameră, adună hainele, le împături şi le aşează pe un scaun.

Pe canapea, zăcea Callaghan întins cît era de lung. Purta un şort şi un maieu de mătase verde ca marea. Într-un picior avea un ciorap de mătase albastră şi un pantof bine lustruit ; pe celălalt, avea doar o bretea agăţată de degetul cel mare.

Mîinile îi erau încrucişate pe burtă, dormea adînc şi liniştit. Umerii largi ce acopereau aproape toată lăţimea canapelei, accentuau talia subţire şi şoldurile înguste. Faţa-i era suptă şi pometii accentuaţi o făceau să pară şi mai lungă. Părul lui

negru era ciufulit.

Pe podea, lîngă canapea, era o sticlă mare de apă de colonie, pe jumătate goală şi cu dopul lîngă ea.

Effie Thompson puse dopul la loc şi privi spre faţa lui Callaghan. Se uită la gura lui. Se întrebă de ce naiba o intrigă atît de mult această gură.

Callaghan mormăi în somn.

Ea ieşi din cameră închizînd încet uşa. Traversă camera de zi pentru a ajunge pe coridor. Se duse la lift şi coborî două etaje pînă la birou.

În timp ce mergea, pe coridorul care ducea la intrarea principală a birourilor, se întrebă de ce era Callaghan beat. Bănuia că era o femeie. La Callaghan, orice începea sau se sfîrşea cu o beţie. Se întreba dacă acum era începutul sau sfîrşitul a ceva sau cuiva.

Printre dinţi mormăi un cuvînt foarte urît.

Nikolls stătea în camera lui Callaghan, cu scaunul răsturnat pe picioarele din spate. Fuma un Lucky Strike şi făcea cerculeţe cu fumul de ţigară. Nikolls era lat în umeri, dar cu tendinţă de îngrăşare în talie. Avea faţa rotundă şi simpatică, ochii inteligenţi, pătrunzători.

Cînd Effie Thompson trecu pe lîngă el în drum spre biroul lui Callaghan, el începu să cînte „You Got Snakhe’s Hits“ („Ai şolduri de şarpe“). În acelaşi timp, cu o viteză uimitoare, îşi roti scaunul şi încercă o palmă în joacă spre porţiunea cea mai proeminentă a anatomiei ei. Chiar la timp, ea făcu un pas într-o parte şi spuse :

— Ascultă, canadian afurisit, ţi-am mai spus să-ţi

ţii mîinile pe-acasă. Într-o zi, am să-ţi trag una la ţurloaie.

Nikolls oftă.

— Ai, puicuţo, zise el jalnic, fii înţelegătoare. Ce, nu mai poate omul să te plesnească, aşa, din cînd în cînd? E firesc, nu ?

Ea se aşează la birou şi începu să ordoneze grămada de hîrtii.

— De ce e firesc ? întrebă.

Ochii-i verzi priveau supăraţi.

Nikolls pescui în buzunarul hainei şi mai scoase o ţigară, pe care o aprinse de la mucul, celeilalte. Apoi, cu ţigara spînzurată în colţul gurii, scoase un oftat care ar fi trebuit să sune tragic, dar suna ca o balenă ce iese la suprafaţă după aer.

— Orice tip are slăbiciunile lui, drăguţo, zise, n-ai învăţat încă ? Adică orice tip normal, vreau să spun, în regulă. Aşa că slăbiciunea mea sînt şoldurile. Eu umblu după şolduri. Întotdeauna am umblat şi am să umblu după ele, adică aşa, pe scară mare.

Îşi mută ţigara în celălalt colţ al gurii.

— Unii flăcăi cred că gleznele sînt totul, continuă Nikolls aproape visător, alţii, faţa, sau o pieptănătură elegantă, sau alura, sau o exprimare îngrijită, dar pentru mine sînt şoldurile, şi o să mă ridic să spun lumii ăştia strîmbe că, dacă e vorba de şolduri, toate damele pe care le-am întîlnit sînt ca nişte pietricele pe lîngă o stîncă în comparaţie cu tine. Şi am să-ţi mai spun ceva. Chiar înainte de a muri, tot am s-o fac, şi apoi am să crăp fericit.

Ea îşi puse la loc o şuviţă de păr roşu şi zise :

— Nikolls, ... niciodată n-am auzit pe nimeni vorbind atîtea prostii ca tine.

El rînji.

— Mdaa, zise el, i-auzi ! Poate că nu te-ar deranja dacă ar face-o cineva, cu condiţia să fie cine trebuie... cum ar fi Slim ?

Ea se înroşi şi-i aruncă o privire supărată.

El făcu un rotocol de fum.

— Ia zi, ce face băiatul ? întrebă. Şi-a venit în fire?

— Sforăie de se cutremură casa, zise Effie. Hainele sînt împrăştiate peste tot. Cred că a făcut-o lată azi noapte. A folosit jumătate din sticla de apă de colonie.

Nikolls încuviinţă.

— Înseamnă că a tras-o zdravăn la măsea azi noapte, zise... zdravăn, şi a fost vesel ca un cintezoi...

Ea închise un sertar cu zgomot.

— Apariţia unei noi prietene sau dispariţia uneia mai vechi ? zise.

Se uită la Nikolls, care rînjea răutăcios.

— Eşti cam curioasă, nu, drăguţo ? zise. Eu nu ştiu nimic... Slim nu vorbeşte cu mine despre dame. Este un tip foarte închis. Dar, reţine, l-am văzut cu vreo două numere grozave, şi totuşi, aşa ceva nu te-ar interesa pe *tine*, nu, scumpo ?

Ea se împurpură.

— Bineînţeles că *nu*, zise.

Unul dintre telefoanele de pe biroul lui Callaghan, zbîrnîi. Ea ridică receptorul.

— Da... Callaghan Investigations. Îmi pare rău, domnule Layne, toată ziua am încercat să dau de domnul Callaghan să vă sune. Nu... acum are o întrunire. Nu-l pot deranja. Îmi pare foarte rău, dar chiar acum încheie un caz foarte imţant. Doriţi să vorbiţi cu primul lui adjunct, dl.Nikolls... Mulţumesc, dle Layne... aşteptaţi un moment, vă rog...

Îi dădu receptorul lui Nikolls. Îşi mută ţigara în celălalt colţ al gurii şi-şi înclină periculos scaunul.

— Dl. Layne ? Windemere Nikolls. Cu ce vă putem fi de folos, domnule Layne ?... înţeleg... mda... vă urmăresc... păi, cît valorează marfa ?... O sută de mii... Nu mai spuneţi... Deci, domnule Layne,
lăsaţi-mi numărul de telefon şi dl. Callaghan vă va suna imediat după ce se termină conferinţa în care este acum. Sigur... La revedere...

Îi aruncă receptorul lui Effie Thompson, care-l prinse uşor şi-l puse în furcă. Se ridică.

— Surioară, se pare că se profilează o afacere mare, zise. Fă-ţi drum la Slim şi trezeşte-l. Trebuie să vorbesc cu el.

Telefonul zbîrnîi iar. Ea ridică receptorul. Nikolls auzi vocea lui Callaghan, bruscă şi destul de acidă, venind din apartamentul de deasupra.

Effie spuse :

— Mă bucur că te-ai trezit. Am urcat şi m-am uitat la tine, dar mi-am spus că viaţa mea n-ar valora prea mult dacă te-aş trezi.

Nikolls se ridică şi-i luă receptorul din mînă.

— Bună, Slim, zise. Şti... ceea ce vrea ea să spună cu adevărat este că tocmai trebuia să vină sa se uite la chiloţii ăia ai tăi de mătase verde. Mda... o face să se simtă bine... dar să nu-i spui că am zis-o eu. Hei... vrei să discutăm afaceri ?... în regulă. Urc la tine... Bine.

Închise telefonul.

— Zice să telefonezi jos să-i aducă un ibric mare de cafea, foarte fierbinte şi foarte tare, apoi poţi să te duci acasă, surioară... poate într-o seară cînd nu sînt ocupat, mergi cu mine la un film...

— Pe dracu, zise Effie. Crezi că m-aş lăsa pe mîna ta în întuneric ?

Nikolls rînji.

— De ce nu, scumpo ? zise. În întuneric sînt fantastic şi, oricum, sînt la fel de periculos şi la lumina zilei. Mi-aduc aminte de o damă din Minnesota...

Telefonul zbîrnîi iar. În timp ce se îndrepta spre el, ea zise :

— M-aş duce sus dacă aş fi în locul tău. El este, şi este foarte prost dispus, din cît îl cunosc eu pe Mr. Callaghan.

— Poate că ai dreptate, zise Nikolls.

Se îndreptă către uşă.

Iar Effie se adresă telefonului cu o voce stapînită şi calmă :

— Da, Mr. Callaghan... Da... Tocmai a plecat din birou... urcă... şi eu am să telefonez jos după cafea. Mai doriţi ceva ?... Bun... Noapte bună.

Callaghan ieşi din baie şi, stînd în faţa oglinzii încercă atent o cravată de mătase neagră. După

aceea îşi puse un smoking cu revere duble şi se îndreptă spre dulapul din colţ. Scoase o sticlă de whisky, o carafă de apă şi două pahare.

Turnă nişte whisky. Bău patru degete pe nerăsuflate şi apoi sorbi nişte apă. Veni şi Nikolls şi se servi.

Callaghan zise :

— Care-i povestea Windy ?

Îşi aprinse o ţigară, inhală adînc şi începu să tuşească.

Nikolls spuse :

— Un tip, avocat, pe nume Layne. Au încercat să dea de tine toată după-amiaza. Firma se numeşte Layne, Norcot, Fellins, Treap şi Layne. Sînt avocaţi buni, lucrează pentru o mulţime de granguri. Layne ăsta este şeful. Cazul este un furt... cineva a subtilizat diamante de primă mînă, în valoare de vreo sută de mii de lire de la un tip din Devonshire. A fost şi poliţia pe acolo dar nu par mulţumiţi. Nu ştiu alte detalii. Vor să te ocupi tu de afacere. Layne vrea să te vadă. Am spus că ai să suni tu. Aşteaptă la el la birou. Este pe Green Street, chiar la ieşirea din Park.

Callaghan se uită la ceas. Era opt.

— Sună-i şi spune-le că mă duc chiar acum, zise. Ajung la ei în zece minute. Şi tu stai pe jos în caz că am nevoie de tine.

Nikolls încuviinţă. În timp ce se ridica sună telefonul din casă. Răspunse. Callaghan se uita pe fereastră.

Nikolls puse mîna pe receptor.

— Este o tipă, zise. Numele ei este Vendayne — Miss Vendayne. Spune că are impresia că firma lui Layne a încercat să ia legătura cu tine. Zice că vrea să te vadă urgent. Ce să-i spun ?

Callaghan rînji.

— Ciudată treabă, zise. Fixează-i o întîlnire mîine. Oriunde vrea — dar să fie la Londra.

Nikolls vorbi la telefon. După ce închise zise :

— Este în regulă. Zice s-o aştepţi la clubul lui Ventura, lîngă Shepherd Market la ora zece.

Callaghan aprinse o altă ţigară.

— Cum ţi s-a părut ? întrebă.

Nikolls rînji. Îşi flutură mîinile visător.

— Avea o voce, Slim, zise. Ştii... muzicală şi plină de promisiuni de răsplată şi toată povestea ca la Omar Khayyám...

— Nu mai spune, zise Callaghan. Windy începi să devii poetic.

Mda... zise Nikolls. Uneori îmi place... dar mă cam alint. Sînt mereu, poetic cînd nu trebuie. Şi cînd ar trebui să revărs poezia, mă trezesc încercînd să ating o tipă şi primesc un perdaf.

Se ridică.

— Te aştept jos în birou, zise. Poate vii mai tîrziu ?

Callaghan, încuviinţă. Îşi puse o pălărie moale neagră şi ieşi. Cînd uşa dormitorului se închise, Nikolls întinse mîna după sticla de whisky.

Callaghan deschise uşa.

— Puneţi ceva de băut, Windy, zise.

Rînji.

Nikolls înjură încet printre dinţi.

— De ce dracu n-am aşteptat ? mormăi el.

Dl. Layne, de la firma Layne, Norcot, Fellins, Treap şi Layne era foarte subţire şi foarte demn. Părea aproape un ascet şi nu la largul său.

Callaghan, aşezat într-un scaun mare de cealaltă parte a biroului avocatului, îşi aprinse o ţigară cu o brichetă de aur.

Layne spuse :

— Cred că este un caz extraordinar, Mr. Callaghan.

Callaghan rînji.

— Am înţeles, zise. Cînd se fură bijuterii în valoare de 100.000 lire este treaba poliţiei, nu a unui detectiv particular. Se uită la avocat. Este evident, nu-i aşa ? întrebă.

Layne încuviinţă. Îşi împreună vîrfurile degetelor şi îl privi pe Callaghan pe deasupra lor. Spuse :

— Mr. Callaghan, cred că ar fi bine să vă spun toată povestea de la început. Aş vrea să accentuez că nu a fost ideea mea de a angaja un detectiv particular în acest caz. În timpul experienţei mele juridice, întotdeauna am considerat serviciile poliţiei satisfăcătoare.

Callaghan spuse :

— Nu mai spuneţi...

Scutură scrumul ţigării.

— Pe scurt, spuse Mr. Layne cu precizie, poziţia este următoarea. Clientul meu este maiorul Eustace Vendayne. Poate că aţi auzit de familia Vendayne, o familie veche din Devon —- foarte veche, de fapt. Maiorul Vendayne locuieşte la

Margraud Manor, o proprietate încîntătoare aproape de Gara, în sudul Devonului.

— Este, sau a fost, continuă avocatul, posesorul de o viaţă al unor bijuterii vechi foarte valoroase, care au intrat în posesia familiei în condiţii deosebite. Un membru al familiei Vendayne a scufundat un mare număr de corăbii spaniole în timpul reginei Elisabeta şi i s-a permis să păstreze o parte a capturii. După moartea lui, s-au găsit în testament anumite dispoziţii.

El a hotărît ca şeful familiei Vendayne să fie proprietarul şi administratorul bijuteriilor pe toată durata vieţii. El avea datoria să le păstreze în siguranţă şi să nu lase să fie purtate decît în ocazii speciale de femeile din familie. Dacă ar fi încercat să le vîndă, urmau să fie imediat încredinţate următorului bărbat din familie, la care oricum ar ajunge după moartea celui dintîi.

Dacă nu ar exista urmaşi de sex bărbătesc în familie în momentul în care proprietarul ar avea 25 de ani şi dacă nu ar mai exista nici un membru de sex bărbătesc în familie, atunci deţinătorul ar putea să facă ce doreşte cu ele. Înţelegeţi ?

Callaghan încuviinţă.

— Proprietarul şi administratorul actual al bijuteriilor este clientul meu, spuse Layne. După moartea lui, bijuteriile ajung la nepotul lui, Lancelot Vendayne, care are peste 25 de ani, nu este căsătorit şi nu are moştenitori, deci poate face cu ele ce doreşte, atunci cînd le va primi, după moartea clientului meu, dacă ar dori aceasta.

Acum vreo 11 luni, continuă avocatul, în Manor House au intrat nişte hoţi, au deschis seiful şi au luat bijuteriile. Ori au fost norocoşi, ori au ştiut că în seara aceea bijuteriile aveau să fie în casă, pentru că în ziua aceea fuseseră aduse de la bancă, din Newton Abbey, unde sînt ţinute de obicei, pentru a fi expuse la o expoziţie particulară la Manor.

Cînd s-a descoperit furtul, maiorul Vendayne a anunţat imediat poliţia locală. Problema a fost preluată de poliţia ţinutului şi după o săptămînă s-au cerut serviciile Scotland Yard-ului. Se pare că pînă în acest moment autorităţile nu au descoperit nimic.

Bijuteriile, a continuat Layne, au fost asigurate pentru 100.000 lire ceea ce, credeţi-mă, nu reprezintă valoarea lor adevărată. Bineînţeles, maiorul Vendayne a adresat o cerere companiei de asigurări, dar pentru un motiv sau altul — şi mărturisesc că nu înţeleg — compania nu pare înclinată să onoreze prompt această cerere. În ultimele trei-patru săptămîni au exprimat fel şi fel de scuze vagi şi, cinstit vorbind, la ora actuală nu am nici un fel de informaţii privind momentul în care vor onora cererea.

Aici, continuă avocatul, apare Lancelot Vendayne. Ca următorul proprietar al bijuteriilor şi ca cel căruia îi vor aparţine în întregime, iar el va avea puterea să facă ce doreşte cu ele, este, fireşte, foarte tulburat de situaţie. Mai ales, că putea deja să le considere ca fiind proprietatea lui.

Clientul meu are 55 de ani şi are probleme cu inima. Se pare că nu va mai trăi mult.

— Deci, pe scurt, spuse avocatul, Mr. Lancelot Vendayne a devenit din ce în ce mai tulburat de atitudinea companiei de asigurări. Se convenise între el şi maiorul Vendayne — şi cred că atitudinea tînărului a fost foarte generoasă — că în momentul în care cererea va fi onorată el va primi 75.000 lire şi clientul meu va păstra restul de 25.000.

Acum două săptămîni, Lancelot Vendayne s-a dus la Manor House şi s-a întîlnit cu clientul meu. I-a sugerat ideea că, dacă poliţia pare să nu facă nimic în această problemă, ar trebui căutat ajutor în altă parte. Se pare, zise Mr. Layne uitîndu-se peste ochelari la Callaghan, că Lancelot auzise de dumneata. Reputaţia dumitale, continuă el cu un zîmbet de gheaţă, este foarte întinsă. A insistat să se asigure serviciile dumitale şi dumneata să te străduieşti să afli, mai întîi ce s-a întîmplat cu bijuteriile şi apoi, de ce compania de asigurări ia atitudinea pe care au adoptat-o.

Callaghan spuse :

— Vă pot răspunde la a doua parte a întrebării acum. Am lucrat mult pentru companiile de asigurări. Le cunosc metodele. Pur şi simplu nu le place cererea. Caută să tragă de timp.

Avocatul spuse :

— Aşa cred şi eu. Dar Lancelot Vendayne, ca şi clientul meu de fapt, ar vrea să ştie de ce.

Avocatul se ridică. Se îndreptă spre cămin şi, cu mîinile la spate, se uită la Callaghan.

— Aţi vrea să luaţi acest caz, Mr. Callaghan ? zise el.

— De ce nu ? răspunse Callaghan. Pare un caz interesant. Îmi place ideea. Aş vrea un avans de 250 lire. Dacă găsesc bijuteriile le, voi include în nota de plată. Va fi o notă de plată mare. Dacă nu le găsesc, le voi include într-o notă de plată mai puţin considerabilă.

Avocatul încuviinţă.

— Este corect, spuse. Vă voi trimite cecul mîine. Bănuiesc că veţi dori să mergeţi la Margraud. Cred că legăturile feroviare sînt excelente. Veţi merge mîine ?

-— Poate, spuse Callaghan, şi oricum, niciodată nu folosesc trenul.

Îşi aprinse altă ţigară.

— Mr. Layne, zise el, ce-ar fi să-mi spuneţi ceva despre familia Vendayne, sau nu există aşa ceva ?

Avocatul dădu din cap. În colţul gurii îi înflori un zîmbet. Lui Callghan i se păru cinic.

— Ba da, Mr. Callaghan, spuse, există o familie. Am să v-o descriu. Este clientul meu, maiorul Vendayne, care, după cum v-am spus are 55 de ani şi o inimă nu foarte sănătoasă. Apoi fiica lui cea mare, o tînără fermecătoare, Miss Audrey Vendayne. Cred că are 30 de ani. Mai sînt două fete, Clarissa, 28 de ani şi Esme, 25. Toate sînt foarte frumoase. Clarissa şi Esme, continuă avocatul, sînt femei foarte moderne. De fapt, cred că generaţia mea le-ar considera cam sălbatice. Au, aşa cum se spune acum, atît temperament cît şi frumuseţe.

Callaghan spuse :

— Înţeleg. Toate sînt frumoase şi atractive. Dar Clarissa şi Esme sînt puţin sălbatice şi au temperament. Audrey este frumoasă, dar nu are temperament şi nu este sălbatică. Sau da ?

Layne spuse foarte rece :

— Miss Vendayne este o tînără fermecătoare, agreabilă şi deosebit de încîntătoare. Nu seamănă cu surorile ei, pur şi simplu pentru faptul că nu este de loc sălbatică şi nu are un temperament despre care să se poată vorbi.

— Înţeleg, spuse Callaghan. Îmi pare rău că v-am întrerupt.

Îi rînji avocatului cu amabilitate.

— Acest trei domnişoare şi clientul meu, locuiesc la Manor House, continuă avocatul. Celălalt membru în viaţă al familiei este, după cum am spus deja, Mr. Lancelot Vendayne. El nu locuieşte în Devonshire. Locuieşte în oraş.

Callaghan dădu din cap.

— Îi cunoaşteţi adresa ? întrebă.

— Locuieşte la Grant Hotel, pe Clarges Street, răspunse avocatul. Este un tînăr interesant, care a făcut, cred, o mulţime de bani la bursă. Mi s-a spus că este un jucător norocos. Joacă golf şi îi plac cluburile de noapte. Este o persoană drgăuţă. Seara se duce de obicei la Clubul Ventura, unde bea foarte mult şi pune la cale noi lovituri la bursă. După cum v-am spus, el este cel care v-a adus în această afacere nefericită.

Callaghan se ridică. Îşi stinse ţigara.

Spuse :

— Mulţumesc pentru informaţii. Desigur că voi merge în Devonshire. Poate mîine. Aţi putea să-l anunţaţi pe maiorul Vendayne de sosirea mea. Îi voi telefona maiorului de pe drum. Aş vrea să stau acolo. Voi lua un asistent cu mine.

— Foarte bine, Mr. Callaghan, spuse avocatul. Îl voi informa pe clientul meu. Vă va aştepta. Vă urez noroc.

Callaghan spuse :

— Mulţumesc.

Îşi luă pălăria şi ieşi.

Era nouă şi jumătate cînd Callaghan îşi termină masa de seară. Ieşi de la Premier Lounge şi o coti pe Albemarle Street. Ajunse în Bond Street, prin Bruton Street, Berkeley Square pînă aproape de Shepherd Market. O coti în aleile lungi care intersectează un colţ al pieţii şi o luă prin pasajul din stînga. La capătul pasajului, intrarea la Clubul Ventura forma o fundătură. Deasupra uşii se vedea o lumină verde de „camuflaj". De fiecare parte, un copac miniatural într-un ghiveci.

Callaghan se opri înaintea intrării şi îşi scoase portţigaretul. Tocmai îşi aprindea ţigara, cînd o femeie ieşi din umbra unuia dintre pomişori.

Spuse :

— Mr. Callaghan ?

Se uită la ea. Era înaltă, subţire şi suplă. Callaghan avu impresia vagă că era bine îmbrăcată şi că emana un parfum discret şi subtil. Vocea avea ceva deosebit, deosebit de atrăgător.

El spuse :

— Miss Vendayne, cred ? Bănuiam că am să vă găsesc înăuntru...

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiam unde să fixez un punct de întîlnire pentru a vă găsi, spuse. Am descoperit că biroul dvs este aproape de Berkeley Square. Mi s-a părut un loc de întîlnire la fel de bun ca oricare altul.

Callaghan zise :

— De ce nu ?

Tăcură. El stătea, trăgînd din ţigară, şi se uita la ea. După un moment, ea spuse :

— Am putea merge undeva ? Vreau să vă vorbesc.

Callaghan rînji în întuneric.

— Bănuiam că da, spuse.

Se întoarse şi începu să meargă prin pasaj către alei. Auzea tocurile ei înalte răpăind în urma lui.

Pe Charles Street găsiră un taxi rătăcit.

Callaghan spuse :

— Ştiu pe-aici un club nu prea rău. Ai vrea să mergi acolo ?

Opri taxiul. În întuneric o simţea aproape ridicînd din umeri.

Merseră pînă la clubul de pe Conduit Street. Pe drum se amuză, încercînd să identifice parfumul pe care-l folosea. După un timp renunţă.

Cînd taxiul se opri, Callaghan o ajută să coboare. Îşi trase braţul repede în momentul în care piciorul atinse pavajul. El plăti taxiul. În clipa în care se îndepărta de taxiul care pleca, ieşi luna şi o văzu. Îi apăru deodată o faţă albă, pe jumătate ascunsă de o voaletă, încadrată de un păr negru, cu doi ochi

mari şi negri, un nas drept şi plăcut şi o gură superb cizelată. Callaghan, căruia îi plăcea să se uite la gurile femeilor, se gîndi că a ei era încîntătoare. Îşi aminti vorbele lui Nikolls despre vocea ei „muzicală şi plină de promisiuni de răsplată şi toată povestea ca la Omar Khayyám...“ Se întrebă dacă Nikolls nu avea dreptate.

Ochii lui o măsurară rapid. Purta o haină şi o fustă care i se potrivea aşa cum ar trebui să se potrivească un costum. Are stil, se gîndi Callaghan. Se gîndi la Clarissa şi la Esme...

Taxiul dispăru. Rămaseră un moment uitîndu-se unul la celălalt. Apoi Callaghan spuse :

— N-aş face nimic dacă nu ai dori dumneata. Nu pari prea sigură de dumneata. Te uiţi la mine de parcă ţi-ai dori să fi în altă parte.

Ea zîmbi. Era un zîmbet timid. Apoi spuse arogant.

— Aş dori. Nu sînt obişnuită să am discuţii de la suflet la suflet cu detectivii particulari pe care nu-i cunosc. Dar, dacă tot sînt aici, aş prefera s-o fac.

El îi rînji.

— Păcat, spuse. Trebuie să fie îngrozitor pentru dumneata. Să intrăm. Poate te vei simţi mai bine după un păhărel.

Urcară scările pînă la primul etaj. Clubul avea doar o singură încăpere — o încăpere mare cu un bar la un capăt. Era gol, cu excepţia barmanului. Callaghan o conduse la o masă şi, după ce se aşeză se duse la bar şi comandă *fine maison* şi cafea neagră. Cînd se întoarse la masă, ea spuse :

— Cred că cel mai bun lucru este să-ţi spun ce am de spus şi s-o termin.

Callaghan îi zîmbi. Ea îi observă dinţii albi şi regulaţi.

— Este o idee bună, spuse el. Dar, drăcia este că atunci cînd ai spus ce ai de spus, n-ai încheiat socotelile.

Ea zîmbi. Era un zîmbet rece.

— Eşti cumplit de inteligent, nu, Mr. Callaghan ? spuse. Am auzit că da. Probabil ar trebui să fiu foarte speriată sau...

Callaghan spuse :

— Nu ştiu ce să spun...

Se aşeză.

Barmanul aduse băutura şi cafeaua. Îi oferi o ţigară şi, după ce ea îl refuză, îşi aprinse şi el una. Trase fumul în plămîni şi îl pufăi încet pe o nară. Spuse :

— Da?

Rînjea amabil.

Ea se uită spre fereastră. Apoi spuse :

— Aş *vrea* o ţigară, te rog.

Îi dădu una şi i-o aprinse. În timp ce îi întindea bricheta, se gîndi că Miss Audrey Vendayne avea ceva, aşa cum ar fi spus Nikolls, chiar dacă îi era greu să ia lucrurile de la capăt.

Fumă în tăcere un moment. Apoi spuse foarte repede :

— Mr. Callaghan, nu vreau să te ocupi de cazul acesta pentru tatăl meu. Nu cred că este necesar.

— Da, zise Callaghan. Cred că ai un motiv întemeiat pentru a dori ca eu să *nu* mă ocup de acest caz ?

— Cel mai bun dintre motive, răspunse. Ochii-i erau reci. Afacerea este în mîinile poliţiei, continuă. Cred că poliţia este foarte eficace. Nu văd de ce sînt necesare serviciile unui detectiv particular.

Callaghan nu spuse nimic. Urmă o pauză. Începu să soarbă din cafea.

— Bineînţeles, continuă ea, dacă laşi cazul acum, dacă îl abandonezi deşi nici măcar nu l-ai început încă, cred că ar trebui să primeşti un fel de compensaţie.

Callaghan îşi scutură ţigara. Apoi se uită o vreme la capătul aprins. Un colţ al gurii îi era întors într-un fel de zîmbet ciudat. Îi simţea nerăbdarea.

Spuse :

— Cred că este foarte frumos din partea dumitale. Foarte elegant. Problema este că l-am văzut deja pe Mr. Layne, avocatul tatălui dumitale. Practic am acceptat cazul.

Se uită la ea. Privea spre fereastră. Callaghan se gîndi că, deşi Layne spusese asta, Audrey Vendayne era sălbatică şi este plină de temperament. Oricum, Callaghan avea o părere proastă despre capacitatea avocatului de a aprecia un caracter.

Privirea ei reveni la el. Spuse indiferent :

-— Posibil. Dar nu văd nici un motiv pentru care nu ai putea fi cumpărat ca să renunţi la caz. Nu ?

Callaghan se uită la ea un moment. Apoi începu să rînjească rău.

— Bineînţeles, Miss, Vendayne, sînt totdeauna deschis ideii de „a fi cumpărat“ pentru a renunţa la un caz. Ce compensaţie propui ? Compensaţie este un cuvînt dat dracului. Îmi place. Ţinînd cont că nu este nimic de compensat, cred că este bun.

Ea roşi. Spuse liniştit :

— Îţi baţi joc de mine ?

— Niciodată nu-mi bat joc de o femeie serioasă ca dumneata, răspunse Callaghan. Eram doar curios în privinţa compensaţiei.

Ea dădu, din cap. Privi spre masă şi păru pe punctul de a ridica paharul de băutură. Apoi renunţă. Pe urmă se uită la el şi spuse :

— Nu cred că tatăl meu ar mai trebui supărat cu povestea asta a bijuteriilor furate. A fost foarte hărţuit. Şi nu se simte bine. Ar trebui lăsat în pace. Nu contează aşa de mult.

— Nu ? întrebă Callaghan. Credeam că bijuterii în valoare de 100.000 lire ar fi contat pentru oricine.

— Este o problemă de opinie, spuse ea. Eu nu cred că are importanţă.

Callaghan dădu din cap.

— Excelent, spuse el. Vocea lui avea o nuanţă de insolenţă. Deci *dumneata* nu crezi că este important. Şi mai departe ?

Ochii ei ardeau.

— Mă întreb dacă ţi-a spus cineva vreodată că eşti cumplit de impertinent, Mr. Callaghan ? spuse.

El rînji.

— O mulţime de lume, Miss Vendayne, răspunse. Şi cred că aş fi considerat şi mai impertinent dacă aş spune — şi ce dacă ! Făcu un rotocol de fum şi îl

privi ridicîndu-se în aer. Dacă ai o propunere, te ascult, continuă. Cred că nu am venit aici pentru a discuta capacitatea mea de a fi impertinent.

Ea ridică din umeri.

— Ai perfectă dreptate, spuse. Deci, pe scurt, propunerea mea este următoarea. Sînt dispusă să-ţi plătesc 200 lire imediat dacă te hotărăşti să nu iei cazul.

Callaghan spuse încet :

— Mr. Layne mi-a oferit 250 pentru a-l lua. Oferta dumitale trebuie s-o depăşească pe a lui.

Ea spuse :

— Îţi dau trei sute.

— S-a făcut, zise Callaghan.

Ea se uită la el un moment. Apoi începu să-şi deschidă poşeta. Se opri brusc şi spuse :

— Cum pot să ştiu că pot avea încredere în dumneata ?

— Nu şti, spuse Callaghan.

Îşi aprinse altă ţigară.

Ea mormăi ceva printre dinţi. Suna a „porc“... Apoi deschise poşeta şi scoase un pachet de bancnote. Scoase 6 bancnote o 50 de lire dintr-o grămadă şi le împinse spre Callaghan. Le puse în buzunarul de la piept.

Ea se ridică.

— Bună seara, Mr. Callaghan, spuse.

Callaghan se ridică.

— Mulţumesc pentru bani, spuse. Dar nu vrei să-ţi bei paharul, Miss Vendayne ? Sau nu bei cu bărbaţi necunoscuţi ?

Stătea uitîndu-se la ea.

— Bună seara, Mr. Callaghan, repetă ea.

Se îndreptă către uşă şi ieşi afară. Îi auzea tocurile răpăind pe scări.

Callaghan oftă. Se aşeză un moment, se uită la paharul ei neatins şi la cafeaua acum rece. Se duse la bar şi comandă un coniac şi apă minerală. Le bău, îşi puse pălăria şi plecă.

Era unsprezece, cînd Callaghan intră în birou. Nikolls era aşezat la un birou şi-şi făcea pasienţe.

Callaghan spuse :

— Windy, ai putea să faci ceva foarte rapid. Du-te
la garaj şi închiriază o maşină. Du-te acasă, dormi cîteva ore, fă-ţi bagajele şi pleacă în Devonshire. Du-te la un hotel aproape, dar nu prea aproape de Margraud Manor, lîngă Gara Rock. Ar trebui să ajungi acolo mîine dimineaţă devreme.

Nikolls spuse :

— Îmi convine. Mi-ar prind bine nişte aer de mare.

Callaghan continuă :

— Adună toate zvonurile locale despre familia Vendayne. Sînt trei fiice — Audrey, Clarissa şi Esme. Se pare că Esme şi Clarissa sînt cam năbădăioase. Verifică-le. Află dacă au prieteni prin zonă, cum îşi petrec timpul şi tot restul. Înţeles ?

Nikolls spuse :

— Am înţeles. Ai văzut-o pe tipa Vendayne ?

— Am văzut-o, răspunse Callaghan. Pe cea mai mare. Mi-a plătit trei sute de lire ca să las cazul baltă.

— Minunat, zise Nikolls. Măcar o dată să fim plătiţi pentru a nu face nimic.

Callaghan se duse la el în birou. Se aşează la birou, Nikolls intră după el şi îl privi.

— Ne întîlnim poimîine, zise Callaghan. Aşteaptă-mă pe la şase la Clocy Tower în Newton Abbey. Şi ia bagajele cu tine. Te iau cu mine. Pînă atunci să ai informaţia despre familia Vendayne, să nu te laşi agăţat de nici unul dintre deştepţii de pe-acolo. Înţeles ?

— Am înţeles, spuse Nikolls. Sînt ca şi acolo.

Se îndreptă către uşă. Cînd ajunse, se întoarse şi spuse:

— Mi se pare mie sau cazul ăsta pute ?

— Nu ştiu, spuse Callaghan, dar nu cred că ţi se pare.

Nikolls pescui un Lucky Strike din buzunar.

Spuse :

— Cred că este un caz drăguţ. Păpuşica cea mai mare dintre Vendayne îţi dă trei sute să laşi cazul şi tu nu-l laşi. Nu poate spune nimic pentru că evident nu ştie nimeni că te-a plătit să-l laşi. Bine lucrat. În ambele sensuri.

Callaghan spuse foarte încet :

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea, Windy.

Nikolls se înroşi.

— Îmi pare rău, zise. Eu... întotdeauna vorbesc prea mult.

— Nu-ţi face probleme, zise Callaghan. Oricînd pot să-i pun capăt zburîndu-ţi cîţiva dinţi. Apropos, ar fi bine să-ţi iei în bagaje şi un smoching. Şi cînd ajungem la Margraud, las-o moale cu poveştile tale

canadiene. Uneori cei ca familia Vendayne nu le apreciază.

Nikolls spuse :

— O să fiu dat dracu’ de Fifth Avenue. Pe curînd, Slim...

Plecă.

Callaghan se lăsă pe spate cu scaunul şi-şi puse picioarele pe birou. Aprinse o ţigară şi o fumă încet. Apoi îşi luă picioarele de pe birou, luă notesul şi îi scrise un bilet lui Effie Thompson.

„Effie,

Cum ajungi aici telefonează-i lui Gringall la Yard. Spune-i că vreau să-l văd. După-amiază dacă se poate. Spune-i că am fost angajat în afacerea bijuteriilor furate de la familia Vendayne.

S.C.”

Puse biletul în sertarul din dreapta al biroului din anticameră. Apoi îşi puse pălăria şi plecă. O luă prin Berkeley Square spre Clubul Ventura.

CAPITOLUL II

APARE GABBY

Era aproape douăsprezece noaptea, cînd a sosit Callaghan. Îşi lăsă pălăria la fata drăguţă de la vestiar. O luă pe coridor, intră prin draperiile grele de catifea şi rămase uitîndu-se la sala principală a clubului. Ori de cîte ori Callaghan fusese la Clubul Ventura, privise camera mare, mobilată cu gust cu o anume admiraţie pentru Gabby.

Alţi proprietari de cluburi îşi îngropaseră ringul de dans cu cîteva picioare şi construiseră un balcon pe care erau aşezate mesele în jurul camerei, orchestra fiind întotdeauna la un capăt pe un padium mai înalt, iar mobila mereu aurie sau cromată. Gabby nu procedase aşa. Era un original. Ringul său de dans — de altfel excelent, nici mare, nici prea mic — era cu două picioare deasupra podelei, iar mesele erau aşezate la nivelul mai jos care-l înconjura. Mobila, din stejar vechi, era confortabilă. — Atmosfera era-ncărcată de un aer de lux, chiar bun-gust.

Orchestra — o serie de maeştrii aleşi pe sprînceană din East End — cîntau într-un balcon cam cu opt picioare deasupra ringului de dans. Acum se odihneau, arborînd înfăţişarea aceea

lipsită de expresie pe care o adoptau cîntăreţii de swing
mai mereu.

În partea dreapta a încăperii era barul — deservit de o brunetă înaltă şi subţire şi de o blondă scundă şi plinuţă, două fete care nu pierdeau nimic prin contrast. Gabby, îmbrăcat într-un smoching impecabil, cu cămaşă albă de seară şi guler asortat, stătea sprijinit la capătul îndepărtat şi fuma un Green Upmann. Zîmbi şi-i făcu semn cu mîna lui Callaghan.

Callaghan se duse către el. Gabby spuse :

— Bună Slim. Arăţi grozav. Dacă vrei, vreodată, să-mi faci un serviciu spune-mi cine este croitorul tău. Ştie să facă haine.

Callaghan ridică o sprinceană. Spuse :

— Nici tu nu te descurci rău, Gabby.

Ventura ridică din umerii lui grei.

— Este o competiţie dură, Slim, a spus el. O fi bine pentru voi, băieţi, dar mie războiul ăsta nu-mi face nici un bine. Nimeni nu mai are bani. Oftă. Uneori mă frămînt foarte tare.

Oftatul se transformă într-un zîmbet angelic care îi arcui buzele lui Gabby şi arătă un rînd de dinţi pe care un dentist făcuse risipă de punţi de platină.

— Bănuiesc că tot whisky bei ? încheie el.

Callaghan încuviinţă. Gabby comandă un whisky mare pentru Callaghan, iar pentru sine, un gin cu apă minerală.

Spuse :

— Deci eşti din nou pe urmele unei afaceri, Slim ? Este ciudat, dar întotdeauna ştiu cînd cauţi

pe cineva. Ce s-a întîmplat ? Are probleme vreunul din clienţii mei ?

Callaghan negă. Bău puţin whisky. Spuse :

— Vreau să-l văd pe Lancelot Vendayne. Prin el am un caz — destul de bun. Am chef să-i ofer ceva de băut. Ştii ceva despre el, Gabby ?

— Foarte multe, răspunse Ventura. Nu ştiu ce aş face fără el. Cheltuie ceva bani pe aici. Băiatul este inteligent. Aş vrea să am mintea lui. Şi, continuă el, nu este numai inteligent, dar este şi un gentleman. Pare aproape imposibil, ştiu, rînji el la Callaghan, dar este un fapt. Este dintr-o familie veche şi acum face bani la bursă. Înţelegi aşa ceva ?

Callaghan nu spuse nimic. Îşi termină whisky-ul.

— O să apară, spuse Ventura. De obicei vine după miezul-nopţii. Dar nu ştiu dacă va avea timp de discuţii în seara aceasta.

Callaghan zise :

— De ce nu va avea timp să stea de vorbă ?

Gabby rînji.

— Avem un mic pocheraş — numai trei dintre noi, sus, la douăsprezece şi jumătate, zise el. De ce nu joci şi tu, Slim ? Dacă ai noroc, ai putea să cîştigi ceva.

Callaghan zise :

— Este o idee.

Îi urmări ochii lui Ventura care priveau către intrarea cu draperii. Tocmai intra un tînăr.

— Vorbeşti de lup..., zise Gabby uşor.

Callaghan se uita la Lancelot. Vendayne avea aproape un metru nouăzeci înălţime. Avea umeri laţi şi şolduri înguste. Faţa-i era deschisă, fruntea

onestă. Avea genul acela de păr castaniu ondulat prin care femeilor le place să-şi plimbe degetele. Veni spre bar. Gabby spuse :

— Bună seara Mr. Vendayne. Dacă nu şti, acesta este Mr. Callaghan — Mr. Slim Callaghan de la Callaghan Investigations. Ar vrea să stea de vorbă cu dumneata.

Vendayne întinse mîna. Spuse :

— Încîntat de cunoştinţă, Callaghan. Probabil ai auzit despre mine. Hai să stăm de vorbă.

Îl conduse peste ringul de dans, către o masă în partea cealaltă a încăperii. Făcu semn unui chelner şi comandă de băut. Spuse :

— Deci l-ai văzut pe bătrînul Layne. Este un bătrînel simpatic, nu ?

— L-am văzut în seara aceasta. Mi-a prezentat situaţia dar mai sînt cîteva chestiuni de discutat. După părerea lui Layne clientul meu este unchiul dumitale, dar înţeleg că de fapt dumneata m-ai adus pe mine în afacerea asta.

Lancelot încuviinţă.

— Da, spuse el. Am forţat situaţia pentru că situaţia trebuia forţată. Nu-mi place.

Îi întinse portţigaretul lui Callaghan şi aprinse ţigările. Apoi continuă :

— Cînd am auzit că s-au furat bijuteriile, am fost, desigur, tulburat, deoarece, după cum ţi-a spus Layne, conform testamentului original, cînd va muri unchiul meu şi bijuteriile vor ajunge la mine, eu pot să fac ce vreau cu ele. Testamentul spune că ultimul descendent bărbat al familiei, care are

peste 25 de ani şi nu are moştenitori, devine proprietarul real al bijuteriilor.

Callaghan dădu din cap.

— Aş fi vîndut bijuteriile cînd ar fi ajuns la mine, spuse Vendayne pentru că, cinstit vorbind, nu văd ce rost au o grămadă de bijuterii vechi folosite doar la dineuri şi expoziţii particulare. Mi s-a spus că dacă pietrele ar fi retăiate şi remontate de către experţii de azi şi-ar dubla probabil valoarea. Bănuiesc că valorează vreo două sute de mii, continuă el. După cum ştii, doctorii cred că unchiul meu nu mai are de trăit decît vreo patru-cinci ani.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi zîmbi fericit.

— Asta mi se potrivea grozav, zise el. Nu am acum nevoie de bani. În ultimii doi ani am avut noroc şi sînt asociat într-una din puţinele firme de agenţi de bursă care mai face ceva bani. Dar aştept cu nerăbdare să mă retrag peste opt-nouă ani şi să mă distrez.

Callaghan spuse :

— Ai putea să o duci bine cu 200.000 de lire.

Vendayne încuviinţă.

— Nu aş avea toţi aceşti bani, spuse el, pentru că aş face ce ar trebui pentru fete.

Callaghan spuse :

— Ai face-o, nu ?

— Bineînţeles, spuse Vendayne. Sînt perfect convins că bătrînul nu va fi în stare să le lase prea mult cînd o să dispară de pe acest pămînt şi cred că li s-ar părea prea mult dacă eu aş avea toţi banii aceştia şi ele ar trebui să-şi caute slujbe ca guvernante sau altceva. Pentru că fără bani n-ar

putea să menţină Margraud. Aşa că m-am hotărît că dacă aş avea 200.000 lire din vînzarea bijuteriilor, le-aş face fiecăreia o poliţă pe viaţă în valoare de 30.000 lire fiecare. Chiar şi atunci m-aş descurca bine. Aş mai avea 100.000 lire.

Callaghan spuse :

— Destul de bine.

— Îţi imaginezi, spuse Vendayne, ridicîndu-şi paharul de whisky şi privind prin el, că nu m-am simţit tocmai bine cînd am auzit despre furt. M-am dus direct la unchiul meu. Deja fusese acolo poliţia ţinutului şi peste zece zile au venit cei de la Yard. Inspectorul şef, care este prieten cu unchiul meu, ajunsese la concluzia că a fost o treabă deşteaptă şi că cei care au făcut-o îşi cunoşteau meseria. Credea că sînt probabil escroci de talie internaţională, care cunoşteau valoarea mărfii.

Callagan spuse :

— Credeaţi că poliţia o să aducă marfa înapoi ?

Vendayne dădu din cap.

— Aşa am crezut la început, spuse el. Ne-am gîndit că va fi imposibil pentru ei să scape de nişte bijuterii ca cele din colecţia Vendayne, asta bineînţeles, dacă nu aveau de gînd să demonteze pietrele sau să le taie, ceea ce i-ar fi costat nişte bani. Ne-am gîndit că nu-şi vor da atîta osteneală. Cînd a venit Scotland Yard-ul, s-au gîndit că ideea escrocilor ar putea să fie o afacere cu compania de asigurări, care ar fi plătit sigur 20.000 lire pentru a-şi micşora pierderile şi pentru a aduce marfa înapoi. Dar Scotland Yard-ul a dat greş. Au trecut aproap 3 luni şi situaţia este aceeaşi.

Următoarea problemă, continuă Vendayne, a fost atitudinea companiei de asigurări. N-au lăsat să se înţeleagă că nu vor onora cererea şi-mi imaginez că între timp agresorii lor s-au agitat foarte mult ca să prindă un fir în legătură cu marfa. Se uită la Callaghan zîmbind. Probabil că învăţ găina să facă ouă, zise el, dar ştii că asesorii companiilor de asigurări sînt foarte buni, şi dacă ei nu pot afla cine a făcut-o şi unde este marfa, cred că nimeni nu poate.

Cam acum 3 săptămîni, continuă el, m-am gîndit că ar fi timpul să facem ceva. M-am întrebat ce-ar fi mai bine de făcut. Apoi într-o seară, nişte prieteni de-ai mei vorbeau despre d-ta. Motivele sînt evidente.

Callaghan îşi termină whisky-ul.

— Motivul evident fiindcă d-ta crezi că eu aş putea forţa mîna companiei de asigurări ? zise el.

Lancelot rînji.

— Aşa este, zise el. Nu ştiu cum ai să o faci, dar este clar că această companie de asigurări trebuie să facă ceva destul de repede. Trebuie să spună fie că nu plătesc, fie că trebuie să plătească. Vreau să grăbeşti acest proces. Bănuiesc, spuse el, că avînd tehnica d-tale, n-ar trebui să apară prea multe dificultăţi cu compania de asigurări.

Callaghan spuse :

— Foarte frumos din partea d-tale.

Îşi aprinse o altă ţigară.

Vendayne spuse :

— Ai vreo idee ?

Callaghan dădu din cap.

— Mă duc în Devonshire, spuse el. Sînt genul care
cred în atmosferă. Îmi place să văd locurile unde s-au întîmplat faptele. Uneori îmi vine cîte o idee.

Vendayne spuse :

— Atunci sper că mă vei ţine la curent cu evoluţia lucrurilor.

— Bineînţeles, spuse Callaghan. De ce nu ? Apropo, continuă el. Gabby mi-a vorbit despre un pocker pe care l-aţi planificat pentru astă seară. Mi-a propus să joc şi eu. Te deranjează ?

Vendayne zise :

— Cu cîţi mai mulţi, cu atît mai veseli. Oricum, trei sînt prea puţini pentru un joc ca lumea. Patru este cu mult mai bine. Deci ? De obicei jucăm sus.

— În regulă, zise el.

Făcu semn unui chelner. Şi mai comandă ceva de băut.

Ceasul cu cuc din colţ făcu un zgomot şi bătu trei. Gabby căscă.

— Nu ştiu cum vă simţiţi, domnilor, zise cu un zîmbet care cuceri pe toată lumea, dar propun să încheiem. Şi cred că am început să pierd.

Callaghan zise :

— Eu sînt de acord. Şi eu cred că pierd puţin.

Gabby făcu socotelile. Zise :

—- Eu am pierdut 15 lire şi dumneata Slim 12. Mister Rains cîştigă 9 lire şi d-nul Vendayne 18.

Vendayne spuse :

— Ai avut ghinion, Callaghan. Sper să-ţi meargă mai bine data viitoare.

Callaghan zîmbi. Băgă mîna în buzunarul drept al hainei şi scoase un portofel de piele. Îl puse pe masa verde şi îl deschise. În portofel erau cele 6 bancnote noi de 50 lire — contribuţia lui Audrey Vendayne.

Lancelot Vendayne se uită în portofel. Zise zîmbind :

— Ai venit pregătit să pierzi foarte mult.

Callaghan luă una dintre bancnote şi o întinse lui Vendayne.

— Vrei te rog s-o schimbi şi să-ţi opreşti 12 lire zise el. Apoi dacă Gabby îţi dă 6 şi îi plăteşte lui Rains socotelile, sînt în regulă.

Vendayne luă bancnota de 50 lire. Se uită la ea şi spuse :

— Este foarte atrăgătoare o bancnotă de 50 lire.

I-o aruncă lui Ventura.

— Poftim Gabby, zise el. Poţi să faci plăţile şi să-i dai restul lui mister Callaghan.

Callaghan îşi termină băutura. Se ridică şi se duse în colţul camerei. Îşi luă pălăria, se întoarse la masă şi îşi luă grămăjoara de bancnote de 5 şi o liră, pe care Ventura le pusese în faţa lui.

— Noapte bună, zise. Şi mulţumesc pentru joc.

Ventura spuse :

— Foloseşte scările de serviciu, Slim. Vei găsi deschisă uşa de jos.

Callaghan dădu din cap. Îşi puse pălăria şi plecă. Mergea încet prin întuneric în direcţia Berkeley Square. Părea fericit.

Sus în apartamentul lui, bău dintr-o înghiţitură patru degete de whisky şi începu să se plimbe pe colo-colo prin camera de zi.

Se gîndea la Audrey Vendayne. A dracului femeie,
se gîndi el. Îşi dădu seama că o să apară ceva probleme legate de ea. Era genul. Şi nu-l plăcea.

Callaghan începu să rînjească. Nu-l deranja să nu fie plăcut de femeile frumoase.

Tot mai rînjea.

Inspectorul şef Gringall, privea pe fereastra biroului său de la Scotland Yard. Razele de soare îl făceau să se simtă mulţumit. Scoase o pipă scurtă din buzunar şi începu să o umple cu tutun dintr-o pungă zdrenţuită.

Începu să sune telefonul de pe biroul lui Gringall. Fields se ridică de la birou, traversă încăperea şi răspunse. După un minut acoperi receptorul cu mîna şi spuse :

— Este Effie Thompson, secretara lui Callaghan. Zice că el ar vrea să te vadă cam pe la ora 3. Zice că el a fost angajat pentru furtul bijuteriilor Vendayne. Gringall încuviinţă.

— Spune-i că-l primesc cu plăcere, spuse el.

Fields spuse asta şi închise telefonul. Gringall se întoarse la birou, se aşeză şi începu să deseneze pe sugativă. Desenă o roşie şi o banană şi-şi privi opera cu capul aplecat într-o parte.

— Sună şi află cine se ocupă de afacerea Vendayne, zise el. Şi roagă pe oricare o fi să mă lase să văd dosarul şi orice notă care există.

Fields dădu din cap.

— Walperton se ocupă de caz, zise el. Şi din cîte ştiu, nu s-a întîmplat nimic.

Gringall spuse :

— Ei, bine, se va întîmpla acum.

Fields îi zîmbi superiorului său.

— Adică Callaghan ? întrebă el.

Gringall zîmbi.

— Da Fields, zise el. Callaghan, începu să deseneze un ananas.

Callaghan se trezi la 12, îşi puse mîinile sub cap şi privi tavanul. Îşi petrecu 5 minute făcînd asta, apoi brusc aruncă aşternuturile şi sări din pat. Purta partea de sus a unei pijamale din şantung violet.

Se duse la fereastră şi privi afară. Rămase acolo un moment căscînd. Şi telefonă la birou. Zise :

— Bună dimineaţa, Effie. Ai dat de Gringall ?

Ea răspunse :

— Da. Întîlnirea a fost fixată pentru ora 3.

Callaghan zise :

— Sună la Parvell & Co, asesorii de asigurări din Eastcheap. Întreabă-i ce companie de asigurări se ocupă de bijuteriile Vendayne. Dacă riscurile prevăzute au fost incendiu şi jaf sau numai jaf.

Ea răspunse :

— Foarte bine. O ! Apropos ! A sunat d-l Ventura de la clubul Ventura. A întrebat dacă poate să vorbească cu d-ta. A zis că o să treacă pe aici pe la birou dacă d-tale îţi convine.

— E în regulă, zise Callaghan. Spune-i să vină pe la 2 şi jumătate. Am să cobor pînă atunci.

În clipa în care intra în birou, Effie Thompson observă că avea un costum nou. Începu să-şi pună întrebări despre miss Vendayne.

El se aşeză la birou şi-şi aprinse o ţigară. Trase încet fumul în plămîn pufăindu-l înapoi pe o nară. Effie Thompson veni din celălalt birou cu notes-ul în mînă.

— Am vorbit cu Parvell, spuse ea. Bijuteriile Vendayne au fost asigurate de compania Sphere & International Assurance. Această firmă s-a ocupat de asigurarea lor în ultimii 270 de ani. O consideră o afacere bună şi asigurată sub valoare. Bijuteriile au fost asigurate atît pentru jaf cît şi pentru incendiu.

Callaghan spuse :

— Mulţumesc, Effie.

Se auzi o sonerie şi se deschise uşa celuilalt birou. Ea ieşi. După un moment se întoarse şi spuse :

— Mister Ventura.

Gabby arăta primăvăratec. Purta un costum gri deschis, a cărui croială excepţională îi masca cel puţin 6 cm. din talie, o cămaşă de mătase crem, o cravată din *crepe de chine* de o nuanţă plăcută, iar în mijlocul ei, un ac de diamante. În mîna dreaptă îi atîrna o pălărie gri moale, asortată la costum.

Callaghan spuse :

— Zi Gabby, ce te doare ? Ia loc. Se uită la burta lui Ventura. Oricum duci prea multă greutate pe picioare.

Ventura se aşează greu într-un fotoliu mare de piele. Scoase o batistă de mătase şi o introduse cu greu între gulerul strîmt şi gîtul lui.

Zise :

— Cred că ar trebui să ţin regim.

Callaghan dădu din cap.

— Ai venit ca să-mi spui asta, Gabby ? întrebă el.

Ventura se agită puţin în scaun.

— Ascultă Slim, eu te cunosc şi tu mă cunoşti. Cred că am putea chiar să ne numim prieteni.

Callaghan îşi aprinse altă ţigară.

— Am putea zise el. Rînji. Întrebarea este, dacă ne-ar crede cineva.

Ventura spuse :

— Nu fii dur, Slim. Bănuiesc că ai în minte tot afacerea Randall.

Callaghan încă zîmbea amarnic.

— Aceea şi cîteva altele, zise. Sînt cîteva lucruri legate de cluburile pe care le-ai condus care mie nu-mi plac, Gabby.

Ventura zise încet :

— Ascultă, Slim. Trebuie să-mi cîştig existenţa. Şi cluburile mele sînt destul de bune pentru vremurile astea. Uită-te la modul cum conduc Ventura.

— Ştiu, zise Callaghan. Dar cealaltă hrubă a ta, Gilded Lily ? Ultima dată cînd am fost acolo puţea aşa de tare a marihuana, încît aproape am avut nevoie de o mască de gaze. Şi totuşi...

Se uită la Ventura întrebător.

Gabby spuse :

— Eşti dur, Slim. Şi nu-mi uşurezi deloc lucrurile. Am venit aici pentru că doream să te rog să-mi faci un serviciu.

Callaghan spuse :

— La asta m-am şi gîndit. Ce serviciu ?

— Nu mare lucru, zise Gabby. Uite Slim ce-ar fi, aş vrea să-mi spui doar ceva fără să-mi pui întrebări. E ceva personal, înţelegi ? Cam asta ar fi.

Îşi tîrî scaunul mai aproape de biroul lui Callaghan.

— Tu mă cunoşti Slim, zise el. Crezi că sînt un dur, dar am şi eu momentele mele de slăbiciune.

Callaghan spuse :

— Încerci cumva să mă faci să plîng, Gabby ?

Ventura strîmbă din nas.

— Aş vrea să nu-ţi baţi joc de mine, zise el.

Se înroşi.

— În regulă, zise Callaghan. N-am să-mi bat joc de tine. Eşti un tip sensibil, şi mai departe ?

Ventura spuse :

— Aseară am împrumutat cuiva nişte bani, exact 300 de lire, fără nume, fără nimic. I-am împrumutat acestei persoane şase bancnote noi de 50 lire. Bun. M-am despărţit de aceşti bani pentru că m-am lăsat dus de o poveste sentimentală, înţelegi ? Şi apoi, să vezi surpriză.

Callaghan spuse :

— Bun, deci continuă, spune-mi. Abia aştept !

— Ei bine, zise Ventura încet, ai venit aseară să-l vezi pe tînărul Vendayne. Ai jucat pocker cu noi şi, pe Dumnezeul meu, cînd am făcut socotelile mi-ai

dat înapoi una din bancnotele mele. Cînd am văzut numărul era să fac un atac.

Callaghan spuse :

— Ar fi fost foarte rău dacă ai fi făcut un atac, Gabby.

— Ei bine, zise Ventura, aş fi vrut să ştiu de unde ai bancnota, Slim. Aseară cînd ai deschis portofelul am văzut că erau şase bancnote noi de 50 lire. Mi-ai dat-o pe cea de deasupra. Mi-a venit ideea că şi celelalte ar putea fi ale mele.

— Ceea ce spui tu de fapt, zise Callaghan, este că şi celelalte cinci ar putea face parte din banii din care ai făcut tu binele acela.

— Aşa este, zise Ventura.

Callaghan îşi ridică privirea în tavan. După un minut se uită la Gabby. Spuse zîmbind :

— Cred că nu te pot ajuta Gabby. Am luat banii de la Gortells, negustorii de vinuri care fac aprovizionarea la Safety Valve Bottle Party. Aveam nevoie de 500 lire şi cînd vreau bani după ce se închide banca, întotdeauna mă duc la Gortells. Le-am dat un cec şi ei mi l-au plătit. Cu celelalte 200 am plătit o factură.

Ventura se ridică.

— Înţeleg, zise el.

— Nu pari foarte satisfăcut, Gabby, zise Callaghan.

Ventura ridică din umeri.

— Ce naiba, zise el. Oricum, am fost un dobitoc că am venit.

Callaghan spuse :

— Întotdeauna ai fost un dobitoc, Gabby.

Ventura era la uşă. Se întoarse repede. Ochii îi erau foarte duri, foarte reci. Spuse :

— Probabil n-am să fiu întotdeauna un fraier. La revedere, Slim.

— Pa, Gabby, zise Callaghan.

Se duse pînă la uşă şi-l urmări pe Ventura trecînd prin celălalt birou. Observă privirea din ochii lui Effie în clipa în care proprietarul clubului de noapte trecu pe lîngă ea. Spuse :

— Nu-ţi place mister Ventura, nu, Effie ?

Ea răspunse :

— Nu. Mi se pare că arată ca un negustor de sclavi. Nu, domnule Callaghan ?

Callaghan zise :

— Nu ştiu. N-am văzut niciodată un negustor de sclavi. Dumneata, da ?

Îşi luă pălăria din cuier.

— Mă duc să mă întîlnesc cu Gringall, Effie, zise el. Poate mă întorc, poate nu. Mîine plec la Devonshire. Nu ştiu cît am să stau acolo. Am să ţin legătura cu d-ta.

Ea răspunse :

— Foarte bine, domnule Callaghan.

Cînd el ajunse la uşă, ea adăugă calm :

— Sper ca vremea să fie frumoasă, domnule.

Era 3 fără 25 cînd Callaghan intră în biroul lui Gringall.

Gringall se uita pe fereastră fumîndu-şi pipa. Spuse :

— Bună Slim, arăţi bine. Cum? Alt costum? Ce de bani cîştigaţi voi, detectivii particulari.

Callaghan zise :

— Am un croitor răbdător, Gringall. Felicitări pentru avansare. Inspector şef Gringall, sună bine nu ?

Gringall se duse la birou şi se aşează. Îi făcu semn spre scaunul de cealaltă parte.

— Bănuiesc că ai de gînd să-mi ceri un serviciu, zise el. De aceea ai pomenit de avansarea mea. Şi bănuiesc că te gîndeşti c-am trecut peste cazul Riverton şi cred că te mai gîndeşti că mi-ai plasat-o cînd nu puteam să replic.

Callaghan spuse :

—- Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, Gringall.

Gringall zise :

— Sînt absolut sigur.

Îşi întoarse privirea spre tavan. Callaghan se aşează şi-şi aprinse o ţigară.

Spuse :

— Ascultă Gringall, voiam să-ţi cer un sfat...

Gringall se uită la Fields, care îi rînjea.

Callaghan spuse :

— Care este gluma ?

Se uită de la unul la celălalt.

— Eu şi Fields ne gîndeam amîndoi la acelaşi lucru. Ori de cîte ori vii aici şi-mi ceri sfaturi, urmează întotdeauna o mulţime de necazuri pentru noi.

Callaghan spuse :

— De data asta nu o să fie nici un necaz.

Făcu un rotocol de fum pe care-l urmări plutind prin birou. Spuse :

— Eu întotdeauna, îmi pun cărţile pe masă şi este ceva ce nu-mi place să fac. Nu-mi place să mă lovesc de forţele de poliţie.

Gringall spuse :

— Oh, nu ! Dacă ar fi să stai închis cîte un an pentru fiecare ocazie cînd te-ai lovit de forţele de poliţie, n-ai mai vedea niciodată lumina zilei. Era cît pe ce să te acuz de „obstrucţionarea unui ofiţer de

poliţie” cu ocazia ultimei tale afaceri.

Callaghan zise amabil :

— Să lăsăm ce a fost.

— Aşa să fie, zise Gringall. De ce ai venit ? Să ceri un sfat ? Pentru că nu vrei să te loveşti de poliţie şi înţeleg că ai fost angajat în cazul Vendayne. Callaghan încuviinţă.

— Asta-i problema, zise el. Iată un caz la care poliţia lucrează de trei luni şi nu s-a întîmplat nimic. Şi deodată bătrînul Vendayne decide să mă angajeze pe mine. Deci, ce şanse am ? Dacă voi n-aţi reuşit să faceţi nimic, ce-am să fac eu ?

Gringall spuse :

— Mi s-a trimis dosarul azi dimineaţă cînd a sunat secretara ta. Walperton s-a ocupat de caz şi după cum ştii, este unul dintre cei mai buni ofiţeri. Ei bine, afacerea este dureros de simplă.

Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Se aşează cu spatele la ea, uitîndu-se către Callaghan.

— Cine a pus mîna pe bijuteriile astea, a fost foarte rapid, zise el. Treaba a fost făcută grozav.

Walperton nu ştie cum au pătruns în Manor-house, dar crede că au intrat prin uşa dinspre terasa din spate. Încuietoarea a fost forţată, deşi e ciudat că nu erau nici un fel de amprente pe fereastră sau pe pervaz, şi dacă au lăsat urme de paşi pe stratul de flori din exterior, le-au acoperit înainte de a pleca. Seiful a fost pur şi simplu deschis. Nu a fost spart, cine a deschis seiful cunoştea combinaţia. Nu erau amprente pe seif. Asta e povestea.

Callaghan dădu din cap.

— Nu e un caz uşor, nu? Îmi pare rău pentru Walperton, continuă el. Spune-mi te rog, Gringall, ce se întîmplă cu compania Sphere & International Assurance. Nu prea vor să onoreze cererea, nu-i aşa ?

Gringall ridică din umeri.

— Tu ce-ai face, zise el ?

Callaghan dădu din cap.

— Deci, ei cred că este o treabă făcută din interior ?

— Da, zise Gringall. Cred că asta e ideea lor. Deşi, continuă el, sînt aceiaşi servitori la Margraud Manor, de ani de zile. Nu pot fi bănuiţi pentru nici un motiv.

Callaghan spuse :

— Bănuiesc că era un seif vechi.

— Un Climax, zise Gringall. Vechi, dar încă bun. De ce ?

Callaghan rînji.

— Ştii la fel de bine ca şi mine, zise el. Că nişte tîlhari isteţi pot foarte uşor să găsească pe cineva care a lucrat la fabrica Climax. Poate că băieţaşii au avut combinaţia seifului chiar înainte a ajunge în Devonshire.

Gringall spuse :

— Poate că ai dreptate. Îşi aprinse iar pipa.

— Ştii, Slim, zise el, cred că te-ai adresat unde nu trebuie. Tu, de fapt, ai venit aici să afli de ce nu onorează compania de asigurări cererea. De ce nu te duci să-i întrebi pe ei.

Callaghan zise :

— Spune-mi Gringall, se ocupă cineva de treaba asta ?

Gringall încuviinţă :

— Doi dintre cei mai inteligenţi asesori din ţară, spuse el. Amîndoi aleşi pe sprînceană ; cunosc povestea fiecărui hoţ de bijuterii din ţara asta. Şi tot nu i-a ajutat la nimic.

Gringall se uită în tavan.

— Dar dacă eşti aşa de deştept cum cred că eşti...

Callaghan rînji.

— Ce-ai face Gringall ? întrebă el.

Ofţerul de poliţie spuse :

— E, este numai o idee, dar cred că şi compania de asigurări ar vrea să te angajeze pentru treaba asta.

Callaghan spuse :

— Adică aş putea investiga povestea şi în numele lor.

Zîmbea.

— Cam aşa ceva, zise Gringall.

Callaghan se ridică.

— Plec, spuse el. Mulţumesc pentru amabilitate.

Ajunsese la uşă, cînd Gringall îi spuse :

— O clipă, Slim. Poate că ţi-am vîndut un pont bun. Dacă cumva în timpul investigaţiilor tale fie pentru familia Vendayne, fie pentru compania de asigurări — dacă se hotărăsc că merită să te folosească — afli de vreo încălcare a legii legată de acest furt, cred că ne vei anunţa.

Callaghan spuse :

— Bineînţeles. La revedere, Gringall.

Închise uşor uşa în urma lui.

Fields spuse :

— La naiba dacă o să ne anunţe, domnule.

CAPITOLUL III

ÎNTÎLNIREA CU FETELE

Callaghan, îşi parcă Jaguar-ul pe o latură a străzii, aproape de Clock Tower în Neweon Abbot. Cam la 20 metri mai departe, stînd la intrarea în Golden Hind, era Nikolls.

Se îndreptă eătre maşină şi spuse :

— Bună, Slim. Femeile de pe aici au şolduri grozave. N-am văzut niciodată forme atît de frumoase. Trebuie să fie smîntînă.

Se duseră la bar. Callaghan comandă 2 whisky-uri duble. Se aşezară la o măsuţă din colţ. Cînd îşi termină paharul, Callaghan spuse :

— Trebuie să planificăm afacerea cu grijă, Windy. Acum lucrăm şi pentru compania de asigurări. Rînji batjocoritor.

Nikolls spuse :

— Dumnezeule, ce aranjament. Cum ai reuşit să faci asta ?

Luă paharele goale şi se duse la bar. Se întoarse cu ele pline.

Callaghan spuse :

— M-am întîlnit cu Gringall. De caz se ocupă un inspector pe nume Walperton. Se află tot acolo de unde a pornit. Gringall mi-a sugerat să stau de vorbă cu Sphere & International — compania care a făcut asigurarea. Am prins ideea. Le-am spus că

mă ocup de caz în numele familiei Vendayne. După o grămadă de ocolişuri, m-au întrebat dacă nu aş vrea să-i reprezint şi pe ei. Mi-au spus că interesele familiei Vendayne sînt şi interesele lor. Deşteaptă treaba asta.

Nikolls spuse :

— Mie-mi spui. Deci nici celor de la asigurări nu le place.

Callaghan ridică din umeri.

— Sînt într-o încurcătură, spuse el. Layne, avocatul familiei Vendayne, le-a scris probabil după ce s-a întîlnit cu mine. Le-a spus că dacă nu plătesc în termen de o lună îi va acţiona în justiţie. Ei, sper ca înainte de o lună să aflu ceva care să-i ajute. Dacă nu aflu, trebuie să plătească.

Nikolls dădu din cap.

— Totuşi nu e prea etic, Slim, nu ? întrebă el. Ce naiba, lucrezi pentru toată lumea ?

— De ce nu, zise Callaghan. Zîmbea plăcut. Dacă furtul acesta este în regulă şi în afară de orice bănuială, de ce s-ar teme familia Vendayne ? Dacă nu... Nikolls aprinse o ţigară.

— Eu, cred că nu e în regulă, zise el.

Zîmbetul lui Callaghan se lăţi.

— Ai vreo teorie Windy, spuse el acuzator.

Nikolls rînji.

— Este evident. Micuţa Audrey este omul nostru. Ea a subtilizat bijuteriile ca să se poată formula cererea. Le-a subtilizat şi le-a ascuns pe undeva prin grădină. De aceea te-a plătit, ca să nu te amesteci. Mai mult decît atît. Ştiu de ce a făcut-o.

— Te ascult, zise Callaghan.

— M-am fîţîit mult ieri, zise Nikolls. M-am dus la Kings-bridge şi la Gară şi pe la Tonts. Am fost prin toate cîrciumile din Prawle și Hallsands. Am aflat o mulţime de lucruri.

Callaghan îşi încruntă sprîncenele.

— Cum ar fi ? întrebă el.

Nikolls luă o înghiţitură zdravănă de whisky şi continuă :

— Vendayn-i ăştia sînt un fel de instituţie în zona asta. Mai ales în apropiere de Gară. Locuiesc aici de pe vremea lui Noe. Toată lumea-i cunoaşte. Bătrînul — maiorul — este un dulce. Drăguţ şi amabil şi liniştit şi aristocratic, un tip adevărat. Este dedicat familiei şi casei, care e un loc al dracului de mare şi costă o mulţime de bani pentru întreţineri. Bun. Dar nu are foarte mulţi bani. Are cam 4.000 pe an şi valorează asta acum, să întreţii o casă ca Margraud... Mai nimic... Cam acum un an, Manor House era gata să se dărîme şi şi-a pus în cap s-o repare. Este o lucrare foarte costisitoare, dar el vrea să se facă. La fel şi Audrey şi se pare că ea este cea care a dat ideea reparaţiilor, maiorului. I-a dat bătrînului ideea de a ipoteca locul şi de a repara casa, cu banii de pe ipotecă. Aşa că el a luat 20.000 lire şi i-a cheltuit pe toţi pentru reparaţii. Este cea mai scurtă ipotecă de care am auzit vreodată. Este o ipotecă, cu 6,5% pe un an. Cum ar fi putut maiorul să plătească această ipotecă într-un an ? De unde gologani să plătească 20.000 lire plus 6,5%.

— Dar ştii ce-i amuzant, Slim ? I-a plătit. M-am dus la Exeter şi am verificat. Pe actul original este

înregistrată plata ipotecii. Deci, care ar fi răspunsul ?

Nikolls mai luă nişte whisky, apoi continuă.

— Şi mai e un lucru ciudat. Layne este avocatul familiei, nu ? Ai fi crezut că o asemenea treabă va fi rezolvată de avocatul familiei. Ei bine, nu. Ipoteca a fost făcută de un avocat din Exeter. Pe act este trecut numele firmei.

Callaghan spuse :

— Aştept teoria ta, Windy.

— Micuţa Audrey este teoria mea, rînji Nikolls. Bătrînul e cam naiv, înţelegi... naiv şi amabil. Bănuiesc că Audrey i-a spus să intre în povestea asta cu ipotecă ştiind că poate s-o rezolve repede. S-a gîndit că poate să aştepte cîteva luni apoi să şterpelească bijuteriile. S-a gîndit că reputaţia familiei Vendayne este aşa de dat naibii de bună, încît cei de la asigurări vor plăti imediat. Deci, cînd ei vor plăti, bătrînul va putea plăti ipoteca cu banii de asigurare. Nikolls luă paharele, se duse la bar, comandă acelaşi lucru şi se întoarse spunînd :

— Audrey este o dulce. Toată lumea o place pe Audrey. Joacă golf, navighează, este drăguţă şi apropiată cu toată lumea. Jumătate din masculii din împrejurimi au încercat să se logodească cu fătuca asta, dar nu s-a lăsat. E cam ciudată dacă mă înţelegi... Face plimbări lungi, şi chestii din astea. Poate că Audrey este genul de femeie tăcută care încearcă şi face una mare. Şi are şanse să scape.

Callaghan dădu din cap.

— S-ar putea, zise el. Pentru că nu contează deloc ce cred cei de la Sphere & International dacă nu au nimic palpabil pînă la sfîrşitul lunii, trebuie să plătească chiar dacă sînt practic siguri că este o treabă făcută de cineva care plănuia o cerere falsă.

Nikolls încuviinţă.

— Sigur, zise el. Şi, din cîte am înţeles despre bătrînul maior, nici peste o mie de ani n-ar bănui că este ceva în neregulă. Este genul de om care crede în toată lumea. Şi dacă cineva i-ar spune că Audrey a făcut ceva ilegal, l-ar provoca la duel.

Callaghan îşi termină al treilea pahar de whisky.

— Este o poveste frumoasă Windy, spuse el. Dar este un lucru pe care nu-l ştim. Chiar dacă Audrey s-a gîndit că această companie de asigurări va plăti bijuteriile furate, încă n-au făcut-o, nu ?

Nikolls ridică din umeri.

— Asta-i simplu, spuse el, Poate că bătrînul sau Audrey au împrumutat gologanii pe baza faptului că va plăti compania de asigurări. Poate că este un împrumut personal, de la cineva cunoscut.

Callaghan dădu din cap.

— Poate, spuse el, dar nu cred. Făcu un rotocol de fum. Povesteşte-mi despre celelalte fete, Windy, spuse el.

Nikolls începu să zîmbească. Se lăsă pe spate cu scaunul, şi-şi mută ţigara în celălalt colţ al gurii.

— Ce pereche ! zise el. O pereche dulce. Hai, mai întîi Clarissa. Vine după Audrey, ca vîrstă. La Clarissa ai ce vedea, aşa mi s-a spus. Este înaltă şi arată ca un model. Are părul castaniu închis, şi

ochii arată de parcă n-ar fi în stare să spună zît unei pisici. Şi nu ţine prea mult la Esme.

Callaghan întrebă :

— Dar, Esme ?

— Ea este copilaşul, zise Nikolls. Poveştile pe care mi le-au spus despre Esme, nu sînt treaba nimănui. Dumnezeule, aş putea să scriu o carte despre tipa asta. Are o problemă foarte mare. Întruna se îndrăgosteşte, dar nu de cine trebuie. Îi place orice tip înalt, bronzat cu ochi albaştri. Îi plac tipii muschiuloşi şi, fără minte. Între Clarissa şi Esme este un fel de război continuu. De fiecare dată cînd Esme îşi găseşte un nou prieten, Clarissa încearcă să se vîre între ei şi să i-l sufle. Fetele astea cred că au o viaţă foarte agitată.

Callaghan rînji.

— Încăpăţînare, zise el şi ceva temperament.

— Mai mult decît temperament, spuse Nikolls. Anul trecut cu vreo două luni înainte să înceapă războiul, Esme cade pe capul unui tînăr şi arătos pescar, din Beesands. Cade ca o tonă de cărămizi. Au apărut o grămadă de probleme. A jurat că o să se mărite cu pescarul acela sau altfel moare. Lucrurile s-au înrăutăţit atît de tare, încît bătrînul a trebuit
s-o trimită într-o călătorie. Aşa că a plecat 6 luni într-o croazieră în Africa de Sud. Bănuiesc că bătrînul a crezut că o călătorie, i-ar face bine mezinei lui. Ei bine, s-a înşelat. De cînd s-a întors e ceva mai rău. Păpuşica e un fluturaş din naştere. De cîte ori vede ceva cu pantaloni, e dată peste cap şi crede că el este unicul şi singurul...

Callaghan fumă în tăcere un moment. Apoi :

— Ce fac Clarissa şi Esme cînd nu sînt acasă ? Cum îşi petrec serile de exemplu ?

— Ajung şi la asta, spuse Nikolls. Aseară am vorbit cu un tip care are o cîrciumă pe drumul de la Totnes la Plymouth. Spunea că l-a intrigat văzîndu-le pe Clarissa şi pe Esme conducînd noaptea de parcă le-ar fi urmărit un diavol — amîndouă au maşină — şi atunci şi-a dat osteneala să afle. Se pare că la cîteva mile de casa lui, e o cîrciumă numită The Yard Arm, o bombă. Casa asta a fost cîndva o fermă şi un tip a preluat-o şi a transformat-o într-un fel de motel cu restaurant, bar şi toate celelalte. Se pare că Esme şi Clarissa îşi petrec mult timp pe acolo.

Callaghan întrebă :

— Unde-ţi sînt bagajele, Windy ?

— Le-am lăsat la un magazin după colţ, spuse Nikolls. Ar fi mai bine să le pun în maşină, Maşina închiriată se află în garaj la Kingsbridge. M-am gîndit să fie central dacă am nevoie de ea.

Callaghan încuviinţă.

— Pune bagajele în maşină, spuse el. Mă întorc peste cinci minute.

Îşi termină paharul şi ieşi în stradă. Se duse pînă la poştă. Acolo cumpără un plic recomandat.

Se duse pînă la tejghea şi luă un formular de telegramă. Scrise pe el :

„Cu complimente de la Callaghan Investigations pentru Miss Vendayne.“

Îşi scoase portofelul, luă şase bancnote de 50 de lire, le împături în formularul de telegramă şi puse

pachetul în plicul recomandat. Pe plic scrise adresa :

Mis Audrey Vendayne
Margraud Manor
Lîngă Gara
Devon

Aşteptă pînă cînd funcţionara scrise recipisa, apoi se întoarse la maşină. Nikolls citea un ziar de seară.

Callaghan se urcă în maşină şi o porni. Spuse în timp ce maşina pleca :

— Cred că o să fie foarte interesant.

Nikolls rînji.

— Şi eu cred la fel, dar n-am vrut s-o spun. Sînt cam timid uneori.

Era şapte şi jumătate cînd maşina lui Callaghan s-a oprit brusc în faţa intrării cu piloni de la Margraud. În timp ce urca scările de piatră urmat de Nikolls, se deschise uşa. În cadrul uşii era unul dintre cei mai bătrîni şi venerabili majordomi pe care-i văzuse Callaghan vreodată. Avea părul alb şi faţa îi strălucea de bunătate şi politeţe — specifice celor din Devonshire.

El spuse :

— Dacă vreţi să-mi daţi cheile domnule, vă voi descărca bagajele. Domnul maior s-a gîndit că aţi dori să mergeţi în camerele dvs. să vă schimbaţi. Spunea că i-ar face plăcere să vă întîlnească în

bibliotecă la opt fără un sfert, dacă vă convine. Masa este la ora opt.

Callaghan încuviinţă. Îl întrebă pe majordom cum îl cheamă. Bătrînul spuse :

— Mă numesc Stevens, domnule. Făcu o pauză, apoi continuă. Mă bucur că aţi venit, domnule. Toţi sîntem puţin îngrijoraţi în privinţa aceasta, adică, noi, servitorii.

Callaghan spuse :

— Aşa este. Apoi adăugă zîmbind. Nu mi-aş face probleme dacă aş fi în locul dumitale, Stevens. La urma urmei, de ce să te îngrijorezi dumneata ?

Îl urmă pe bătrîn pe scările largi.

Callaghan se aşeză într-un fotoliu de-o parte a căminului din bibliotecă, unde ardea un foc vesel. De partea cealaltă stătea maiorul Vendayne, cu un cot sprijinit de policioară, uitîndu-se la detectiv.

Callaghan se gîndi că dacă furtul bijuteriilor Vendayne era o treabă făcută din interior, şi-ar paria ultimul bănuţ că maiorul Vendayne nu ştia nimic despre aceasta.

Arăta mai în vîrstă de 55 de ani. Statura, deşi dreaptă, era slabă : faţa fragilă şi ascetică, cu acei pometi roşiatici asociaţi adesea cu bolile de inimă.

Callaghan spuse :

— Am înţeles că avocaţii dvs. au scris la Sphere & International şi le-au dat o lună să plătească. Altfel, au de gînd să meargă în justiţie. Cred că a fost un lucru înţelept.

Vendayne oftă, apoi spuse :

— Oare ? Făcu o pauză, apoi continuă. Sînt o companie foarte bună. După cum ştiţi, Sphere &

International se ocupă de asigurarea bijuteriilor de aproape 300 de ani. De aceea sîntem atît de îngrijoraţi. Bănuiesc că trebuie să aibe un motiv dacă nu au plătit pînă acum.

Callaghan ridică din umeri.

— Domnul maior, cînd se fură bijuterii în valoare de 100.000 lire, spuse el, orice companie de asigurări trebuie să treacă prin nişte proceduri înainte de a plăti. Mai întîi trebuie să încerce să găsească bijuteriile. Ştiţi probabil la fel de bine ca mine că, deşi poliţia lucrează la un caz, şi compania de asigurări îşi pune asesorii la treabă. Se pare că în acest caz nu s-a întîmplat nimic. Cred că ei vor plăti înainte să se termine luna, domnule maior, numai dacă nu...

Vendayne se uită la Callaghan.

— Numai dacă nu ? spuse el.

— Numai dacă în acest timp compania nu se convinge că a fost o treabă făcută din interior şi că cineva interesat financiar de bijuterii, nu le-a furat. Au mai fost şi pînă acum, domnule maior, cereri false adresate companiilor de asigurări.

— Bănuiesc că au fost, spuse maiorul. Dar este cumplit să gîndiţi aşa ceva. Singurii care locuim în această casă, sînt cele trei fiice ale mele şi eu. Bineînţeles că nici unul dintre noi nu am fi putut face aşa ceva. Mai sînt şi servitorii, dar fiecare dintre ei a crescut practic în această familie. Ştim totul despre ei. Este imposibil de făcut vreo legătură între ei şi acest jaf.

Callaghan spuse :

— N-a fost nimeni care să lucreze aici, vreun grădinar sau vreo cameristă şi care să stea numai cîteva săptămîni, care să fi avut combinaţia seifului şi să o fi dat unor asociaţi din exterior ?

— Nu, spuse maiorul, n-am avut.

Callaghan spuse :

— Ştiţi, domnule maior, sînt vreo cîteva lucruri legate de acest furt care nu sînt prea limpezi. A fost o coincidenţă că oricine ar fi furat marfa ştim că va fi în casă în seara aceea. O altă coincidenţă, faptul că au ştiut să intre în casă fără a deranja pe nimeni şi a treia coincidenţă este faptul că au ştiut combinaţia seifului. Nu-mi place.

Vendayne spuse :

— Şi ce vă propuneţi să faceţi ? Aveţi vreo idee despre modul în care veţi începe ?

Callaghan ridică iar din umeri.

— Cum aş putea ? spuse el. Trebuie să vă amintiţi că acest furt a avut loc acum trei luni. Aţi raportat direct poliţiei locale care ar fi trebuit să se intereseze despre orice străini din vecinătate. Ei trebuie să fi verificat pe toată lumea şi oricine are marfa nu se grăbeşte să o vîndă.

Callaghan îşi scoase portţigaretul şi îşi aprinse o ţigară.

— Am înţeles că mă aflu aici mai ales datorită nepotului dvs., Lancelot Vendayne, spuse el. Şi nu cred că este o idee rea. Adică, faptul că aţi angajat un detectiv particular în acest caz în timp ce poliţia se ocupă încă de el, arată companiei de asigurări că cel puţin vă daţi osteneala. Ar fi nostim să găsim bijuteriile...

Vendayne spuse :

— Ar fi minunat. Bijuteriile sînt în familia noastră de sute de ani. Nu mi-ar place să cred că sînt pierdute pentru noi, mai ales pentru Lancelot, care, după cum ştiţi ar fi devenit proprietar de drept în condiţiile testamentului original.

Oftă.

— Dar, să sperăm că va fi bine, Mr. Callaghan, spuse. Între timp poftiţi în salon, aş vrea să le cunoaşteţi pe fiicele mele.

Callghan îşi stinse ţigara. Spune :

— Aşteptam cu nerăbdare să le cunosc.

Îşi urmă gazda.

Clarissa Vendayne stătea în faţa căminului, din salonul spaţios cu lambriuri de stejar şi bea un pahar de sherry. Era înaltă şi subţire. Faţa îi era foarte albă şi ochii mari, castanii se uitau amuzaţi la Esme, care era răsturnată pe un scaun lîngă foc. Audrey Vendayne, care scrisa o scrisoare la o măsuţă lîngă uşa dinspre terasă, se ridică în clipa în care maiorul şi Callaghan intrară în cameră.

Vendayne spuse :

— Iată-le pe cele trei fiice ale mele, Audrey, Clarissa şi Esme. Dragele mele, acesta este Mr. Callaghan, care sper că va găsi bijuteriile noastre.

Callaghan zîmbi. Ochii lui o urmăriră pe Esme care-şi aranja fusta cu cochetărie, apoi pe Clarissa care se uita la el pe sub genele lungi şi pe deasupra paharului de sherry. Audrey nu zîmbea. Îi era greu să nu-şi arate ostilitatea în priviri. Callaghan îi zîmbi mai mult.

Esme îi spuse Clarissei :

— Vom sfîrşi conversaţia după aceea. Nu sînt niciodată nepoliticoasă în faţa musafirilor.

Clarissa se strîmbă.

— Nu ? zise ea. Şi de cînd eşti atît de politicoasă ? Îi spuse lui Callaghan : Sîntem o familie extraordinară, Mr. Callaghan. Vă veţi da seama repede. Nu avem decît o problemă serioasă — Esme.

Esme spuse :

— Mr. Callaghan, sora mea nu se poate abţine să fie puţin răutăcioasă, vreau să spun.

Vendayne spuse :

— Copii, vă rog !

Audrey spuse :

— Esme, ai un limbaj groaznic.

— Vrei să-mi spui, Audrey, că Mr. Callaghan n-a mai auzit cuvîntul „răutăcioasă” pînă acum ?

Esme îşi ridică paharul de sherry de pe măsuţa de lîngă ea.

Audrey spuse :

— Probabil că Mr. Callaghan a auzit o mulţime de lucruri, dar nu trebuie să le audă şi la Margraud.

Esme zise :

— Eu am crezut întotdeauna că un detectiv particular trebuie să ştie ce este mai rău, iar Clarissa este rea.

Clarissa spuse :

— Te repeţi, draga mea. În ceea ce mă priveşte, mi se pare grozav să avem un detectiv particular în casă.

Îi aruncă o privire leneşă lui Callaghan.

— De data aceasta, spuse Esme, sînt de acord cu tine. Cred că în seara aceasta te va lua pe balcon şi-ţi va stoarce toată povestea vieţii.

Clarissa spuse :

— Ar fi interesant, dar cred că nu este posibil. N-ar putea să stea aici atît cît ar dura.

Vendayne spuse:

— Mr. Callaghan, nu trebuie să le iei pe fiicele mele în serios. Nu vorbesc cu răutate.

Callaghan spuse :

— Desigur că nu. Apropos, continuă el adresîndu-se celor trei fete, veţi fi acasă în seara aceasta ?

Clarissa spuse :

— Ştiam. Ne va supune unui interogatoriu. Va fi precum procurorul general din filmele cu gangsteri.

— Nu neapărat, spuse Callaghan. Dar vreau să vorbesc cu toate despre ce s-a întîmplat în noaptea furtului. Vreau să ştiu unde aţi fost, dacă aţi auzit sau aţi observat ceva. Este doar o chestiune de rutină.

Esme spuse :

— Îmi pare teribil de rău, Mr. Callaghan. Mi-ar place foarte mult, dar am o întîlnire în seara aceasta.

Se uită la Clarissa.

Clarissa spuse :

— Aceasta îmi reaminteşte că şi eu am o întîlnire. Mîine nu se poate, Mr. Callaghan ?

— Mîine ar fi excelent, spuse Callaghan.

Esme spuse :

— Poate că ar fi o idee bună dacă v-aţi ocupa de Audrey în seara aceasta. Mi s-a părut întotdeauna puţin misterioasă.

Clarissa zise :

— Categoric.

Audrey răspunse :

— Este ridicol.

Stevens intră cu pahare de sherry. După un minut sosi şi Nikolls. Maiorul îl prezentă şi pe el.

Nikolls spuse :

— Nu ştiu ce credeţi dvs. doamnelor, dar eu am impresia că va fi unul dintre cele mai interesante cazuri din viaţa mea.

Clarissa îi aruncă o privire.

— Mr. Nikolls, spuse ea, arătaţi ca un bărbat cu multă experienţă. Într-o zi trebuie să ne întîlnim în grădină şi să-mi povestiţi.

Nikolls spuse :

— De ce nu ? S-o facem.

Stevens reapăru şi anunţă că masa era servită.

Cu toţii s-au dus în sufragerie.

Pe drum Nikolls îi şopti lui Callaghan :

— Slim, am crezut că o să fie bine, dar acum, după ce le-am văzut pe păpuşelele astea, ştiu că o să fie o nebunie.

Începeau să se lase primele umbre. Callaghan stătea la marginea îndepărtată a pajiştii în spatele lui Margraud Manor.

În faţa lui, de cealaltă parte a gardului viu, cîmpia se desfăşura pînă la marginea dealurilor.

Callaghan se întoarse şi plecă către casă. Între pajişte şi veranda acoperită care înconjura spatele

casei, se ridica o serie de terase. Callaghan, care era un iubitor de atmosferă, rămase acolo simţind vîntul răcoros al serii pe faţă şi se gîndi că dacă ar avea de ales între bijuteriile Vendayne sau Margraud, ar alege casa.

Nikolls apăru dintr-o latură a casei. Callaghan se îndreptă spre el. Nikolls zise :

— Îmi place. Este genul de viaţă care-mi place. Aer plăcut, femei frumoase, mîncare bună. Zîmbi lui Callaghan. Clarissa şi Esme nu se plac foarte mult una pe cealaltă, nu ? întrebă el.

—- Nu atît cît să observi, spuse Callaghan. Mă întreb care-i motivul.

Nikolls zise :

— Mi se pare că Clarissa este una din tipele acelea care trebuie să-şi bage nasul în afacerile altor femei.

Callaghan dădu din cap.

— Şi eu m-am gîndit la asta, zise el. Cel mai uşor lucru pentru două femei ca să se certe, este un bărbat.

— Am fost pînă la garaj, continuă Nikolls. Grădinarul umflă una din roţile maşinii lui Esme şi apoi va umple rezervorul pentru Clarissa. Acestea două pleacă pe undeva.

Callaghan spuse :

— Ascultă, Windy, întoarce-te la garaj şi stai pe acolo. Cînd iese Esme, întreab-o dacă te poate duce pînă la Kingsbridge. Oriunde s-ar duce trebuie să treacă prin oraş. Roag-o să te ducă pînă acolo. Dacă da, scoate maşina închiriată din garaj, şi du-

te la Yard Arm. Uită-te pe acolo şi vezi dacă poţi să afli ceva.

— În regulă, zise Nikolls şi plecă.

Callaghan urcă treptele terasei către casă. Se aşeză într-un fotoliu pe balcon. Îşi aprinse o ţigară şi începu să facă rotocoale de fum.

O voce spuse moale :

— Mister Callaghan.

Callaghan se ridică. Era Audrey Vendayne. Uitîndu-se la ea în semiîntuneric, Callaghan se gîndi că exceptînd temperamentul, după părerea lui, ea avea mult mai mult, decît Clarissa cît şi Esme. Îi plăcea croiala rochiei ei negre de seară. Spuse amabil :

— O seară plăcută, nu-i aşa ?

Ea răspunse rece :

— Poate, domnule Callaghan. Dar îţi imaginezi că nu vreau să vorbesc cu dumneata despre seară.

— Nu ? zise Callaghan. Dar despre ce vrei să vorbeşti ?

— 300 de lire, zise ea. Zîmbi cinic. Întotdeauna mi s-a spus că detectivii particulari sînt nişte oameni ciudaţi, continuă ea, dar nu mi-am putut imagina că vei avea obrăznicia de a face ce-ai făcut.

Callaghan îşi scutură ţigara şi spuse încet :

— Adică să iau 300 de lire de la d-ta ca să nu mă amestec în acest caz, şi apoi să o fac ?

— Exact, spuse ea.

Callaghan spuse :

— Miss Vendayne nu cred că eşti proastă. Oricare ar fi părerea d-tale personală despre

detectivii particulari, în general, sînt consideraţi inteligenţi. Trebuie să recunoşti că a fost o prostie din partea d-tale, să încerci să mă mituieşti pentru a nu mă ocupa de această investigaţie.

Trase adînc din ţigară, apoi continuă :

— Evident că un detectiv particular care nu este cinstit, ar face ce am făcut şi eu, ar păstra banii şi tot s-ar ocupa de afacere. Zîmbi. Oricum, ieri mi s-au plătit 250 lire de către avocaţii tatălui d-tale. Dacă pe de altă parte detectivul ar fi cinstit, presupunînd că aşa ceva ar fi posibil, şi că ar vrea să facă o treabă curată, atunci cel mai bun plan ar fi să te joace pe d-ta pentru a afla de ce vrei să renunţe la caz. Oricum n-ai putea să zici nimic.

Ochii ei aruncau săgeţi. Zise :

— Ţi-am spus de ce nu eşti dorit aici.

— Poate, zise Callaghan. Zîmbea. O mulţime de oameni îmi spun mie multe lucruri, dar eu nu trebuie să-i cred.

Se uită la el cu ochii larg deschişi de uimire.

— Mister Callaghan, zise ea, vreţi să spuneţi că mint ?

— Nu, zise Callaghan. Nu vreau să-ţi spun nimic, dar am să-ţi expun nişte fapte pentru a te gîndi la ele. Cînd m-ai sunat la birou alaltăieri seară, şi mi-ai fixat întîlnirea la clubul Venture n-am întrebat de ce. Tăcu. Ea spuse :

— Ce interesant !

Callaghan zîmbi.

— Va fi şi mai interesant, spuse el. Îţi voi spune de ce ai făcut-o. Aveai motive pentru a fixa

întîlnirea la clubul Ventura, deoarece înainte de a mă vedea pe mine voiai să-l vezi pe Gabby Ventura. Te-ai gîndit că ar fi bine să ai ceva muniţie cu care să mă mituieşti dacă este necesar. Callaghan se opri. Îşi scutură ţigara şi se uită la ea. Într-un colţ al gurii avea un zîmbet cinic.

— Deci, întreabă el.

Ea nu spuse nimic şi el continuă.

— Ai ajuns la clubul Ventura mai devreme şi ai împrumutat 300 lire de la Gabby Ventura. Apoi ai aşteptat afară pînă am apărut eu. Ciudat, continuă Callaghan, dar eu m-am întors la club mai tîrziu. Voiam să-l văd pe Lancelot. Am făcut un poker cu Lancelot, Gabby şi un alt bărbat. Am pierdut nişte bani şi mi-am plătit pierderile cu una din bancnotele de 50 lire pe care mi le dăduseşi.

Zîmbetul lui Callaghan se lăţi.

— Ieri de dimineaţă, continuă el, Gabby Ventura a venit la mine la birou, încercînd să afle de unde aveam bancnota. Mi-a spus că împrumutase cuiva nişte bani în seara precedentă. Bineînţeles că-l interesa să ştie cum şi de ce ajunsese bancnota aceea de 50 lire în mîinile mele. Zîmbetul lui Callaghan se modifică, deveni aproape angelic.

— Şi zici că nu minţi, nu, miss Vendayne ?

Ea stătea uitîndu-se pe deasupra teraselor şi nu spunea nimic.

Callaghan îşi stinse ţigara şi aprinse alta.

— Ciudat este, zise el, că nu cred că minţi cu adevărat. Imediat ce l-am văzut pe tatăl d-tale am înţeles că doreşti să-i eviţi orice problemă. Este un om bolnav. Dar tehnica d-tale nu a fost prea

inteligentă. Dacă aş fi în locul d-tale aş ţine minte pe viitor că detectivii particulari pot fi necinstiţi, dar rareori proşti. Cel puţin acesta de aici nu este.

Ea zise :

— Mister Callaghan, de ce crezi că mă interesează ce gîndeşti ?

— Şi ăsta e tot un bluf, zise Callaghan. Te interesează cumplit ce gîndesc şi eu ştiu asta. Problema este că faci parte din acei oameni care încă mai trebuie să înveţe că cinstea este cea mai bună politică.

Zîmbetul îi descoperi dinţii albi.

— Am să fac un mic pariu cu d-ta. Înainte de a încheia această afacere, îmi vei spune ce ai în cap.

— Într-adevăr, zise ea sarcastic. Şi bineînţeles ştii de ce am s-o fac.

— Am o bănuială, zise Callaghan. Orice ai crede, pot sa fiu folositor cînd oamenii sînt la strîmtoare. Şi mi se pare că d-ta eşti.

Ea se întoarse pe călcîie şi dispăru pe uşa terasei. Callaghan coborî către terasă, fumînd şi savurînd aerul de seară.

CAPITOLUL IV

PETRECERE ÎN TREI

Undeva în Manor House, un ceas bătu unsprezece. Callaghan se gîndi că clinchetul plin de rezonanţă avea o notă antică ce putea fi asociată cu o fantomă fără cap, rătăcind jucăuş pe coridoarele întunecate îmbrăcate în stejar.

Stătea întins în patul din camera lui privind spre tavan şi se întreba de ce nu-i plac lambriurile de stejar chiar şi atunci cînd erau înviorate de cretoane, alese cu gust. După un moment înţelese că de fapt nu se gîndea la lambriuri sau la cretoane, mintea îi era concentrată la Audrey Vendayne.

Deci, trebuie să cunoşti foarte bine un bărbat ca Gabby pentru a împrumuta 300 de lire... dacă eşti femeie. Se ridică, aprinse lumina, îşi îndreptă cravata, se duse la dulap şi scoase o sticlă de whisky şi un pahar, bău cinci degete de whisky, îşi aprinse o ţigară şi coborî. Cînd ajunse în hol, începu să tuşească. Tuşi o vreme apoi îşi puse din nou ţigara în gură şi se îndreptă spre uşă. În spatele lui pe culoar se deschise o uşă. Se auzi vocea lui Audrey Vendayne.

— O, domnule Callaghan.

Callaghan se întoarse şi zîmbind vesel spuse :

— Bună, miss Vendayne. Pare o noapte frumoasă. M-am gîndit să ies şi s-o privesc. Nu vii şi d-ta ?

Ea răspunse scurt :

— Nu, mulţumesc.

Se îndreptă către el şi se opri cam la o jumătate de metru.

Callaghan îşi spuse în sinea lui : „Nu mă place deloc. Şi nu e sigur de ce. Se gîndeşte cît sînt de ticălos şi cît de mult poate să mă păcălească. E sătulă pînă în gît de cele trei sute“. Îi zîmbi amabil.

Ea spuse :

— Am vorbit cu tatăl meu şi am ajuns la o concluzie. Te-ar interesa şi pe d-ta.

Callaghan nu spuse nimic.

— Eu cred şi tatăl meu este de acord cu mine, că în condiţiile de acum ar trebui să amînăm cererea prezentată la Sphere International. Este evident din atitudinea lor, că ceva nu este în regulă cu cererea. Şi pe de altă parte, poliţia nu a avut timp să-i găsească pe vinovaţi. Ne-am propus să le mai dăm puţin timp. Dacă dau greş, putem formula cererea cînd lucrurile vor fi mai clare.

Callaghan spuse :

— Ar fi o idee bună dacă ar merge.

— Ce-ar fi o idee bună, mister Callaghan ? întrebă ea.

Zîmbetul lui era serafic.

— Ar fi o idee bună dacă aş crede în aşa ceva şi dacă l-aş lăsa pe maior să creadă şi el. Dacă aş crede în aşa ceva mi-aş face bagajele şi aş pleca pentru că nu aş avea nimic de făcut aici. Ei bine,

n-am să fac asta. Am să stau aici pînă cînd am să pun mîna pe ceva palpabil... Dacă nu am chiar acum ceva palpabil.

Ea se întoarse cu un gest supărat şi plecă spre scări. Se opri cu piciorul pe prima treaptă şi se întoarse pe jumătate. Lui Callaghan îi plăcu. Avea glezne încîntătoare, rochia îi cădea graţios şi poziţia capului era aşa cum ar fi trebuit să fie. Observă că în lumina din hol părul ei avea nuanţe roşcate. Ea spuse :

— Eşti un om imposibil.

— Poate, zise Callaghan. Dar cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să mă suporţi. Altfel, am să-i spun maiorului că te-ai repezit în oraş cu scopul de a-l înduioşa pe cel mai nemernic proprietar de club de noapte din Londra ca să-ţi dea 300 de lire să mă cumpere la numai cîteva minute după ce avocaţii tatălui d-tale m-au angajat în afacerea asta. Nu cred că ţi-ar place.

Ea zîmbi. Zîmbetul era neplăcut.

— Poate că nu, zise ea. Dar nici d-tale nu ţi-ar place ca tatăl meu să ştie că după ce ai acceptat cazul ai luat banii de la mine şi i-ai păstrat.

El rînji.

— Bănuiesc că ai să-i spui, nu ? Faptul că am păstrat cele 300 lire este cel mai sigur lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Este unul din acele lucruri pe care trebuie să le accepţi ca atare şi să-ţi placă.

Ea îşi luă piciorul de pe scară şi se aşeză în faţa lui. Faţa îi era roşie. Spuse controlîndu-şi vocea :

— Bănuiesc că face parte din tehnica unui detectiv particular să fie cît se poate de insolent cu putinţă. Vocea îi era plină de dispreţ.

— E corect, spuse Callaghan vesel. Trase adînc din ţigară şi începu să tuşească. Nenorocitele astea de ţigări, explică el. Le fumez tot timpul şi am o tuse tabagică permanentă.

Ea spuse :

— Trebuie să mă intereseze ?

El îi zîmbi.

— Am uitat, bineînţeles că nu, zise el. Şi, apropos de insolenţă, mi-am dat seama că nu este rău. Uneori obţii o reacţie. Oamenii sînt mai înclinaţi să spună adevărul cînd sînt supăraţi. Şi îmi place să mă uit la dumneata cînd eşti supărată. Îţi stă bine.

Ea răspunse sarcastic.

— Eşti groaznic de inteligent, nu ? Şi psiholog. Bănuiesc că le ştii pe toate.

— Nici chiar aşa, spuse Callaghan. Ştiu doar puţine. Dar ştiu un lucru sigur. Expiră încet fumul de ţigară.

— Mîine, continuă el, tatăl d-tale, d-ta şi eu vom avea o întîlnire. Am să-ţi spun nişte lucruri pe care cred că ar fi bine să le auzi. Sau poate că ai prefera să am conversaţia asta numai cu d-ta ?

Expresia ei se modifică. Spuse repede :

— Ţi-am spus că tatăl meu este un om bolnav. Bineînţeles, aş face orice ca să-l scutesc de probleme.

— Prostii, zise Callaghan amabil. De fapt ţi-e frică să nu te dai în spectacol. Bănuiesc că ţi-ai bătut joc

de bietul bătrîn şi crezi că probabil am ghicit cum ai făcut-o.

Ea îşi ţinu răsuflarea. Aproape că se sufocă de furie. Spuse cu o voce joasă :

— Sînt momente în care cred că te-aş putea ucide. Eşti persoana cea mai detestabilă pe care am întîlnit-o vreodată.

Callaghan spuse :

— Da, e ceva. Nu mă interesează ce simte o femeie atît timp cît nu e total dezinteresată.

Ea se întoarse repede şi începu să urce scările. Callaghan o privea. Fiecare mişcare vorbea despre furia care o stăpînea.

Undeva pe hol, zbîrnîi un telefon. După un moment apăru Stevens care spuse :

— Mister Nikolls la telefon, domnule. Doreşte să vorbească cu d-voastră.

Callaghan merse pe coridor către nişa unde era telefonul. Apucă receptorul. Stevens dispăruse. Nikolls spuse:

— Slim, ţine-te bine. Esme m-a adus pînă la Kingsbridge. Credeam că tu ştii să conduci maşina, dar modul cum conduce păpuşica asta, este senzaţional. Mă mir că mai sînt întreg.

Callaghan spuse :

— Şi... ?

— M-a lăsat şi şi-a continuat drumul către Totnes Road. Am scos maşina din garaj şi m-am dus după ea. Bănuiam că se duce la Yard Arm. Într-adevăr aşa a fost. Acum este acolo. Şi Clarissa. Ambele maşini sînt parcate în spate.

Callaghan întrebă :

— Mai e deschis ?

Nikolls spuse :

— Nu, dar e ceva ciudat. M-am fîţîit pe afară ascuns în spatele unui gard viu. Cînd s-a închis, Esme şi Clarissa au ieşit prin spate împreună cu un tip. Au traversat o livadă şi s-au dus în alt loc. Un fel de vilă mai mare în spate. Am stat pe acolo puţin să văd dacă ies dar nu au ieşit. Aşa că am încercat altceva. M-am dus şi am bătut la uşa din spate.

Mi-a deschis un tip, dar nu tipul cu care intraseră fetele. I-am cerut nişte apă pentru maşină. Cînd a intrat să-mi aducă a aprins lumina şi era cît pe aici să fac un atac. Cine crezi că e băiatul ?

Callaghan zise :

— Şi eu ce trebuie să fac ? Să încerc de trei ori să ghicesc ?

— Scuză-mă, zise Nikolls, îţi aduci aminte de tipul care era portar la bomba aceea a lui Ventura, clubul Backstairs din Soho — Ropey Felliner. Ei bine, el era. Îţi dai seama ce surpriză.

— Îmi imaginez, zise Callaghan. Te-a recunoscut ?

— Nu, răspunse Nikolls, am rămas în întuneric.

— De unde vorbeşti, întrebă Callaghan.

— Sînt într-o cabină telefonică pe drum, răspunse Nikolls. Cam la o jumătate de milă de Yard Arm.

Callaghan spuse :

— Vin imediat. Cred că e timpul să se întîmple ceva. Dacă nu, o s-o provocăm noi. Vin cît pot de repede.

— În regulă, zise Nikolls. O să mă fîţîi pe aici şi o să mă uit a lună. Oricum, în seara asta sînt într-o dispoziţie poetică.

Callaghan închise. Urcă la el în cameră şi-şi luă un pardesiu. Sună. Coborî şi se întîlni cu Stevens în hol. Spuse :

— Stevens, s-ar putea să întîrzii astă seară. Ai cumva o cheie de rezervă ?

— Da, domnule, răspunse majordomul. Mă duc să o aduc. Aşteptîndu-l pe Stevens să se întoarcă, Callaghan se plimbă de colo-colo pe hol. Părea mulţumit. Era intrigat de vestea lui Nikolls că Ropey Felliner era în căsuţa din spatele lui Yard Arm. Se întreba de ce ? Stevens se întoarse cu cheia şi i-o dădu lui Callaghan.

— Sper că lucrurile merg bine, domnule, şi sper că nu sînt prea curios. Dar aveţi cumva vreo idiee, domnule ? Şi pe noi ne interesează foarte mult.

Callaghan rînji.

— Am pus mîna pe criminal, Stevens, zise el. Cred că ştiu cine a furat bijuteriile Vendayne.

Ochii majordomului se lărgiră.

—Dumnezeule, mister Calaghan, zise el. Cine a fost ?

— Moş Crăciun, zise Callaghan şi ieşi. Era lună plină.

Şoseaua din faţa Jaguar-ului era ca o panglică cenuşie. Nikolls ieşi din întuneric şi se aşează în mijlocul drumului. Se sui în maşină şi spuse :

— Am parcat maşina pe cîmp, la vreo două sute de metri mai jos pe dreapta. Poarta este deschisă. Ce-ar fi să parchezi şi tu tot acolo.

Callaghan dădu drumul la ambreiaj. Intră pe poarta deschisă şi parcă maşina lîngă a lui Nikolls. Întrebă :

— Unde e căsuţa, Windy ?

— La vreo douăzeci de metri mai jos pe drum, răspunse Nikolls. Pe stînga este Yard Arm, are un semn afară. Chiar pe lîngă ea este o cărare care trece printr-o livadă. Căsuţa era chiar în faţa lui, ascunsă printre copaci. Era o clădire mare cu 2 etaje formată evident din 2 sau 3 căsuţe unite într-una singură. Pajiştea care o înconjura era bine întreţinută, şi ferestrele camuflate cu grijă. Callaghan deschise poarta, o luă pe cărare şi bătu la uşă. Stătu acolo privindu-şi capătul aprins al ţigării. Uşa se deschise după un minut. Callaghan uitîndu-se peste bărbatul care stătea în uşă, văzu holul casei luxos şi bine mobilat. Apoi îl privi pe bărbat. Avea cam 35 ani, părul negru ondulat, o faţă aproape arătoasă, şi bărbia hotărîtă. Era bronzat. Ochii lui Callaghan alunecînd de pe figura bărbatului pe cadrul uşii, văzu placa cu numele lui — Malmesbury.

Spuse :

— Mă numesc Callaghan. Stau la Margraud Manor. Ştiu că Esme şi Clarissa Vendayne sînt aici.

Bărbatul spuse :

— Da ?

Ridică sprîncenele. Tonul vocii era jumătate cercetător, jumătate insolent. Callaghan continuă :

— Cred că maiorul nu se simte prea bine, zise el minţind cu uşurinţă. Miss Vendayne este puţin tulburată din cauza lui. Şi crede că fetele ar trebui să se întoarcă acasă. Celălalt spuse :

— De unde să ştiu că sînt aici ?

Callaghan spuse :

— Asta-i treaba mea.

Bărbatul din uşă ridică din umeri.

— Dacă vrei să fii nepoliticos... spuse el.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, spuse Callaghan, dar de ce n-ar trebui să ştie nimeni unde sînt. E secret ?

Bărbatul din uşă se dădu înapoi. Callaghan observă că era destul de înalt şi de musculos, dar se
mişca uşor. Spuse :

— Nu e nici un secret. Poate că am fost prea brusc. Intră ! Numele meu este Blaize.

— Încîntat de cunoştinţă, spuse Callaghan. Păşi în hol. Blaize închise uşa în spatele lui. Esme apăru din cealaltă parte a holului. Se întoarse şi vorbi în camera din spatele ei.

— Dumnezeule, spuse ea, este mister Callaghan. E grozav. Lucrează repede, nu ? i se adresă lui Callaghan. Să nu spui că n-ai avut răbdare pînă mîine pentru a ne interoga.

Clarissa ieşi din cameră. Stătea în spatele lui Esme. Esme murmură :

— Uneori trei înseamnă petrecere. Dar cred că patru înseamnă aglomeraţie.

Callaghan spuse :

— Şi eu la fel. Continuă : Miss Vendayne m-a rugat să vin aici şi să vă spun că este îngrijorată în privinţa maiorului. Îi este teamă să nu facă iar un atac. S-a gîndit că poate vă întoarceţi. Figura lui Esme deveni serioasă :

Trecu pe lîngă Blaize şi ieşi. Clarissa era în spatele ei.

Se opri cînd ajunse lîngă Callaghan şi spuse :

— Cred că ar trebui să vă cunoaşteţi. Dragul meu William, iată-l pe domnul Callaghan. Prinţul detectivilor particulari. Mister Callaghan, mister William Blaize. Cred că e un dulce, nu-i aşa, William ? Blaize rînji.

— Dacă vrei să ştii, de ce cred că este un dulce, continuă Clarissa, este pentru că i-a picat cu tronc lui Esme. Şi singura mea distracţie aici este să-i suflu iubiţii lui Esme. De aceea mister Callaghan aveţi un motiv logic pentru care cred că William este un dulce. Se simte uşurat că a trebuit să plecăm. Ştiu că are o întîlnire undeva.

Blaize zise :

— De o oră aştept să plec la Exeter. Dar, ca întotdeauna, am fost un domn. Voi ajunge acolo pe la 3.

— Bietul William, spuse Clarissa. Ce păcat. Noapte bună, dulcele meu William. La revedere, mister Callaghan. Ea ieşi.

Callaghan se uită la Blaize. După un minut spuse :

— O treabă bună dacă poţi s-o faci.

Blaize răspunse :

— Ce vrei să spui exact ?

Callaghan zise :

— Nu ştiu. D-ta probabil da, noapte bună.

Ieşi pe uşă şi plecă prin livadă. De undeva din vecinătate a auzit pornind maşinile lui Clarissa şi Esme. Se întoarse în şosea. Aşteptă pînă văzu luminile maşinilor fetelor dispărînd, apoi se îndreptă către poarta dinspre cîmp. Nikolls şedea pe locul şoferului din maşina închiriată, fuma şi privea luna cu mîinile la spatele capului.

— Nu ţi-a trebuit mult să spargi petrecerea, Slim. Cum ai reuşit ?

Callaghan zise :

— Le-am spus că bătrînul e pe cale de a face un nou atac. Au hotărît să se întoarcă acasă. Ar fi bine să te întorci. Du maşina în garaj la Margraud. Am lăsat uşa deschisă. Nikolls spuse :

— Bine, tu nu vii ?

Callaghan zise :

— Nu. Vreau să am o mică discuţie cu Felliner.

Nikolls ridică din sprîncene :

— Dar celălalt tip ? întrebă el.

Callaghan spuse :

— Se pare că se duce la Exeter. Am să aştept puţin şi am să văd.

Nikolls spuse :

— Înţeleg, ai să foloseşti vechiul sistem.

Callaghan zîmbi.

— De ce nu, Windy, zise el.

Callaghan se urcă în Jaguar şi rămase acolo fumînd. Aştepta sunetul unei maşini. Se întrebă cine este Blaize. Aşteptă 10 minute apoi coborî din maşină, aruncă mucul de ţigară în iarba umedă şi o

porni pe drum ascuns după tufişuri. Se îndrepta către Yard Arm. După ce merse vreo 20 metri, din dreapta clădirii Yard Arm ieşi o maşină lungă şi joasă care o luă la stînga. Callaghan trecu prin livadă. Ocoli clădirea. În spate, lîngă o ţeavă de apă vopsită în alb, era o uşă. Callaghan bătu. După un minut se auziră nişte zgomote din interior, apoi zgomotul unui zăvor care se trage.

Callaghan zise :

— Bună seara, Ropey.

Cineva din interior spuse :

— Ce dracu... Challaghan !

— Aşa este, zise Callaghan. Ieşi afară Ropey, vreau să vorbesc cu tine.

Felliner ieşi în uşă. Era foarte mare. Avea umeri foarte laţi, arăta ca un boxer. Mîinile îi atîrnau pe lîngă el ca ale unei gorile. Spuse :

— Şi dacă nu vreau să vorbesc cu tine ? Ce dracu vrei ? Ce se petrece aici ? Eşti al doilea tip care mă trezeşte în noaptea asta.

Callaghan spuse :

— Ştiu. Primul a fost Nikolls. Nu l-ai recunoscut. Nu mai ai privirea la fel de bună.

Felliner spuse :

— Las-o moartă. Ce vrei ?

Callaghan aprinse o ţigară şi spuse :

— Vreau să ştiu ce faci aici ?

Felliner spuse cu un ton slab :

— Şi dacă ţi-aş spune să-ţi vezi dracu de treburile tale ?

Callaghan îşi luă ţigara din gură în mîna stîngă. Aproape simultan se aplecă înainte pe vîrful

piciorului stîng. Dreapta îl surprinsese întîi pe Felliner direct în gură. Uriaşul căzu pe spate. Callaghan păşi înăuntru. Cînd Felliner se ridică în genunchi, Callaghan întinse mîna stîngă şi-şi vîrî degetele după gulerul lui Felliner. Îl ajută să se ridice. Cînd aproape se ridicase, Callaghan îl lovi din nou. Felliner se prăbuşi cu o bufnitură. Prin uşă intra o rază de lună. În partea cealaltă a camerei, Callaghan văzu un comutator electric. Se duse şi aprinse lumina. Felliner se ridicase în picioare. Avea umerii cocoşaţi ca un taur, gura-i sîngera, se uita la Callaghan.

Spuse :

— Am vrut întotdeauna să te snopesc în bătaie, Callaghan şi acum pe Dumnezeul meu c-o fac.

Callaghan rînji şi spuse :

— Nici o lege nu te împiedică să încerci, Ropey. Sper că ai o condiţie mai bună decît atunci cînd lucrai pentru Gabby şi aruncai afară din clubul Backstairs homosexualii băuţi.

Felliner mormăi ceva printre dinţi şi se mişcă repede înainte.

Callaghan puse mîna pe spatele unui scaun de bucătărie, care se afla sub comutator. Îl roti deodată către Felliner şi îl lovi exact peste fluierele picioarelor.

Felliner înjură vîrtos, sări la Callaghan cu o agilitate surprinzătoare şi îi răsuci o stîngă. Callaghan prinse pumnul cu dreapta, întinse mîna stîngă şi-l apucă pe Ropey de încheietura mîinii drepte. Degetele i se opriră uşor la puls. Felliner începu să urle. Callaghan îl apucă cu mîna dreaptă

de degete. Şi presă puţin. Felliner zbieră. Fruntea îi era acoperită de sudoare.

Callaghan spuse :

— Întotdeauna voi prefera Judo-ul tacticilor demodate de luptă, Ropey. Este una dintre cele mai plăcute prize de mînă japoneze pe care le cunosc. Dacă încerci să te mişti într-un fel, îţi rupi cel puţin 2 degete. Vrei să încerci ?

Lăsă priza şi-şi puse mîinile în buzunar. Ropey se duse în partea cealaltă a camerei şi se aşează. Îşi mîngîia încheietura şi-şi masa degetele.

— Necazul cu tine, Ropey, este că bătaia, a fost întotdeauna punctul tău tare, şi ai crezut că aşa se rezolvă orice treabă. Dacă eşti aşa de deştept, cum crezi, laşi deoparte orice idee de duritate şi începi să gîndeşti. Ai dat de dracu, Ropey.

Felliner spuse :

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti. Ai nimerit greşit, pe cuvînt. Callaghan ridică scaunul căzut. Se aşează. Se gîndea repede. Îşi imagina cea mai bună cacialma pe care ar putea să o folosească. Spuse:

— Ropey ! Tu şti foarte bine că întotdeauna ştiu ce fac. Felliner mormăi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ai noroc că Blaize nu e aici. Dacă era o păţeai. Poate că te snopea.

Callaghan rînji şi spuse :

— N-aş fi aşa de sigur, Ropey. Şi pentru că pari atît de neajutorat, poate că vrei să afli de ce cred eu că ai dat de dracul. Acum 3 luni s-au furat nişte bijuterii din casa Vendayne. Înţelegi ? Şi cred că nu

e prea bine pentru tine, cu cazierul pe care-l ai să fii pe aici.

Callaghan îşi scoase portţigaretul şi alese o ţigară.

Continuă :

— Poliţia probabil că te-a trecut cu vederea cînd a făcut verificări.

Felliner zîmbi. Părea uşurat. Spuse :

— Înţeleg. Deci, încerci să mă legi de furt. Nu-i aşa ? N-ai să poţi. Nu eram aici cînd s-a furat marfa. Sînt aici numai de 3 zile. Ce părere ai domnu-ştie-tot ?

— Nu mă deranjează, zise Callaghan. Nu doveşte nimic. Foarte bine, Ropey. Dacă eşti aşa de sigur pe tine, am să vorbesc cu Walperton, ofiţerul de la Scotland Yard care se ocupă de acest caz.

Cred că ar vrea să stea de vorbă cu tine. Asta bineînţeles dacă nu vrei să stai de vorbă cu mine.

Felliner spuse :

— Nu-mi fac probleme şi nu am de ce să mă tem. Dar nici nu vreau să am de-a face cu copoii. Ştii că nu-mi plac.

— Bine Ropey, zise Callaghan. Atunci, hai să fim prieteni. Poate în felul acesta nimeni nu va păţi nimic, sau cel puţin nu mai mult decît au păţit ceva.

Callaghan se ridică. Ocoli masa din bucătărie şi se aşează pe marginea ei uitîndu-se la Felliner.

— Ştii Ropey, tu nu eşti genul de om care să-şi găsească o slujbă în inima ţinutului Devonshire ca îngrijitor sau servitor sau ceva în genul ăsta, pur şi

simplu pentru că-i place aerul curat. Aşa este nu ? Ce faci, aici ?

Felliner nu spuse nimic. Callaghan continuă :

— De şase sau şapte ani lucrezi pentru Gabby. Ai lucrat în toate cluburile pe care le-a avut. Dacă a fost o treabă murdară de făcut ai fost băgat în ea pînă peste cap. Aici se termină o grămadă de lucruri ciudate. Şi faptul că eşti aici, îmi arată că şi Gabby este interesat. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să vorbeşti.

Felliner spuse :

— Bun, e-n regulă. Oricum nu contează. Am venit aici şi am primit slujba asta pentru că aşa mi-a spus Gabby,

— Înţeles, zise Callaghan. Deci Gabby ştia că slujba este disponibilă.

— Nu ştia, zise Felliner. A fost un anunţ într-un ziar. Şeful l-a văzut şi mi-a spus să răspund.

Callaghan dădu din cap.

— Şi ce trebuie să faci ?

— Să stau pe aici cu ochii pe Blaize, zise Felliner. Gabby s-a gîndit că plecarea lui este prea bruscă. Voia să ştie unde se duce. Voia să ştie orice pot afla.

Callaghan se ridică şi spuse :

— Ascultă-mă pe mine, Ropey, nu te amesteca. Părerea mea este că o să fie ceva necazuri pe aici. Dacă aş fi în locul tău, m-aş feri.

— Mie îmi spui ? spuse Felliner. Cred că am avut toate necazurile posibile. Mă retrag.

— Nu, nu te retragi, zise Callaghan amabil. Ai să stai unde eşti şi n-ai să-i spui lui Gabby că m-ai

văzut. Această micuţă conversaţie să rămînă un secret între prieteni, da ?

Se îndreptă spre uşă. Rămase un moment uitîndu-se la livadă în lumina lunii. Apoi se întoarse şi spuse:

— Ropey, îţi aminteşti de tipul care a fost ucis acum un an de zile la Clubul Backstairs — cel care a fost găsit în alee ? Cred că acest caz nu este considerat „închis“ încă. Poliţia vrea să ştie cine l-a aruncat pe geam. Poate că le spui tu.

Felliner spuse răguşit :

— Eşti un nenorocit, asta eşti. Dacă nu poţi să obţii un lucru într-un fel, încerci orice altă modalitate.

Callaghan rînji.

— Aşa e, Ropey. Facem treabă, cumva, şi cui dracu îi pasă cum. Nu-ţi băga nasul şi vezi cum te porţi. Dar dacă te ridici împotriva mea, te amestec în afacerea Backstairs şi ştii că vorbesc serios. Noapte bună, Ropey.

Callaghan se aşeză la volanul Jaguar-ului. Stătu mult timp privind cîmpia. În cele din urmă îşi puse mănuşile, aprinse o ţigară şi porni maşina. Merse încet pînă la Margr bucurîndu-se de aerul nopţii.

Nikolls îl aştepta în faţa garajului.

— Cred că citeşti gîndurile, Slim, zise el. M-am gîndit primul care să-ţi spun vestea.

Callaghan ridică sprîncenele.

— Ce s-a întîmplat ?, zise el.

— Eşti al naibii de ciudat, zise Nikolls. Te-ai dus la Yard Arm şi le-ai spus fetelor o poveste falsă

despre un atac al bătrînului, şi cînd au ajuns aici era adevărat. A avut un atac de cord.

CAPITOLUL V

BILEŢEL PENTRU CLARISSA

Era unsprezece şi zece minute. Nikolls pescui un Lucky Strike din buzunar, şi-l puse în gură şi reciti bileţelul de la Callaghan.

„Încearcă să-i vorbeşti Clarissei după micul dejun. Dă-i întîlnire la cafeneaua din Kingsbridge la unsprezece şi jumătate. Să ajungi acolo primul şi să mă aştepţi. Cînd apare, serveşte-i placa cunoscută. Dacă pare interesată, aşa ca din întîmplare, menţionează Slapton Sands cînd ajung eu. Joacă-ţi al naibii rolul —- cred că ai s-o dai gata.

S.C.“

Nikolls scoase bricheta şi aprinse biletul la un colţ. Îşi aprinse ţigara de la ultimul colţ şi puse scrumul în scrumieră.

Se întreba dacă Callaghan avea dreptate în privinţa Clarissei. Îşi dădea seama că detectivul avea dreptate în privinţa femeilor aproape întotdeauna. Dar, pe de altă parte, Clarissa era o tipă deşteaptă, îşi spuse Nikolls. Avea ceva în cap. Toate femeile Vendayne aveau cap. Faptul era evident şi te izbea de îndată ce te uitai la ele. Nikolls, care reducea totul la pariuri, se gîndi că scorul era cam şase la patru pentru Callaghan. Apăru Clarissa.

Nikolls o urmări cu un ochi critic în timp ce mergea către masa lui. Se gîndi : „o femeie pe cinste, ştie cum să meargă şi şoldurile ei sînt exact cum trebuie şi în materie de boarfe nu are nici un secret.“

Clarissa purta o haină verde de tweed şi o fustă asortată cu puloverul strîns la gît cu un şnur galben. Puţin într-o parte pe părul ei castaniu închis şi bine coafat avea o pălăriuţă verzuie a lá Robin Hood, cu bentiţă galbenă asortată cu şnurul de la gît. Pantofii erau de piele lustruită, iar ciorapii din mătase bej. În mîini purta mănuşi din piele subţire.

Cînd Nikolls se ridică în picioare, zise dulce :

— Bună, Windy... îţi voi spune Windy pentru că l-am auzit pe domnul Callaghan. Şi de ce ţi se spune Windy ?

Nikolls zîmbi amabil şi spuse :

— Numele meu este Windemere... e un nume dat dracului, dar n-am putut să-l împiedic. Bătrînul meu a locuit pe acolo înainte, de a se duce în State.

Ea spuse :

— Nu eşti american, Windy ?

— American pe dracu, replică Windy, Sînt canadian. Şi eu şi maică-mea ne-am născut acolo. Dar am stat mult timp în State. Am lucrat acolo la o agenţie de detectivi pînă cînd un tip l-a împuşcat pe Monty Kells, asistentul lui Slim. Atunci, el a telegrafiat şi eu am venit încoace.

Clarissa întrebă :

— De ce i se spune Slim ?

Nikolls rînji :

— Pentru că aşa este. Cît se poate de alunecos. S-ar strecura pe oriunde. Un singur lucru îl poate da peste cap, şi Nikolls îşi luă un aer de seriozitate deosebită, şi de asta mă tem acum...

Ea zise :

— Vreau nişte cafea, te rog. Începu să-şi scoată mănuşile. Spune-mi te rog Windy, murmură ea angelic, de ce te temi ?

Nikolls îşi îndreptă privirile spre fereastră. Figura lui exprima grijă şi îndoială. Nikolls era un foarte bun actor, lucru de care oamenii îşi dădeau seama cînd era prea tîrziu. O privi. O privire lungă şi cercetătoare. Apoi spuse foarte serios :

— Clarissa ţin foarte mult la Slim. Aş face orice pentru el. Pentru mine este tipul cel mai grozav din lume. Şi nu vreau să-l văd suferind.

Ochii mari ai Clarissei se măriră şi mai mult. Se aplecă peste masă şi-şi împreună mîinile, spunînd :

— Este emoţionant, sînt mişcată, spune-mi te rog, de ce să sufere mister Callaghan ?

Nikolls trase acum din ţigară. Trase fumul adînc în plămîn şi-l lăsă să i se plimbe prin gură. Apoi spuse liniştit :

— Pentru tine.

— Dumnezeule, spuse Clarissa. Ce minunat! Cum pentru mine ?

Nikolls îşi stinse ţigara. Zdrobi mucul cu un gest definitiv. Gestul unui om care s-a hotărît. Spuse foarte liniştit cu ochii aţintiţi asupra ei :

— Clarissa vreau să-ţi spun ceva. Şi dacă vreodată te dai de gol, am să-ţi tai frumosul gît de

la o ureche la cealaltă. Slim e nebun după tine înţelegi ? Din clipa în care te-a văzut aseară şi-a pierdut minţile după tine. Şi înţelege bine. Femeile cad foarte uşor la picioarele lui. Şi de obicei nici nu le bagă în seamă. În privinţa femeilor e ca un gheţar. Aşa că ori de cîte ori dă atenţie unei femei, ea are dreptul să ridice drapelul şi să fie salutată cu o salvă de artilerie.

Ridică din umeri cu tristeţe.

— Poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun nimic, continuă el. Dar sînt cam îngrijorat. Înţelegi, azi dimineaţă cînd mi-a spus că renunţă la caz...

Clarissa îl întrerupse :

— De ce renunţă la caz ? întrebă ea.

Nikolls spuse :

— El zise că nu reuşeşte să prindă nici un fir, dar nu-l cred. Cred că tu eşti motivul. L-am urmărit privindu-te aseară, după ce s-a întors de la Yard Arm, cînd turnai ceaiul. Şi mi-am dat seama.

Se opri deodată şi se uită la prăjiturile din vitrină. O urmărea pe Clarissa cu coada ochiului. Observă cu satisfacţie că i se umeziseră ochii.

— Nu trebuie să renunţe la caz, Windy, zise ea. Pur şi simplu nu trebuie să renunţe. Şi nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa mea. N-aş putea să-l fac să sufere. Nu sînt genul. În plus, cred că este grozav de dulce. Chiar de cînd l-am văzut, m-am gîndit că e teribil de dulce. Are privirea aceea pierdută, ştii, Windy.

Nikolls spuse încet :

— Ştiu. Se gîndea : „Pe toţi dracii. Slim a avut dreptate. A-nghiţit momeala.“

Îşi puse mîna peste mîna ei care era pe masă. Şi-i spuse grav :

— Clarissa eu am încrdere în tine, nu uita ! Dacă-ţi baţi joc de Slim am să-ţi tai gîtul cu mîna mea, bineînţeles dacă n-o face el mai întîi.

Mîna dreaptă a Clarissei se îndreptă spre gît. Zîmbea fericită.

Nikolls uitîndu-se la ea, îşi spuse în gînd : „La naiba, arată ca şi cînd i-ar place să i se taie gîtul“. Ea spuse :

— Este minunat, Windy. Voi face orice să vă ajut. Absolut orice.

Nikolls se uită pe fereastră. Afară Callaghan tocmai cobora din Jaguar. Nikolls spuse :

— Iată-l. Ar fi bine să spunem că ne-am întîlnit din întîmplare.

Cînd Callaghan intră, el continuă :

— Ce nostim Slim. Miss Vendayne tocmai a venit la o cafea. Poate vrei să vorbeşti cu ea. Eu vreau să arunc o privire la Slapton Sands. Am auzit că e un loc grozav de pescuit. Se uită repede la Callaghan. O pleoapă îi flutura aproape imperceptibil. Continuă : Am auzit că acolo se poate pescui cu orice... Cîrlig, undiţă şi mincioc. Se ridică.

— Ne vedem mai tîrziu.

Îi aruncă Clarissei o privire lungă şi ieşi.

Callaghan comandă cafea. Purta un costum gri de flanel, o cămaşă de mătase brun roşcată şi o cravată maro. Clarissa se trezi privindu-i gura şi gîndindu-se că este o gură foarte mobilă. Spuse :

— Slim... îţi voi spune Slim şi d-ta îmi vei spune Clarissa. Vreau să-ţi spun că mi-ar place să fac orice pentru a te ajuta. Din clipa în care te-am văzut am simţit că vreau să fac orice pot... înţelegi ?

Callaghan se uită la ea. Părea gînditor. Trăsăturile lui se mulară într-o expresie de pasiune fără speranţă. Spuse şoptit :

— Clarissa, eşti minunată ! De cînd te-am văzut am ştiut că eşti diferită, da, acesta este cuvîntul *diferită*. Am ştiut că mă vei ajuta. Bineînţeles că va fi greu, dar...

Ea spuse :

— Nimic nu este greu dacă vrei.

El îi zîmbi. Îi trebuiseră cîţiva ani de exerciţiu pentru a-şi perfecţiona acel zîmbet. Îşi puse mîna pe mîinile ei şi murmură :

— Atunci să vorbim, Clarissa.

Callaghan şedea într-un scaun de grădină vopsit în verde, la marginea pajiştii care se învecina cu terasa de jos. La 20 metri mai încolo de cealaltă parte a grădinii Nikolls îmbrăcat într-un pulover multicolor exersa pe terenul de golf. Peste umăr, Callaghan o vedea pe Esme stînd în balconul acoperit de deasupra uşilor sufrageriei. Citea o carte. Lui i se părea că este greu să se concentreze. Aprinse o ţigară, se ridică şi plecă pe cărarea acoperită cu dale ce treceau pe pajişte. Se opri la margine privind cîmpiile înverzite ce coborau către mare.

Audrey Vendayne ieşi prin uşa laterală a casei. Coborî repede scările care duceau între terase de-a lungul aleii. Callaghan se întoarse şi-i ieşi în întîmpinare. Purta un costum de lînă brun roşcat. Avea capul descoperit. El observă că soarele după-amiezii îi reliefa lucirile castanii ale părului. Ea spuse brusc :

— Oricît de mult îmi displace, trebuie să-ţi cer scuze. Am primit cele 300 lire pe care mi le-ai trimis de la Newton Abbot cu poşta de după-amiază. Cred că ai aşteptat să vezi dacă îţi voi cere scuze.

Callaghan rînji.

— Mai mult sau mai puţin, zise el. Dar nu mi-am făcut probleme din cauza asta.

Ea continuă :

— Cred că face parte din tehnica d-tale, să nu-mi spui că ai returnat banii atunci cînd am vorbit aseară. Bănuiesc că ţi-a dat un sentiment de superioritate.

— Cam aşa ceva, zise Callaghan.

Strivi mucul de ţigară şi-l aruncă spre marginea aleii.

— Ce mai face d-nul maior ? întrebă el. Mai ai veşti ?

Ea dădu din cap.

— E mai bine, spuse ea. Îi trebuie odihnă completă şi linişte. Mă bucur că nu este aici.

Zîmbetul ei era cinic.

— Asta înseamnă că d-ta crezi că n-o să fie nici liniştit, nici odihnitor aici.

Ea spuse :

— Cinstit vorbind, nu sînt sigură de nimic cît timp eşti d-ta aici mr. Callaghan. Într-un fel mă bucur că tatăl meu a avut acel atac. Cel puţin nu-şi va mai face probleme.

El o privi. Observă că ochii îi erau foarte albaştri şi foarte calmi.

— Bănuiesc că vei returna cele 300 prietenului nostru Gabby, se interesă el. Pariez că se va bucura să-i vadă înapoi. Probabil că se va întreba ce s-a întîmplat cu ei. Aceste 300 s-au plimbat de colo colo ca un bumerang.

— Gabby, cum îi spui d-ta, nu este prietenul meu, spuse ea rece. Dacă mă hotărăsc să returnez banii îi voi returna persoanei care i-a împrumutat. În nici un caz nu văd ce legătura are asta cu d-ta.

— Vei vedea, spuse Callaghan.

Era pe punctul de a spune ceva dar se controlă. Se răsuci pe călcîie şi plecă înapoi spre casă. Callaghan îşi aprinse o ţigară şi se îndreptă spre Nikolls care se concentra asupra jocului de golf. Se uită la el. Nikolls lovi decis mingea, care se rostogoli încet peste pajiştea verde pînă în gaură. Nikolls oftă şi spuse :

— La jocul acesta sînt minunat. Ori de cîte ori nu-l joc cu adevărat. După cum spuneam, viaţa este grozavă.

Callaghan spuse :

— Ascultă Windy, mă duc în oraş. Am să lipsesc o zi sau două, nu ştiu încă. Dar nimeni de aici nu trebuie să ştie unde sînt. Ai putea chiar să le spui că m-am dus să vorbesc cu poliţia din Plymouth.

— Bine, zise Nikolls. Şi Clarissa ?

Îi zîmbi lui Callaghan care îi răspunse cu acelaşi zîmbet :

— Clarissa este foarte bine, zise Callaghan.

— Mda, zise Nikolls. Este de necrezut că ideea că un tip care este îndrăgostit de o tipă o poate face să vorbească.

Callaghan se uită către mare şi spuse :

— Cred că este speriată. Cred că se teme că ceea ce s-a întîmplat între Esme şi pescarul din Beesands se va repeta cu Blaize. Esme pare îndrăgostită de Blaize. Dar nu în felul superficial pe care-l adoptă faţă de majoritatea prietenilor ei. Clarissa crede că de data asta este serios.

— Înţeleg, zis Nikolls. Deci, Clarissa, se preface că vrea să-i sufle iubitul lui Esme, dar ea vrea să nu-i piardă din ochi pe cei doi şi să-i împiedice să facă ceva definitiv.

— Şi mie mi se pare la fel, zise Callaghan. Continuă : Cît timp sînt plecat ai putea să încerci ceva şi cu Esme. Foloseşte exact tactica opusă faţă de cea folosită pentru Clarissa. Sugerează-i lui Esme ideea că nu mă placi prea mult. Încearcă să-i cîştigi încredere. Poate va vorbi.

Callaghan zise :

— Nici eu nu am înţeles dar acum încep să înţeleg.

Plecă. O luă pe aleea care ducea către casă. La capătul aleii se întoarse spre stînga, spre balconul unde stătea Esme. Privirile ei erau concentrate pe pagina din faţa ei. Callaghan spuse :

— E o zi minunată, nu ?

Ea închise cartea, marcîndu-şi locul cu degetul. Părea palidă şi nefericită. Avea cearcăne sub ochi. Callaghan se gîndi că Esme este îngrijorată pentru ceva. Ea răspunse :

— Vremea este aşa de frumoasă pe aici, Mr. Callaghan, încît rareori o observăm. Sîntem obişnuiţi cu zilele frumoase — şi zîmbi, cu o umbră de cinism în colţul gurii.

Callaghan spuse :

— Da, aşa se pare. La Londra nu ştii niciodată cum o să fie vremea. Se opri cu o mînă sprijinită de balcon, uitîndu-se la ea.

Ea spuse :

— Interesantă conversaţia noastră despre vreme, nu ? Sau este un preludiu pentru altceva ?

— Nu cred, zise Callaghan. Am crezut că mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu d-ta. Atît. Voiam să te întreb ceva.

Esme îşi scoase mîna din carte şi o puse lîngă ea. Apoi spuse :

— Întreabă-mă. Nu-ţi pare rău că n-ai un detector de minciuni fixat pe braţul meu ?

Callaghan spuse :

— Nu cred în detectoarele de minciuni. Sînt folosite în America dar mie nu-mi plac. Eu cred că poţi să-ţi dai seama singur.

— Cred că *d-ta* în orice caz, mr. Callaghan, zise Esme. Dar sînt curioasă de ce nu mă întrebi.

Callaghan zise :

— Voiam să ştiu dacă ţi-a plăcut Malmesbury. E un loc drăguţ, nu ?

Esme deschise gura să spună ceva apoi o închise. În cele din urmă spuse :

— Nu ştiu. Nu m-a interesat în mod deosebit. N-am stat foarte mult la Cape.

Callaghan zîmbi. Ea continuă :

— Pot să te întreb ce te distrează aşa de mult ?

Callaghan zise :

— Cred că eşti deşteaptă. Ţi-a stat pe vîrful limbii să-mi spui că n-ai auzit niciodată de Malmesbury. Mă bucur că n-ai făcut-o, nu te-aş fi crezut.

Îi zîmbi şi se îndreptă către partea laterală a casei. Esme îşi luă cartea dar nu o deschise. Se uita pe terasă, punîndu-şi întrebări în legătură cu Callaghan. Callaghan se duse la garaj şi încercă presiunea în anvelopele Jaguarului. Se întoarse la intrarea principală a casei. În hol sună. Cînd apăru Stevens îi spuse :

— Unde este Miss Clarissa, Stevens ?

Majordomul răspunse :

— Cred că în camera ei, Mr. Callaghan. Cred că se odihneşte.

Callaghan spuse :

— Peste cîteva minute mă duc în garaj. Ţi-aş fi îndatorat dacă i-ai spune că aş dori să vorbesc cu ea acolo.

Urcă după pălărie şi mănuşi. Aştepta în maşină cînd apăru Clarissa. Ea spuse :

— Ei bine, Slim, unde te duci ?

— Nu ştiu încă sigur, răspunse Callaghan. Cred că mă duc la Plymouth să vorbesc cu poliţia. Apoi s-ar putea să mă duc în altă parte.

Clarissa spuse plină de speranţă :

— Vrei să vin cu tine ?

— Nu, spuse Callaghan. Aş vrea să vii cu mine, îi zîmbi, dar nu cred că este indicat. Şi aş vrea să faci pentru mine ceva aici. Ai făcut vreodată ceva necinstit, Clarissa ?

— Dumnezeule mare, da, spuse ea. Cred că toată lumea a făcut, nu ?

El dădu din cap.

— Cred că da, zise el. Dar, eu mă refer la ceva cu adevărat necinstit. Cum ar fi să iei scrisorile cuiva, să le deschizi, să asculţi convorbirile telefonice... Lucruri din acestea.

Clarissa răspunse :

— Nu prea am făcut aşa ceva, dar cred că aş putea dacă aş încerca. Deci, scrisorile cui trebuie observate ?

Ochii ei se opriră asupra lui Callaghan. El spuse :

— Ascultă Clarissa, ceea ce-ţi spun acum nu are nici o legătură cu cazul. Este ceva colateral.

Ochii ei se măriră.

— Vrei să spui că se mai petrece şi altceva aici ?

Callaghan începu să mintă şi spuse :

— Nu-mi, place tipul acela Blaize, Clarissa. Nu ştiu de unde să-l iau, dar am impresia că-mi amintesc numele lui în legătură cu ceva nu tocmai în regulă. De cînd am vorbit cu tine azi dimineaţă despre faptul că lui Esme i-a picat cu tronc m-am gîndit foarte serios. Ştiu că nu-ţi place, şi nici mie.

Clarissa spuse :

— De ce ţi-e teamă Slim ? Crezi că...

Callaghan zise :

— Nu cred nimic. Dar nu-mi place Blaize şi cred că Esme este o fată prea drăguţă chiar dacă e puţin aiurită ca să se încurce cu un tip ca *ăsta*. Mă gîndeam, zise Callaghan, că ai, putea să stai cu ochii pe corespondenţă şi dacă apare vreo scrisoare de la Blaize să arunci o privire.

Clarissa spuse :

— Nu va fi greu. Corespondenţa este întotdeauna lăsată pe tava din hol. Fiecare îşi ia scrisorile şi Esme este întotdeauna ultima. Şi apoi, adăugă ea, pentru tine aş putea să mă scol puţin mai devreme.

Callaghan zise :

— Eşti o scumpă.

— Cum să fac ? Să deschid scrisorile la abur şi să fac o copie ? Şi cum să-mi dau seama dacă este de la Blaize. Uneori Esme primeşte foarte multe scrisori, continuă Clarissa. Gîndeşte-te la mine, înconjurată de scrisori şi deschizîndu-le la aburi sus în camera mea.

— Nu-ţi face griji, trebuie să te uiţi doar la ştampila poştei. Singurele scrisori care te preocupă sînt cele trimise din regiune. Şi încă ceva : nu trebuie să le deschizi la aburi.

Băgă mîna în buzunarul de la piept şi scoase o casetă de piele. O deschise. Înăuntru erau 3 instrumente subţiri de oţel asemănătoare cu nişte andrele. Scoase una şi i-o înmînă Clarissei.

— Sînt nişte lucruşoare drăguţe, spuse Callaghan. Sînt folosite de cei de la Scotland Yard şi de cenzorii poştali. Majoritatea oamenilor nu lipesc plicul pînă la margine. Tot ce ai de făcut —

este să introduci acul prin deschizătura din partea superioară de-a lungul plicului, să-l roteşti, pînă cînd partea de sus a scrisorii intră în fantă.

Scoase din portofel o bancnotă de 1 liră şi-i arătă.

— Cînd marginea scrisorii a intrat în fantă începi să roteşti, zise Callaghan. Scrisoarea se roteşte în jurul acului şi o scoţi prin partea laterală. Faci lucrul acesta cu foarte multă atenţie. După ce ai citit-o, o pui la loc în acelaşi fel.

Clarissa oftă.

— Te-ai gîndit la toate, nu, Slim ? zis ea.

— Încerc, spuse el. Spune-mi, te rog, Clarissa, continuă el, ce alocaţie aveţi voi fetele ? Mult sau puţin ?

— Nu-i prea rău, zise Clarissa. Avem suficient ca să ne descurcăm. Bineînţeles că întotdeauna ar trebui mai mult.

Callaghan dădu din cap.

— Şi cred că mai tot timpul nu aveţi bani, întrebă el. Toate femeile îşi depăşesc alocaţia.

— N-aş putea spune asta, zise Clarissa. Eu şi Audrey, nu. Esme este întotdeauna în pană. Nu ştiu cum face fata asta. Întotdeauna are datorii pînă peste cap. Dar de ce ai întrebat ?

Callaghan spuse :

— Aşa.

Îi luă mîna şi i-o strînse.

— La revedere Clarissa, spuse el. Nu uita că lucrezi pentru Callaghan Investigations. Ea zîmbi.

— N-am să uit, spuse ea. Poate cînd te-ntorci ai să-mi dai şi o medalie sau altceva.

El îi zîmbi şi porni maşina. Ieşi încet din garaj şi plecă de-a lungul aleii. Ea rămase urmărindu-l cu privirea pînă cînd nu se mai văzu.

CAPITOLUL VI

PE MUCHIE DE CUŢIT

Era ora 9,00. Callaghan deschise uşa apartamentului său, din Berkeley Square, intră, îşi aruncă pălăria şi pardesiul pe un scaun şi se servi cu patru degete de whisky din dulap. Se duse în baie, se dezbrăcă, dădu drumul la apa rece şi o lăsă să curgă. Se lungi în baie cu picioarele sprijinite de margine şi cu privirea în tavan. Se gîndea la Audrey Vendayne. Cînd baia se umplu cu apă călduţă, Callaghan închise apa rece. Întinse mîna după portţigaretul care se afla pe un scăunel lîngă baie, luă o ţigară, o aprinse, şi se relaxă.

Îşi legă cravata cu grijă, şi se duse în camera de zi. Aprinse o ţigară, se duse la fereastră şi rămase privind înserarea. Rămase cîteva minute cu mîinile în buzunare. Apoi se întoarse şi se duse la telefon. Formă un număr de Clerkenwell. După un minut spuse :

— Tu eşti, Blooey ? Ascultă-mă cu atenţie. Este vorba de un tip tînăr, bine, al cărui nume este Lancelot Vendayne. Locuiește la Grand’s Hotel pe Clarges Street. Se pare că are o grămadă de bani. Oricum continuă el, arată prea bine ca să nu aibă o prietenă. Ai putea să afli cine este, şi dacă se poate aş vrea să ştiu pînă mîine seară. Dacă afli şi altceva, anunţă-mă ! Ai înţeles ?

Blooey zise că da. Callaghan închise telefonul, îşi aprinse altă ţigară şi mai bău puţin whisky. Apoi ieşi şi se plimbă încet prin Berkeley Square. Se gîndea la personajele care alcătuiau imaginea cazului Vendayne... Maiorul Vendayne, Audrey, Clarissa şi Esme.

La colţul cu Hay Hill se opri şi-şi aprinse o ţigară. Apoi intră în cabina telefonică şi căută numărul de la Grand's Hotel de pe Clarges Street. Formă numărul şi-l ceru pe dl. Lancelot Vendayne. După un moment îl auzi pe Vendayne. Callaghan spuse :

— Bună seara. Sînt Callaghan. Tocmai m-am întors din Devonshire. Unchiul d-tale a avut un atac de inimă. A fost dus la un sanatoriu din Exeter. Vreau să te văd. Se poate ?

— Desigur, zise Lancelot, vesel. S-a întîmplat ceva ? Mor de curiozitate.

— Nu s-a întîmplat nimic, zise Callaghan. Ce-ar fi să ne întîlnim la clubul Ventura la zece şi jumătate ?

— Mi-ar face plăcere, zise Vendayne. Oricum chiar dacă nu ai nimic de spus, putem să bem ceva.

Callaghan spuse :

— Nu am să-ţi spun nimic, dar aş vrea să te întreb ceva. Ne vedem la zece şi jumătate.

Închise. Zîmbea în clipa în care a ieşit din cabina telefonică.

Lancelot Vendayne se sprijinea de bar, în clubul Ventura şi-i vorbea blondei plinuţe. Erau puţine persoane în club şi dansau numai vreo şase

perechi. Şi alţi cîţiva care luau masa. Ventura nu se vedea nicăieri.

Callaghan se îndreptă către bar şi spuse :

— Hai să ne luăm băuturile şi să ne aşezăm la o masă. Vreau să vorbesc cu d-ta.

Vendayne care bea whisky mai comandă unul. Luă paharele şi îl urmă pe Callaghan care se îndrepta către o masă singuratică în colţ. Cînd se aşezară Callaghan spuse :

— La Callaghan Investigations avem o regulă pe care o respectăm întotdeauna. Nu ne înşelăm niciodată clienţii. Adică nu mult. Şi atunci numai daca mi se pare că este bine pentru ei. Şi d-ta eşti de fapt clientul meu. Aşa că, bănuiesc că ar trebui să ştii că nu-mi place deloc afacerea asta cu furtul Vendayne.

Lancelot spuse :

— De ce nu ?

Se încruntă.

— În afacerea asta nu este nimic care să indice un furt obişnuit, zise Callaghan. Dacă poliţia nu arestează pe cineva, în fiecare fapt care se petrece, asta nu înseamnă că nu ştiu cine a făcut-o. De obicei înseamnă că nu au dovezi. Dar în acest caz, nimeni nu ştie nimic despre nimic. Inclusiv eu.

Lancelot ridică sprîncenele şi spuse :

— Credeam că *d-ta* erai persoana care urma să afle ce s-a întîmplat.

— O ! Nu ! zise Callaghan. D-ta ştii de ce m-ai adus pe mine în acest caz şi nu acesta a fost motivul. M-ai adus ca o pîrghie suplimentară

pentru a forţa compania de asigurări să plătească. Ştiai probabil că bătrînul Layne i-a ameninţat cu justiţia dacă nu plătesc pînă la sfîrşitul lunii. Eu eram un gen de garanţie a bunei credinţe.

Lancelot spuse :

— Şi, ce crezi, vor plăti la sfîrşitul lunii ?

Callaghan spuse :

— Dar dacă îţi foloseşte părerea mea, mă îndoiesc. Şi încă ceva. Nu mi-aş face probleme pentru compania de asigurări. I-aş lăsa puţin în pace.

Vendayne ridică din umeri.

— Fie plătesc, fie nu, zise el. Dacă nu, vreau să ştiu de ce.

Callaghan rînji.

— E în regulă, spuse el. Adică dorinţa d-tale de a ştii de ce. Dar îţi dai seama că n-ai nici un drept să ştii de ce. N-ai nici o legătură cu bijuteriile Vendayne pînă cînd nu moare unchiul d-tale. Şi n-a murit încă.

— E perfect adevărat, zise Vendayne. N-am nici un drept legal să fac nimic. Dar la ce duc toate astea ? Bănuiesc că am dreptul legal de a te folosi pentru
a-mi supraveghea interesele.

— Tocmai de aceea am venit, zise Callaghan. Vreau să modific statutul în această afacere. Nu vreau să am sentimentul că acţionez ca o pîrghie împotriva companiei de asigurări. Vreau doar să-mi văd de treabă şi să aflu cîteva lucruri care mă interesează.

Vendayne ridică din umeri.

— E în regulă, spuse el. Bănuiesc că pînă la urmă se va ajunge la acelaşi rezultat.

Callaghan zîmbi.

— Cred că da, zise el. Şi ar mai fi ceva de discutat.

Se opri deodată ca şi cînd i-ar fi venit o idee. După o pauză spuse :

— Ai putea să-mi spui ceva. Este o întrebare personală. Ai fost vreodată îndrăgostit de una din fetele Vendayne, sau ca să restrîngem, ai fost vreodată îndrăgostit de Audrey ?

Vendayne zîmbi şi spuse :

— Da. Ai ghicit Callaghan, de unde ştii ?

Callaghan spuse :

— N-am ştiut, am ghicit. Mi-am imaginat că oricine s-ar putea îndrăgosti, de Audrey.

Lancelot spuse :

— A fost. O vreme chiar s-a crezut că eu şi ea ne vom logodi. Apoi, pentru un motiv oarecare, ei nu i-a mai plăcut ideea, aşa că nu ne-am logodit. Asta-i tot.

Callaghan dădu din cap şi spuse :

— Ştiai că unchiul d-tale a ipotecat Manor House. Cu ipotecă plătibilă într-un an, cu o dobîndă de 6,5% la 20.000 lire pentru a repara casa ?

Vendayne spuse :

— De unde ştii ? Ţi-a spus bătrînul, sau Audrey.

— Nu, zise Callaghan.

Zîmbi amabil.

— Ştii Vendayne, noi nu stăm tot timpul fără să facem nimic. Uneori ne descurcăm. Asistentul meu

a găsit actul ca şi plata trecută într-un registru din Exeter.

Lancelot spuse :

— Da, ştiam de fapt, la vremea respectivă am crezut că este o idee bună.

Callaghan dădu din cap.

— Şi nu erai curios, continuă el, de unde avea maiorul bani să plătească ipoteca ?

— Ba da, zise Lancelot. Se opri un moment. Unchiul meu era într-o afacere, continuă el, şi era absolut sigur că afacera se va realiza şi va obţine un profit de trei sau patru sute la sută. Ideea era că va plăti ipoteca cu realizările acestei afaceri, deoarece avea ceva capital în ea.

— Înţeleg, zise Callaghan. Şi afacerea nu s-a realizat ?

— Cred că nu, răspunse Lancelot.

Callaghan trase adînc din ţigară. Apoi spuse uitîndu-se la Lancelot :

— Şi n-ai nici o idee despre cum a fost plătită ipoteca ?

— Nici măcar una, zise celălalt. Înainte să-mi spui nici nu am ştiut că a fost plătită. Era firesc să cred că unchiul meu, sau Audrey au prelungit-o. Oricum, un an este un termen foarte scurt pentru o ipotecă. Unchiul meu este foarte cunoscut în regiune şi proprietatea este foarte valoroasă. Cei care i-au acordat ipoteca ar fi fost bucuroşi să i-o prelungească.

— Poate, zise Callaghan. Dar nu au fost rugaţi s-o prelungească. Ipoteca a fost plătită în întregime. N-ai idee de unde au venit banii ?

Lancelot spuse :

— În nici un caz. Îi zîmbi lui Callaghan. Şi pur şi simplu din curiozitate aş dori să ştiu de unde.

Callaghan rînji.

— Şi eu la fel, zise el.

Se ridică.

— Cred că te pot găsi tot la Grand’s Hotel ? întrebă el.

— Majoritatea timpului, răspunse Lancelot. Şi oricum îţi pot spune unde pot fi găsit. Nu mai bei ceva ?

— Nu, mulţumesc, spuse Callaghan. Mai am ceva de făcut. Apropo, continuă el, ce părere ai despre Gabby ? Sînteţi prieteni ?

Lancelot se strîmbă.

— Exact atît cît ar putea un om ca mine să fie prieten cu proprietarul unui loc ca acesta, spuse cu un zîmbet misterios. Vin aici destul de mult pentru că este vesel şi amuzant. Credeam că Gabby nu este un soi rău, dar acum, doar între noi doi, nu-mi place deloc. Cred că este cam ticălos.

Callaghan rînji.

— Nu mai spune ? zise el. Ţi-a trebuit al dracului de mult timp ca să-ţi dai seama, nu ?

Zîmbetul lui Lancelot se stinse. Se uită spre masă şi spuse :

— Nu văd de ce ar trebui să spui aceasta. Nu văd de ce m-ar interesa în mod deosebit dacă Ventura este escroc sau nu. Caracterul lui nu mă priveşte. Din fericire folosesc acest loc ca un bar şi pentru a mă distra. Din întîmplare, continuă el, nu-mi place felul cum ai spus-o.

— Nu ? zise Callaghan vesel. Şi acum... ce trebuie să fac, să izbucnesc în lacrimi ?

Lancelot nu spuse nimic şi Callaghan continuă.

Era ora unsprezece, cînd Callaghan, după ce trecuse prin camuflajul dintre Shepherd Market şi Soho, intră la Clubul Backstairs.

Dacă Clubul Backstairs se deosebea de celelalte era prin faptul că toată lumea fuma marihuana.

Callaghan se uită prin cameră. Stînd singur la o masă mai departe se afla Kittel. Kittel era un individ înalt şi slab care trecea drept artist. Avea o faţă lungă şi albă, un temperament morocănos şi avea patima drogurilor cu barbiturice.

Callaghan se duse la masa lui şi se aşeză.

Kittel spuse suspicios :

— Ce vrei Callaghan ?

— Doar să vorbim puţin Jimmy, spuse Callaghan vesel. Aş vrea să-ţi ofer ceva de băut. Nu arăţi prea bine. Cred că războiul te-a cam lăsat fără resurse.

Kittel spuse :

— Vezi-ţi dracului de treaba ta.

Callaghan îi făcu semn chelnerului cu privirea apoasă şi cu un şorţ murdar, care stătea sprijinit de uşa de la bucătărie.

Spuse :

— Ceea ce-ţi trebuie, Kittel, este un coniac dublu.

Kittel părea uşurat. După ce se aduseră băuturile, Callaghan spuse :

— Mă mir că vii aici. Dacă ai avea o liră pentru fiecare ocazie cînd ai fost dat afară de aici ai fi un om bogat. Drogatul rînji cinic.

— N-am să fiu niciodată. Deşi, de mult m-am gîndit că ar fi o şansă. Urăsc locul ăsta afurisit, spuse el. Dar aşa este viaţa. Urăşti un loc şi tot acolo te duci. Nu vrei să faci ceva, şi tot o faci.

— Aşa este, spuse Callaghan.

— Adevărata fericire ar însemna să nu faci toate lucrurile pe care vrei să le faci, spuse el.

Rînji.

Băgă mîna în buzunarul de la piept şi scoase portofelul. Luă cinci bancnote de o liră. Erau noi, foşneau. Callaghan observă cum Kittel se uita la ele lacom. Spuse :

— N-ai nevoie de cinci lire, Jimmy ?

Kittel zise :

— Uneori aş omorî pe cineva pentru cinci lire.

Callaghan spuse :

— Nici chiar aşa.

Se uită la ceas, era unsprezece şi jumătate. Zise :

— Vreau să iasă un scandal aici pe la douăsprezece şi jumătate. Loveşte-l pe chelner, sau aruncă paharele în portar, atît cît să creezi puţină senzaţie fără să fie chemată poliţia. Înţelegi, Jimmy ?

Kittel spuse obosit :

— Asta-i tot ce trebuie să fac pentru cinci lire ?

— Asta-i tot, zise Callaghan.

— Dă-mi-le, zise Kittel.

Callaghan îi întinse o bancnotă de o liră.

— Unde locuieşti acum Jimmy ? întrebă el.

Kittel se uită la bancnota de o liră :

— Locuiesc în acelaşi loc, răspunse.

— Bine, spuse Callaghan. Îţi voi trimite cele patru lire mîine după ce se face treaba.

Kittel îl privi. Callaghan observă că pupilele i se micşoraseră de tot. Kittel spuse :

— Eşti un porc neîncrezător, nu ?

— Ba bine că nu, spuse Callaghan. Nu uita — la douăsprezece şi jumătate.

— Bine, spuse Kittel. Nu-ţi face probleme. Am nevoie de celelalte patru lire.

Callaghan îşi termină băutura şi plecă.

Pe la douăsprezece fără un sfert Callaghan îşi luă picioarele de pe birou, îşi stinse ţigara în scrumieră şi sună la Clubul Ventura. Îl ceru pe Gabby Ventura.

— Nu este aici, Mr. Callaghan, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Este sus în apartamentul său. Poate vreţi să-l sunaţi direct. Vă dau numărul.

Callaghan spuse :

— Mulţumesc.

Scrise numărul şi închise. După o clipă formă numărul care i se dăduse. Se auzi vocea lui Ventura.

— Bună Gabby, zice Callaghan vesel. Aş vrea să-ţi vorbesc. S-ar putea să fie ceva important.

— În regulă, Slim, zise Gabby. Vrei să vii pe aici să bem ceva ?

Callaghan spuse :

— Ajung la tine la douăsprezece. Aş vrea să vorbesc cu tine sus. Doar tu şi cu mine.

Urmă o pauză. Apoi Ventura spuse :

— Vino la uşa din spate. Sună, şi voi coborî să-ţi deschid. Aşa nu vom fi deranjaţi.

— Aşa e bine, zise Callaghan. Ajung peste un sfert de oră. Aprinse o ţigară şi făcu rotocoale de fum. Apoi formă numărul lui Effie Thompson.

— Bună Effie, erai în pat ?

— Da, d-le Callaghan, zise ea. Ce trebuie să fac ?

— Nici măcar nu e nevoie să te scoli din pat. Rămîi puţin trează. La douăsprezece şi jumătate fix sună la Mayhair 995469 este numărul personal al lui Gabby Ventura în apartamentul lui de la Club. Va răspunde el la telefon. Modifică-ţi vocea, o voce obişnuită, spune-i că eşti Lilly Dells şi că vorbeşti din cabina telefonică de lîngă clubul Backstairs. Spune-i că Jimmy Kittel s-a drogat din nou şi face scandal la Backstairs. Exagerează cît de mult. Spune-i că Kittel l-a snopit pe chelner şi l-a bătut pe portar. Nu-ţi menaja limbajul. Dă-ţi puţin drumul. Imediat cum ţi-ai făcut numărul închide. Ai înţeles, Effie ?

— Am înţeles, spuse Effie caustic. Sînteţi sigur că asta e tot ce vreţi să fac ? Nu vreţi s-o imit şi pe Greta Garbo ?

— Nu mulţumesc, zise Callaghan, nu astă seară.

Închise. Aşteptă un moment apoi sună la garajul de taxi-uri din Berkeley Square şi spuse :

— Fairley este pe acolo ? Este. Spune-i să vină şi să mă ia de la birou.

Închise telefonul, se duse la fişetul din colţul biroului, îl deschise şi luă un mănunchi de chei de spărgător. Le puse în buzunar, apoi coborî şi

aşteptă taxi-ul. Cînd sosi îi dădu şoferului o bancnotă de o liră.

— Ascultă Fairley, spuse el. Du-mă la uşa din spate al clubului Ventura, în Shepherd Market. Apoi, te întorci la garaj. Aştepţi pînă la 12 şi 25 şi vii din nou la intrarea din spate a lui Ventura. Vreau să mă aştepţi acolo la douăsprezce şi treizeci şi cinci înţelegi ?

Fairley spuse că da. Callaghan se sui în taxi, se aşează într-un colţ şi se relaxă. Începu să zîmbească. Încă se mai gîndea la Audrey Vendayne.

CAPITOLUL VII

FĂ-ŢI BAGAJUL

Lîngă dulap Gabby amestecă două pahare mari de whisky cu apă minerală. Purta un costum în carouri gri-albăstrui cu o cravată de mătase albă.

— Sînt curios de ce ai vrut să mă vezi, Slim. Ceva important ?

Callaghan spuse :

— Nu foarte, Gabby, important pentru mine. Mai mult, mă gîndeam...

Îşi scoase portţigaretul şi îşi aprinse o ţigară. Ventura privea capătul strălucitor al trabucului său foarte scump. Nu spuse nimic. Aştepta. Callaghan continuă :

— M-am gîndit că am fost cam tăios cu tine zilele trecute cînd ai venit la birou şi m-ai întrebat de cele 300 lire.

Zîmbi.

— Şi eu m-am gîndit că ai fost cam tăios, zise Gabby. Bineînţeles că n-am crezut povestea pe care mi-ai turnat-o.

Callaghan trase adînc din ţigară.

— Ştii că investighez furtul Vendayne, spuse el. Fac asta, pentru că a dorit-o Lancelot Vendayne. În seara dinainte de a veni tu la mine, verişoara lui, Audrey Vendayne, mi-a dat o întîlnire în acest club.

M-a aşteptat afară. Mi-a dat 300 de lire ca să nu mă bag. Am crezut că i-a împrumutat de la tine. De aceea m-am bucurat să particip la jocul de poker şi să-ţi arăt bancnotele pe care mi le-a dat. Acum am ajuns la concluzia că nu am avut dreptate.

Ventura scutură scrumul de la capătul trabucului şi spuse încet :

— Auzi, Slim...

Callaghan rînji.

— Am altă teorie acum, spuse el. Lasă-mă să ghicesc. Ce-ai zice dacă Lancelot Vendayne i-ar fi împrumutat 300 lire după ce *el* le-a împrumutat de la tine. Aş fi foarte departe, de adevăr ?

Gabby răspunse :

— Deloc. Ai avea perfectă dreptate. I-am împrumutat lui Vendayne 300 lire. N-am ştiut pentru ce. Mi-a înşirat o poveste despre un ghinion, că era într-o încurcătură, aşa că i-am dat.

— Frumos din partea ta, Gabby, zise Callaghan. N-am ştiut că eşti aşa de inimos. De ce ai făcut-o ?

Ventura îşi ridică greoi umerii. Zîmbi crispat. Şi spuse :

— Nu prea ştiu de ce, mi se întîmplă uneori.

Callaghan spuse :

— Cînd urma să ţi-i dea înapoi ?

— Nu mi-am făcut probleme pentru asta, răspunse Gabby. Mă aşteptam să mi-i restituie destul de repede. Aşa mi-a spus.

Callaghan spuse :

— Gabby, mi-ai spus că Lancelot Vendayne este un tip inteligent. Mi-ai spus că face bani. Dacă face

bani de ce a trebuit să împrumute 300 lire de la tine ?

Gabby spuse :

— Asta nu înseamnă nimic, Slim. Oricine poate face bani şi să fie în pană de cîteva sute, mai ales dacă are nevoie în grabă.

Callaghan dădu din cap.

— Ai spune că Lancelot ţi-e prieten, Gabby, spuse el.

Gabby rînji.

— Nu tocmai, zise el. E un tip bine şi e un client bun. Uneori am impresia că e cam dat, dracului.

Callaghan zise :

— Înţeleg.

Se uită la ceas. Era fix douăsprezece şi jumătate. Telefonul de pe biroul din colţ zbîrnîi. Gabby se duse acolo şi ridică receptorul.

Callaghan auzi o voce ascuţită aproape isterică, o voce comună, metalică. Rînji. Effie se descurca foarte bine. Ventura începu să vorbească şi spuse :

— Bine, bine. Închise brusc şi-i spuse lui Callaghan. Îmi pare rău Slim dar trebuie să plec. Am primit un telefon, ceva neprevăzut. De ce nu cobori să bei ceva ? Mă întorc peste o jumătate de oră.

— Nu, mulţumesc, Gabby, zise Callaghan. Ţi-am spus tot ce aveam de spus şi am şi eu o întîlnire. Dacă te grăbeşti, ia taxi-ul meu. Mă aşteaptă afară. Eu am să iau altul.

Ventura spuse :

— Frumos din partea ta, Slim.

Îi arătă drumul pe scara întunecată şi deschise

uşa din spate. Afară şoferul lui Callaghan, Fairley aştepta lîngă taxi. Callaghan spuse :

— Du-l pe domnul acolo unde doreşte să meargă. Eu am s-o iau pe jos. Noapte bună, Gabby.

Gabby spuse noapte bună şi se urcă în taxi. Callaghan făcu cîţiva metri pe partea întunecată a străzii apoi se întoarse. Băgă mîna în buzunar şi scoase mănunchiul de chei. În două minute uşa din spate a clubului Ventura era deschisă. O închise şi urcă scările repede şi tăcut. Aprinse lumina în camera lui Gabby. În cealaltă parte a camerei era o uşă care ducea spre club. În interior avea un zăvor. Gabby îl închise. Apoi începu să cerceteze sistematic camera. Deschise sertarele, le goli de conţinut, îl cercetă, şi puse lucrurile la loc în aceeaşi ordine. Lucra rapid şi temeinic. Biroul din colţ pe care se afla telefonul era deschis. Callaghan se îndreptă acolo. Un sertar din dreapta jos era închis. Îl deschise uşor cu un şperaclu. În sertar erau o grămadă de hîrtii. Deasupra, era un plic adresat lui Gabby Ventura cu un scris lăbărţat. Callaghan îl luă. Pe plic era ştampila poştei din Kingsbridge. Deschise plicul şi scoase foaia de hîrtie. Citi :

„Şefule,

Au apărut nişte probleme ale dracului pe aici. A sunat băiatu' azi. Zbiera din toţi rărunchii. Zicea ceva despre o chestie care-i mincinoasă. Şi e gata s-o şteargă. Toată ziulica a făcut bagaje. Deja a trimis o sacoşe la Exeter. Cred c-o şterge în străinătate.

N-am înţeles tot ce spunea la telefon. Da' l-am

auzit spunînd c-o să iasă scîntei, cît de repede şi că el o

să-şi ţină bine partea lui. A zis că toate astea sînt un sac de minciuni date dracului. Şi balamucul o să izbucnească repede pentru că nu cred că o să mai fie aici mai mult de două zile. Spune-mi ce vrei să fac. Şi spune-mi repede.

Pe curînd,

Ropey.

P.S. : Nemernicul de Callaghan se învîrte pe aici.“

Callaghan se aşează în fotoliul din faţa biroului. Copie scrisoarea pe spatele unei note de la croitor. Apoi o puse la loc în plic, aşează plicul în sertar, închise sertarul şi-l încuie. Trase zăvorul uşii care ducea la club, se uită prin cameră să vadă dacă totul era aşa cum găsise şi coborî scările. Ieşi afară şi se îndreptă spre Berkeley Square. Mergea fluierînd încet.

Callaghan se sculă la ora unsprezece. Întinse mîna după telefonul care conecta apartamentul lui la biroul de dedesubt şi spuse :

— Bună dimineaţa, Effie, te-ai descurcat bine aseară. N-am ştiut că eşti aşa o bună actriţă. Felicitări.

Effie Thompson răspunse înţepat :

— Mulţumesc, d-le Callaghan. Mă bucur că v-am ajutat.

Callaghan continuă :

— Fă-mi legătura cu Layne, avocatul lui Vendayne, Effie. Spune-i că mă duc să-l văd. Voi fi

acolo la 12. După aceea vorbeşte cu inspectorul Walperton de la Scotland Yard. Întreabă-l dacă mă poate primi la unu fără un sfert.

Se ridică, făcu baie şi începu să se îmbrace. Peste 5 minute îl sună Effie Thompson să-i spună că aranjase cele două întîlniri. Callaghan termină cu îmbrăcatul, coborî în birou, îşi citi corespondenţa şi bău ceaiul adus de Effie. Apoi se duse la biroul lui Layne. Cînd detectivul intră, Layne, îl privi suspicios pe deasupra ochelarilor. Callaghan spuse :

— Nu vreau să vă răpesc prea mult timp, d-le Layne, dar vreau să vorbim deschis. Cred că tot ce se spune în acest birou, poate fi considerat „neoficial“ ?

Avocatul spuse :

— Ciudată cerere, nu-i aşa, Mr. Callaghan ? Pot să întreb de ce.

Callaghan spuse :

— N-ar trebui să fie nimic neoficial între d-ta şi mine, dar, în afacerea asta sînt unul sau două aspecte pe care, d-ta nu le cunoşti. De exemplu: am dreptate să bănuiesc că d-ta *nu* ştiai că maiorul Vendayne, clientul d-tale a ipotecat Margraud Manor pentru 20.000 de lire cu o dobîndă de 6,5 la sută pe an şi că ipoteca a fost plătită ?

Sprîncenele lui Layne se ridicară.

— Mă uimeşti, zise el. Bineînţeles că nu ştiam.

— Aşa am crezut şi eu, zise Callaghan. Deoarece ipoteca a fost făcută printr-un birou de avocaţi din Exeter. Continuă : Cred că aţi scris la Sphere &

Internationale şi le-aţi spus că dacă nu plătesc pînă la sfîrşitul lunii îi veţi da în judecată.

Avocatul încuviinţă.

— Aşa este, spuse el.

Callaghgn îşi aprinse o ţigară.

— Aş vrea să faceţi ceva, zise el. Ceva poate puţin ciudat. N-o să vă placă. Se face fără ştirea clientului d-voastră.

Layne spuse :

— Nu cred că pot să fac aşa ceva.

— Ba da, puteţi, spuse Callaghan. Dacă ar fi în interesul clientului dumneavoastră, aţi putea.

Avocatul îşi ţuguie buzele.

— Poate, spuse el. Dar ar trebui să ştiu că este în interesul clientului meu.

— În regulă, zise Callaghan. Bun. Iată faptele. Cînd s-au furat bijuteriile, şi cred că am dreptate, clientul d-voastră nu a fost într-o grabă deosebită pentru a cere despăgubiri companiei de asigurări. Persoana răspunzătoare pentru urmărirea companiei Sphere & Internationale, încercarea de a-i face să plătească, nu a fost maiorul, a fost Lancelot Vendayne, şi asta se poate înţelege. Îşi făcea probleme dacă avea să capete ceea ce urma să-i revină după moartea maiorului. Dar problema este că el este persoana care încearcă să preseze firma Sphere & Internationale.

Layne spuse :

— Aşa este, dar tot nu înţeleg.

— Imediat, spuse Callaghan. Ascultaţi : Cînd m-am dus la Margraud, Audrey Vendayne mi-a

spus că a vorbit cu tatăl ei şi că erau tentaţi să scrie companiei de asigurări pentru a amîna cererea.

Layne părea surprins :

— Adevărat ? zise el.

— Bineînţeles, am oprit-o, zise Callaghan. Evident e ridicol să faci aşa ceva. În primul rînd, se vede de la distanţă că firma de asigurări are deja suspiciuni şi orice cerere pentru a amîna plata i-ar face şi mai suspicioşi.

— Aşa este, zise Layne, cu condiţia să nu existe un motiv întemeiat pentru amînare.

— Exact, zise Callaghan. Trebuie să găsim un motiv. Problema este, continuă el, că firma de asigurări a amînat plata pentru că nu le miroase a bine. Şi nu trebuie să ne gîndim mai mult pentru a înţelege de ce. Singurul caz în care o campanie de asigurări nu plăteşte, este atunci cînd ei cred că o cerere este neîntemeiată. Ei cred că această cerere este falsă şi nu sînt singurii. Şi eu cred la fel.

Avocatul nu spunea nimic. Părea foarte grav. Callaghan continuă :

— Ar fi cam dificil pentru familia Vendayne, sau pentru unul dintre membrii ei, dacă firma de asigurări ar plăti şi apoi s-ar descoperi că a fost o înşelătorie. Cineva s-ar putea trezi la închisoare.

— Înţeleg, zise Layne.

Îşi împreună vîrfurile degetelor şi privi pe fereastră.

— Şi ce idee ai, întrebă el.

Callaghan făcu un rotocol de fum şi-l privi plutind prin birou.

— Ideea mea este următoarea, zise el. Scrieţi firmei de asigurări astăzi. Le spuneţi că firma Callaghan Investigations care a fost însărcinată să afle ce s-a întîmplat, bănuieşte unde sînt bijuteriile. Că în aceste condiţii, aşteptînd un raport ulterior de la d-l Callaghan, maiorul Vendayne doreşte să-şi retragă cererea pentru că aşa este normal.

Avocatul dădu din cap.

— Nu este o idee deosebit de inteligentă, dar este de bun simţ, zise Callaghan. Dacă am avea într-adevăr o idee, despre locul unde sînt bijuteriile, firesc ar trebui să retragem cererea. În felul acesta nu se nasc suspiciuni.

Layne spuse :

— Cred că ar trebui să discut cu clientul meu despre asta.

— Nu se poate, zise Callaghan. A avut un atac de inimă. Este într-un sanatoriu din Exeter. Nu poate vorbi cu nimeni. Oricum, continuă el, ar fi bine să faceţi ce v-am sugerat.

— Oare ? zise avocatul. De ce ?

— Dacă nu, zise Callaghan, mă duc la compania de asigurări şi le spun aceeaşi poveste. În orice caz cred că este necesar să se blocheze cererea pentru un moment.

Layne spuse :

— Mr. Callaghan bănuiesc că vă daţi seama ce vreţi să spuneţi. Atitudinea d-voastră sugerează că cererea iniţială prezentată companiei, de asigurări a fost o cerere înşelătoare şi că fie clientul meu, fie

un membru al familiei sale ştiau aceasta. Este o acuzaţie foarte serioasă.

— Mie îmi spuneţi ? zise Callaghan. Eu nu sugerez nimic, eu vă spun. Singura ieşire este ideea mea. Trebuie s-o faceţi fie că vă place sau nu. Daca n-o faceţi o fac eu în locul d-voastră.

— Nu-mi place atitudinea d-tale dar cred că ai dreptate, zise avocatul. În condiţiile date şi deoarece nu pot lua legătura cu maiorul imediat, voi face precum spuneţi, dar sînt foarte îngrijorat.

Callaghan expiră încet fumul.

— Ce vă nelinişteşte, întrebă el.

— Practic, lăsaţi să se înţeleagă că un membru al familiei Vendayne este implicat în acest, furt, d-le Callaghan, zise Layne. Şi faptul că mi-aţi spus că d-ra Vendayne este cea care v-a anunţat ca a discutat cu maiorul retragerea cererii pare să o implice pe ea. Mi se pare greu de crezut.

— Cred şi eu, zise Callaghan. Cît despre a sugera că un membru al familiei Vendayne are vreo legătura cu furtul, d-ta ai dreptul să crezi ce vrei.

Se ridică şi-şi luă pălăria.

— Înţeleg, că veţi scrie acea scrisoare astăzi, zise el. Daca aş fi în locul d-tale aş scrie acum şi aş trimite-o prin curier.

Layne spuse :

— Cred că da, d-le Callaghan.

Callaghan zîmbi.

— Bună treabă, d-le Layne, spuse el.

Apoi plecă.

Callaghan stătea în sala de aşteptare de la Scotland Yard şi se gîndea la inspectorul Walperton. Era evident că Walperton o să se lase greu şi faptul că-l lăsase în sala de aşteptare un sfert de oră ca să se calmeze, făcea parte din tactică.

Walperton avea 38 ani, privirea ageră, faţa rotundă, un arivist. Auzise o mulţime despre Callaghan şi Callaghan Investigations. Se întreba de ce Gringall şi alţi doi-trei ofiţeri mai în vîrstă de la Yard vorbeau despre Callaghan cu un anume respect. Walperton nu avea nici urmă de respect pentru Callaghan. Nu-i plăceau detectivii particulari. Considera că în sistemul juridic englezesc nu este loc pentru detectivii particulari şi era gata să-i displacă de la început oricare dintre ei.

Spuse:

— Bună dimineaţa, Callaghan. Înţeleg că vrei să-mi spui ceva. Înainte de aceasta, aş vrea să-mi clarific poziţia. În felul acesta o clarificăm şi pe a d-tale.

Callaghan nu spuse nimic. Se duse spre perete, luă un scaun care se afla acolo, îl aduse înapoi, şi-l puse exact în faţa biroului inspectorului. Se aşeză picior peste picior şi trase adînc din ţigară cu evidentă plăcere. Apoi spuse :

— Îmi place ce aud. Cred că nu e nimic mai grozav decît clarificarea unei opoziţii. Aşa că dă-i drumul şi clarific-o, Walperton. Şi nu pierde vremea pentru că sînt ocupat.

Walperton ridică puţin din sprîncene. Gridley cu ochii aplecaţi în block-notes, rînjea.

— Bine, spuse Walperton. În ceea ce mă priveşte poziţia mea este următoarea : Am înţeles de la inspectorul şef Gringall că avocaţii lui Vendayne te-au angajat în acest caz. Este bine. Asta înseamnă că lucrezi pentru familie...

Callaghan îl întrerupse :

— Am fost angajat şi de compania de asigurări, spuse el, aşa că lucrez şi pentru ei. Şi după cîte se pare lucrez şi pentru d-ta.

— Înţeleg, zise Walperton. Deci, lucrezi şi pentru Sphere International. Mă surprinde puţin. Nu ţi se pare că interesele celor două părţi sînt contradictorii ?

— Nu ştiu, spuse Callaghan. Cum adică sînt contradictorii ? Familia Vendayne vrea să ştie unde sînt bijuteriile. Şi compania de asigurări vrea să ştie. Altfel, trebuie să scoată 100.000 lire. Şi d-ta vrei să ştii pentru că eşti plătit pentru asta.

Walperton roşi puţin şi spuse :

— Bănuiesc că n-ai venit aici să-mi spui pentru ce sînt plătit. Îmi imaginez că ai venit să-mi dai nişte informaţii.

— Te înşeli, spuse Callaghan, zîmbind angelic. N-am de gînd să fac treaba în locul d-tale, Walperton, pentru că nu sînt plătit s-o fac ; şi n-am venit să te ajut, ceea ce ai sperat că voi face.

Făcu un rotocol mare de fum. Gridley spuse :

— Notez şi asta? Se uita la Walperton.

Callaghan zise :

— N-ar trebui să întrebi Gridley. Bineînţeles că nu notezi şi asta. Nu poţi să notezi o parte din ceea ce spun, decît dacă notezi totul. E clar, nu? Nu este numai clar, acestea sînt regulile poliţiei. Chiar şi domnul Walperton ştie asta.

Walperton se ridică, se duse la fereastră şi se întoarse spre Callaghan. Spuse supărat :

— Ştiu totul despre d-ta, Mr. Callaghan. Eşti cunoscut pentru faptul că le dai lecţii ofiţerilor de poliţie, Aş vrea să-ţi spun ceva ; i-am spus deja şi d-lui Gringall. Ar fi bine să-ţi spun chiar acum. Şi anume : dacă am vreun motiv să cred că mă obstrucţionezi voit pe mine sau un alt ofiţer de poliţie în exerciţiul funcţiunii am să...

— ...cer un mandat, zise Callaghan. De asemenea după vechea lege poţi să ceri unul dacă ai motive să crezi că în mod deliberat dau informaţii greşite sau false unui ofiţer. Dar nu poţi face asta decît dacă eu dau o declaraţie. Aşa ca să fixăm întîi ce fac eu.

Scoase un firişor subţire de fum de tutun. Şi continuă : Fie, stau de vorbă cu d-ta, Walperton, aşa doar o discuţie de la suflet la suflet, fără să se noteze ce spun, sau dau o declaraţie şi atunci ne ocupăm de ea şi se scrie tot ce spun, şi cînd sîntem gata vreau să se transcrie imediat, ca să văd dacă este exact ce am spus şi semnez declaraţia. Aşa că, ce facem?

Walperton se întoarse şi se uită pe fereastră. Se blestemă în gînd. Îşi dădu seama că-i făcuse jocul lui Callaghan pierzîndu-şi firea. După o clipă plecă de la fereastră şi reveni la birou spunînd :

— Bine Callaghan, cum vrei, este o discuţie de la suflet la suflet. Zîmbi îngheţat. Callaghan rînji amabil. Pe faţă i se întipări în toată splendoarea expresia aceea de supremă francheţe şi candoare pe care o arbora cînd voia să mintă sfruntat.

— E în regulă, Walperton, zise el. Deci, fie că mă crezi sau nu dar am venit să-ţi dau o mînă de ajutor. Ştiu că ai avut ghinion cu acest caz. Ştiu că n-ai nimic de la care să pleci. Cred că am ceva pentru d-ta. Nu e mult, dar e ceva...

Walperton deşi nu vroia începu să pară interesat.

Spuse:

— Da. M-ar bucura orice informaţie, Callaghan. Făcu o pauză, apoi zise : Ai de gînd să-mi spui că este o treabă făcută din interior ?

— Nu, zise Callaghan. În ciuda faptului că firma de asigurări crede că e ceva în neregulă eu nu cred că e o treabă făcută din interior.

Îşi aprinse ţigara. Se gîndea că trebuie să aibă o poveste cu adevărat bună pentru Walperton. Începu să şi-o imagineze în timp ce-şi aprindea o altă ţigară. Cînd termină, spuse :

— La început mi s-a părut că este un caz suspect. Am crezut, aşa cum ai crede şi d-ta şi oricine altcineva, că totul indică implicarea în furt a unei persoane de la Margraud Manor. Am crezut aşa pînă cînd am dat de Ropey Felliner.

Walperton spuse :

Cine dracu a Ropey Felliner ?

— A lucrat pentru Gabby Ventura. Ar trebui să-i ceri dosarul. E un scump. Multă vreme a fost portar la clubul Backstairs, zise Callaghan. Felliner şi-a

găsit o slujbă la o vilă la nici douăzeci mile de Margraud. Lucrează pentru un tip pe care îl cheamă Blaize. Am nişte bănuieli în privinţa acestui Blaize. Cred că acest Blaize este un şmecher şi cred că ar fi putut să-ţi spună o grămadă despre furtul Vendayne.

— Ar fi putut ? întrebă poliţistul. De ce ar fi putut ?

— Pentru că nu cred că ai să-l mai prinzi, zise Callaghan. Dacă te duci după el, ceea ce cred că ar trebui să faci, ai să vezi că a şters-o.

Walperton îşi notă.

— Unde-l găsesc pe acest Blaize, Callaghan, întrebă el. Părea din ce în ce mai prietenos.

— Îl găseşti într-un loc numit Yard Arm, un fel de motel între Totnes şi Plymouth, răspunse Callaghan. Locuieşte într-o viluţă în spatele lui Yard Arm cu Ropey Felliner ca servitor. Cred că dacă trimiţi pe cineva acolo, poimîine, s-ar putea să-l prinzi pe Ropey. Nu cred că-l vei prinde pe Blaize. Am supravegheat locul şi cred că se pregătea s-o şteargă.

Walperton spuse cu admiraţie plină de reproş în voce :

— Nu prea-ţi pierzi vremea, Callaghan. Mai este ceva ? Callaghan se ridică.

— Nimic altceva, zise el. M-am gîndit că informaţia asta e mai bună decît nimic.

— Sînt mulţumit de orice informaţie în această treabă afurisită, zise Walperton.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos, zise Callaghan. Îi zîmbi lui Walperton, îl salută pe Gridley, îşi luă pălăria şi plecă.

Walperton îşi aprinse o ţigară şi-i spuse lui Gridley :

— Care naiba este jocul lui Callaghan ? Crezi că a venit aici doar ca să-mi dea această informaţie ?

Gridley ridică din umeri.

— Nu ştiu, răspunse el. Dar ceva ştiu sigur : Callaghan este prea inteligent pentru a da o informaţie care nu este în regulă, şi apoi continuă el, n-ar strica să dea cineva o raită pe la spelunca de la Yard Arm.

— Poate că nu, zise Walperton. Ar fi bine să te duci tu. Ar fi bine să te duci acolo mîine seară. Poate că pînă poimîine se întoarce Ropey. Vezi ce poţi să scoţi de la el. Dar, ai grijă. Dacă are cazier s-ar putea să încerce să facă pe deşteptul şi deocamdată nu-l putem acuza de nimic.

Gridley spuse :

— Îmi amintesc de Ropey Felliner. A fost de două ori arestat pentru droguri şi dată pentru tăinuire. Făcea pe cărăuşul drogurilor de la unul la altul.

— Adu-i cazierul, zise Walperton. Oricum nu strică să vorbeşti cu el.

Gridley zîmbi.

— Dar nici mult bine nu cred c-o să facă, zisa el. Cu Ropey nu se putea vorbi decît într-un singur fel. Sub ameninţarea unui plumb. Totuşi merită să încerc.

Callaghan se duse la Premier Lounge pe Albemarle Street, comandă o salată şi un whisky

dublu, în timp ce mînca se gîndea la Walperton şi la ce va face Walperton. Probabil inspectorul va trimite pe cineva în Devonshire. Dar numai peste o zi sau două. Callaghan se hotărîse deja că în momentul în care va sosi emisarul lui Walperton, ambii indivizi o vor fi şters-o. După care detectivul va face cercetări în împrejurimi. Va descoperi că existaseră într-adevăr un William Blaize şi un Ropey Felliner la Yard Arm. Odată acest fapt stabilit Walperton va începe să creadă teoria pe care i-a vînduse Callaghan, anume că afacerea Vendayne nu fusese o treabă din interior, ci o treabă deştept concepută din afară, făcută de cineva care fusese destul de şmecher şi aflase combinaţia seifului într-un fel oarecare şi avea şi destulă experienţă pentru a putea intra la Margraud fără a lăsa urme puste tot. Mai comandă un whisky dublu, îl bău, plăti şi-şi aprinse o ţigară şi intră în stradă. O luă pe Albemarle Street, intră în cabina telefonică de la colţul cu Hay Hill şi sună la clubul Venture. Îl ceru pe Mr. Ventura. După, o clipă sau două îl auzi pe Gabby. Callaghan îi spuse :

— Gabby, eu sînt Callaghan. Îţi voi face un serviciu. Am fost pe la Scotland Yard în dimineaţa asta. Mi-a telefonat un inspector pe nume Walperton, şi m-a chemat. Ştia că fusesem la Margraud. Walperton ăsta e cam nătărău. A vorbit mai mult decît trebuie.

Ventura spuse :

— Zău ? Şi ce mă interesează pe mine ce-a spus el ?

Callaghan zîmbi.

— Ai să vezi, zise el. Se pare că au un pont despre Ropey Felliner. Ştii bătăuşul care lucra pentru tine. Lucrează pe undeva pe lîngă Margraud. Walperton i-a verificat cazierul lui Ropey şi nu-i place. Cred că ar putea să-l agaţe. Nu ţi-ar conveni, nu ?

Urmă o pauză, apoi Ventura spuse :

— Nu ştiu dacă m-ar deranja.

Callaghan spuse :

— Nu minţi. Îţi fac un serviciu. Telefonează-i lui Ropey şi spune-i s-o şteargă cît mai repede, înainte să ajungă ei acolo, şi să-l ia în primire. La revedere, Gabby.

Închise telefonul. Rămase un moment lîngă cabina telefonică, gîndindu-se la următorul pas. Apoi aprinse o ţigară şi o luă către Empire Cable Office din Piccadilly. Îi luă cîteva minute ca să trimită următoarea telegramă.

„*Harvey Soames*

Adresa : Investigate Capetown

Trimite urgent informaţii despre William Blaize.

Probabil folosea acest nume anul trecut. Verifică rapoartele locale. Verifică districtul Malmesbury. Stop. Un metru optzeci, ochi albaştri, păr negru ondulat, bine făcut, uşoară cicatrice după urechea stîngă, poate fi semn. Verifică povestea familiei. Răspuns la Margraud. Manor Gara Devonshire. Cît mai repede. Toate bune“.

Callaghan

Scrise pe telegramă urgenţă, o transmise şi se întoarse la birou.

CAPITOLUL VIII

ÎN ÎNTUNERIC

Era puţin înainte de şase cînd Callaghan se întoarse în Berkeley Square. Pe birou găsi un plic. Pe plic scrisese Effie Thompson : „Stevens l-a lăsat‘‘. Callaghan deschise scrisoarea şi citi raportul scris în mîzgăleala aproape de neînţeles a lui Blooey.
Spunea : „Pe la începutul acestui an, Lancelot Vendayne era încurcat cu o tînără numită Paula Rochette. Paula este o blondă care locuieşte în Courtfield Garden nr,263 A, ap. 7. Este artistă într-un club de noapte, şi lucra la clubul Ventura. Cred că i-a fost prezentată lui Vendayne de către Gabby Ventura, proprietarul. Vendayne şi Rochette au avut o legătură pînă acum cîteva luni. Apoi s-a sfîrşit. Nu ştiu de ce. De atunci a încercat să se întoarcă să lucreze la Ventura, dar Gabby nici nu vrea să audă. Asta-i tot Blooey“.

Callaghan notă adresa d-rei Rochette, rupse raportul şi-l aruncă la coşul de gunoi. Apoi scoase din buzunar copia scrisorii lui Ropey Felliner către Ventura. O citi cu atenţie se ridică şi se duse în celălalt birou. Effie Thompson tocmai îşi închidea maşina. Callaghan îşi scoase portofelul din buzunar, luă cinci bancnote de cinci lire şi i le dădu lui Effie, spunînd :

— Du-te pe Bond Street cît de repede poţi. Dacă te grăbeşti, ajungi acolo înainte să se închidă magazinele. Vreau o bijuterie. Poţi cheltui toţi banii aceştia. Vreau ceva care să arate ca şi cînd ar costa mai mult de 25 lire. Ceva bătător la ochi, înţelegi ?

Ea răspunse :

— Înţeleg. Vreţi ceva pentru a-i oferi unei femei care nu face parte din clasa femeilor cărora nu le oferiţi de obicei asemenea lucruri.

Callaghan răspunse rînjind :

— E corect. Apropos, cărui fel de femei le ofer eu asemenea lucruri ?

Ea se uită la el. Ochii ei verzi erau geloşi. Răspunse :

— Variază, d-le Callaghan, nu-i aşa ? Cum ar fi : D-na Thorla Riverton, ca şi cealaltă femeie din cazul Riverton şi apoi...

Callaghan zise :

— Las-o baltă. Du-te şi cumpără jucărioara înainte să se închidă magazinele.

După ce ea plecă, Callaghan căută în cartea de telefon, numărul d-rei Paula Rochette care se autointitula actriţă. Se aşeză la biroul lui Effie Thompson şi făcu numărul. Întrebă dacă d-ra Rochette este acasă. Cînd vocea de la celălalt capăt îl întrebă cine este, Callaghan spuse că nu contează, şi că vrea să vorbească cu d-ra Rochette. Două minute mai tîrziu se auzi la telefon o voce ascuţită.

Callaghan spuse :

— D-ra Rochette ? Numele meu este Callaghan. Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi dar eu vă cunosc. V-am văzut de zeci de ori în spectacolul de la clubul Ventura. Veneam în fiecare seară sa vă văd : Cred că sînteţi minunată.

D-ra Rochette spuse că era bucuroasă cînd oamenii o sunau şi-i spuneau că le-a plăcut numărul ei. Vocea părea curioasă.

Callaghan continuă :

— De mult vroiam să vă vorbesc. De fapt l-am rugat pe Gabby Ventura să mă prezinte, dar pentru un motiv sau altul a refuzat. N-a vrut s-o facă, ceea ce mi se pare cam dur.

D-ra Rochette spuse că Ventura e un diavol împieliţat care nu s-ar da înapoi să strice planurile oricui. Şi întrebă de ce i se părea dur. Callaghan spuse :

— Ca să vă spun cinstit ultima dată cînd am venit acolo, cred că a fost ultima seară cînd v-aţi prezentat numărul. Vă cumpărasem un mic cadou, dar datorită atitudinii lui Gabby n-am avut niciodată ocazia să vi-l dau. A zis că nu-i place ca artistele să se întîlnească cu clienţii la club.

Domnişoara Rochette spuse că Gabby era un mincinos împuţit. Că nu-l deranja aşa ceva, şi că încerca doar să-i pună beţe în roate.

— De fapt, nu contează foarte mult spuse Callaghan. Problema este că sînt într-un impas şi încă doresc să am o ocazie de a vă oferi semnul aprecierii mele ca artistă. Aş vrea să vă invit la masă în seara aceasta.

Domnişoara Rochette gunguri. Spuse că i-ar face o plăcere imensă. Hotărî să se întîlnească cu Callaghan la clubul Jewel cu Conduit Street la ora opt. Callaghan închise telefonul. Părea încîntat de viaţă.

D-ra Rochette stătea vis-á-vis de Callaghan la o masă în clubul Jewel. Purta o rochie neagră foarte strîmtă şi foarte multe bijuterii ieftine. Era o blondă vopsită şi Callaghan observă că părul începuse să-i revină la culoarea naturală la rădăcini. De dragul ei spera că şi-l va revopsi în curînd. Deocamdată, făcea pe marea artistă de cabaret întinzîndu-şi cu grijă degetul cel mic cînd bea, şi făcînd toate gesturile pe care le considera a fi marcă de „clasă“ adevărata. Spuse :

— Mi-a făcut o deosebită plăcere d-le Callaghan. Este o mare plăcere să ieşi în oraş cu un gentleman adevărat. În meseria mea prea mulţi oameni încearcă să întreacă măsura cu mine.

Callaghan dădu din cap.

— Ştiu, zise el. Probabil că e greu, dar vedeţi, eu întotdeauna v-am admirat ca artistă.

Ea spuse :

— E plăcut să auzi asta. Spune-mi care dintre numerele mele ţi-a plăcut mai mult ?

Callaghan spuse :

— Nu mă întreba aşa ceva, pentru că nu am fost interesat în primul rînd de numere ci de modul în care le-ai interpretat d-ta.

Băgă mîna în buzunar şi scoase jucăria pe care o cumpărase Effie. Îi întinse caseta şi spuse :

— Ai fi primit-o de mult dacă n-ar fi fost Gabby Ventura. Niciodată n-am înţeles de ce nu m-a prezentat ? Mereu a găsit tot felul de scuze.

— Nici eu nu înţeleg, spuse ea. Obişnuia să-mi aducă tot felul de tipi să mă vadă. Poate că avea motive. Oricum Ventura e un diavol împielițat. Ar face orice să-mi pună beţe în roate. Întotdeauna am crezut...

Tăcu în momentul în care deschise caseta şi văzu bijuteria. Strigă de plăcere.

—- Este divină, spuse ea. Mi-am dorit întotdeauna aşa ceva. Se uită la el languros. Bineînţeles, n-ar trebui să primesc cadouri de la domni.

Callaghan spuse solemn :

— Este un cadou pentru o artistă, nu pentru o femeie.

— Înţeleg, zise Paula.

Nu părea prea încîntată.

— E ciudat, continuă ea, aş fi putut să te întîlnesc de mult dacă n-ar fi fost Gabby, dar după cum spuneam ar face orice să-mi pună bețe în roate.

— Într-adevăr, zise Callaghan. Îi făcu semn chelnerului. Aş vrea să încerci un cocktail special. Este foarte bun, o să-ţi placă. Îi spuse chelnerului să aducă două cocktail-uri Bacardi, duble.

Domnişoara Rochette spuse :

— Nu ar trebui să beau cocktail-ul după whisky. Se uită la el pe sub sprîncene. În cîteva clipe am să-ţi povestesc toată viaţa mea.

Callaghan îşi spuse că asta şi dorea. După ce ea îşi bău cocktei-ul îi dădu o ţigară şi spuse :

— E un lucru lipsit de importanţă, dar mă întreb de ce s-a debarasat Ventura, de d-ta, Paula. Aş fi crezut că-i aduci o mulţime de clienţi la club.

— Aşa este, spuse ea. Numărul meu făcea întotdeauna senzaţie. Veneau să mă vadă o mulţime de oameni şi toţi prietenii mei. Pe atunci avea o mulţime de prieteni, adăugă ea, cu o privire care trebuia să pară zburdalnică. Îşi scoase ţigara din gură şi o privi un moment. Apoi spuse :

— Cred că ştiu de ce m-a dat afară Ventura. Am sperat mereu că voi avea şansa să i-o plătesc.

Callaghan spuse :

— Nu se ştie niciodată. S-ar putea să ai ocazia. Spune-mi, sînt curios de ce te-a dat afară ?

Ea îşi trecu degetele prin păr şi puse o şuviţă blondă la loc. Apoi spuse :

— Din cauza unui tip. Un tip pe care-l cheamă Lancelot Vendayne. Venea foarte des la club. Gabby mi l-a prezentat. Gabby mi-a spus că este genul de tip cu care te poţi distra.

— Înţeleg, spuse Callaghan. Aşa că d-ta şi Lancelot v-aţi împrietenit.

— Mai mult sau mai puţin, zise ea. Cam opt sau nouă săptămîni. După părerea lui Gabby, credeam că tipul ăsta Vendayne o să mă facă să mă simt grozav, dar nu-i adevărat. Este cea mai egoistă fiinţă pe care am întîlnit-o vreodată.

Callaghan spuse :

—- Egoismul este un lucru rău pentru un bărbat.

— Aşa este, spuse Paula. Era cît se poate de egoist, cît despre bani, nu cred că a avut vreodată bani.

— Înţeleg, zise Callaghan. Spune-mi te rog, Paula, continuă el, Gabby şi individul ăsta Vendayne s-au certat din cauza dumitale ? Se uită la ea. De altfel nu văd de ce nu s-ar fi certat, spuse el serios. Eşti genul de femeie pentru care bărbaţii se pot certa.

Ea zîmbi afectat.

— Da, cred că da, spuse ea. Dar nu s-au certat din cauza mea. Nu ştiu prea multe, dar a fost o afacere cu nişte acţiuni. Vendayne era amestecat în ea. Cred că se gîndea că o să facă avere cam în patru săptămîni. Părerea mea este, continuă Paula, că Vendayne l-a convins pe Gabby să pună nişte bani în această afacere şi pentru că nu s-a realizat, şi-a pierdut gologanii. Şi cred că a fost un pic de scandal iar eu am fost dată afară. Gabby a spus că nu-şi mai poate permite să întreţină un spectacol la club şi oricum din cauza războiului nimeni nu mai vrea spectacol. Cred că se înşela.

Callaghan spuse :

— Sînt sigur că da.

Aprinse o ţigară. Paula îşi scoase pudra şi începu să-şi pudreze nasul şi deasupra gurii, mult prea roşii. Callaghan o privea. Era încîntat. Paula îi mai furnizase încă un element al acestui mozaic. Şi era o persoană ciudată. Era clar că Paula nu era genul de femeie care i-ar place lui Lancelot Vendayne.

— Paula, ai ceva deosebit. Cred că eşti grozavă. Ce-ai vrea să faci acum ?

Ea zîmbi. Cockteiul Bacardi băut după whisky începuse să-i modifice înfăţişarea. În ciuda războiului vedea viaţa în roz.

— Cred că şi tu eşti grozav, zise ea. Aş vrea să merg la clubul Minnelola să beau ceva. Şi apoi aş vrea să merg la Blue Pennant să mai bem ceva, şi apoi...

— Şi apoi, o întrerupse Callaghan, o să mergem la Gabby Ventura şi o să-i arătăm că Paula Rochette nu este aşa de lepădat cum crede el.

Ea rîse.

— E o idee dată naibii, îmi place. Să mergem.

Callaghan îi făcu semn chelnerului. Se gîndea că o să fie o seară interesantă. Spuse :

— Cred că este o idee minunată. D-ta şi cu mine să mergem la Gabby şi să-i arătăm că micuţa Paula mai poate încă să iasă în oraş cu cine trebuie. S-a abţinut cu greu să nu sughiţe. Callaghan spuse :

— Da, şi eu cred. Dar nu se gîndea la asta. Se gîndea că va fi amuzant să vadă reacţiile lui Gabby Ventura şi ale lui Lancelot Vendayne văzîndu-l cu Paula. Taxiul se opri la clubul Ventura. Callaghan o ajută pe Paula să coboare. Au intrat în club. După ce s-au aşezat la o masă într-un colţ şi au comandat o altă sticlă de şampanie, Callaghan îl văzu pe Gabby stînd în picioare la bar. Îi privea, era ca de obicei relaxat, dar zîmbetul care-i rotunjea buzele pline avea o anume duritate. Veni spre ei.

— Bună Slim, zise el vesel. Şi bună, Paula. Mă bucur să te văd. Cum îţi merge ?

Paula îşi lăsă capul pe spate, şi răspunse vesel.

— Îmi merge grozav. Deşi nu înţeleg de ce vă daţi osteneala să vă interesaţi de modesta mea existenţă, domnule Ventura. Îi aruncă lui Gabby o

privire care trebuia să fie cinică, mîndră şi indiferentă. Callaghan spuse :

— Ia loc, şi să bem ceva, Gabby.

Ventura se aşează. Scoase un portţigaret de aur şi aprinse o ţigară, apoi spuse :

— Îţi mulţumesc că m-ai sunat în legătură cu Ropey, Slim. Dar nu trebuia să te deranjezi. Oricum, n-am ştiut despre ce vorbeşti.

—- Bine, zise Callaghan. Dacă nu ştii despre ce vorbesc, atunci mi-am pierdut vremea, dar nu cred. Pariez că l-ai sunat sau i-ai telegrafiat lui Ropey. Îi rînji lui Ventura.

Paula care băuse o jumătate de pahar de şampanie, spuse acru :

— D-le Ventura, nu eşti un gentleman. Doream să-ţi spun asta de multă vreme.

Ventura se uită la ea, apoi îi spuse lui Callaghan :

— Nu ştiu ce ţi-a venit, Slim, să umbli cu prostituata asta, adică. Eu am dat-o deja afară din club, şi dacă nu-şi ţine gura, eu personal am s-o arunc afară. Îmi face greaţă.

Paula se ridică în picioare.

— Dumnezeule, zise ea. N-am venit aici să fiu insultată. Domnule Callaghan, dacă eşti un bărbat adevărat, dacă ai instincte de gentleman, ai să-i tragi una nemernicului asta împuţit. Mizerabilul...

— Stai jos Paula, zise Callaghan, eşti o doamnă cu condiţia să nu începi să vorbeşti. Şi ai să-ţi dai seama că e mai uşor să stai pe scaun decît în picioare.

Paula începu să plîngă. El o mîngîie pe mînă. Ventura spuse încet :

— Ascultă Slim, tu mă cunoşti, sînt în regulă. Nu eu sînt cel care provoc. Noi doi ne-am înţeles întotdeauna. De multă vreme vii aici la club, şi întotdeauna m-am purtat cum trebuie, nu ? Dar nu mă provoca Slim. N-aş vrea să mă supăr pe tine.

— Nu mai spune ! zise Callaghan. Bine Gabby, dacă vrei să te superi, dă-i drumul. Îmi asum riscul. Zîmbea amabil.

Ventura se ridică şi spuse :

— Bine, Slim. Cred că acum ştim pe ce poziţii ne aflăm.

— Tu, poate ştii Gabby, zise Callaghan. Dar eu nu ştiu.

Zîmbetul lui era mai amabil decît oricînd.

— Dar am să aflu.

Îşi stinse ţigara.

Ventura se ridică.

— La revedere, zise el. Şi n-o lăsa pe tîrfa asta ieftină să provoace un incident aici la club. Pentru c-o s-o coste.

Callaghan spuse :

— Nu-ţi face probleme. Poate că asta vrea. La revedere, Gabby.

Se uită la Ventura care se îndrepta spre bar, şi apoi spre uşa de trecere, care ducea la scara spre apartamentul lui. În clipa în care Gabby dispăru, intră Lancelot Vendayne. Se uită de jur împrejurul ringului de dans. În cele din urmă îl văzu pe Callaghan cu Paula. Callaghan avu impresia că Lancelot pare nefericit şi stresat. Spuse :

— Paula, am petrecut o seară plăcută împreună, şi chiar dacă mîine te va durea capul, rămîi cu broşa.

— Da, zise Paula. Ce vrei să-mi spui? Crezi că a venit momentul să dispar ? Se smiorcăi puţin. Nu te înţeleg, zise ea. Callaghan se ridică.

— Hai scumpo, zise el. Îţi comand un taxi şi te duci acasă. Într-o zi tu şi cu mine ne vom întîlni şi vom mai bea ceva. O luă de braţ. Ea spuse :

— Este cumplit, dar asta este. Ori de cîte ori întîlnesc un bărbat despre care cred că este un gentleman mă lasă baltă, nu înţeleg, aşa că renunţ.

Trăsăturile ei încercau să exprime o disperare dispreţuitoare. Rimelul îi curgea pe obrajii bine machiaţi. Imaginea nu era reuşită. Plecă însă în linişte.

Cînd Callaghan se întoarse Lancelot şedea la bar. Spuse:

— Nu ştiam că o cunoşti pe Paula. Paula poate fi uneori amuzantă cînd este trează.

Callaghan rînji.

— Ai fi surprins cîţi oameni şi cîte situaţii cunosc, Vendayne spuse el. Să bem ceva.

Comandă whisky-uri duble cu apă minerală. Vendayne spuse :

— Hai să ne așezăm, vreau să vorbesc cu tine.

Se duseră la o masă. Callaghan îşi bău whisky-ul şi spuse :

— M-am gîndit că ar fi bine să stăm de vorbă înainte să mă întorc în Devonshire. Plec mîine dimineaţă devreme.

Vendayne spuse:

— Şi ce dracu vrei să faci cînd te duci acolo, spune-mi ?

Callaghan zise :

—- Nu ştiu. De aceea e amuzant să fii detectiv particular. Niciodată nu ştii prea bine ce ai de făcut. Lancelot mai bău nişte whisky. Asta e o chestie grozavă pentru cei care-l plătesc pe detectiv, spuse el caustic. Bănuiesc cînd nu prea ştie ce va face îi amuză grozav.

— Probabil, zise Callaghan. Vocea lui era insolentă. Dar de ce îţi faci probleme. Nu mă plăteşti dumneata.

Vendayne rîse batjocoritor.

— Norocul meu, spuse el. Dacă te-aş plăti eu, aş dori să am nişte rezultate pentru banii mei. După cum se pare — batjocura era din ce în ce mai evidentă — este clar că lucrezi pentru cei care te plătesc.

Callaghan oftă.

— Se vede cît sînt de cinstit, zise el.

Vendayne îşi puse paharul pe masă. Îşi căută portţigaretul. Callaghan văzu că mîinile îi tremurau.

Spuse :

— Auzisem despre d-ta, Callaghan. Se pare că eşti al naibii de deştept. Să-ţi dau un sfat. Nu face pe deşteptul cu mine. S-ar putea să se întoarcă împotriva ta.

Callaghan făcu un rotocol de fum. Îl suflă cu măiestrie direct în faţa lui Lancelot.

— Există, bineînţeles, întotdeauna această posibilitate, zise el. Dar mă îndoiesc de eficacitatea ei, dacă e făcută de un amărît ca tine. Îi zîmbi lui Lancelot.

Vendayne spuse :

— Aşa, deci. Îşi controla cu greu enervarea. Mă întreb de ce crezi că poţi să-mi vorbeşti aşa, zise el.

— Nu ştiu, zise Callaghan. Mi se întîmplă uneori. Poate să fie vremea, sau războiul. Nu-ţi convine ?

Ochii lui albaştri, foarte cinici şi foarte duri îl urmăreau pe celălalt.

— Nu-mi place, spuse Vendayne. Şi nu am de gînd să mă las dus. Eu...

Callaghan spuse :

— Spune-mi te rog. Se aplecă peste masă. Cum ai de gînd s-o opreşti ? întrebă.

Vendayne spuse :

— Ar putea fi mai uşor decît crezi. S-ar putea să lucrezi foarte mult pentru cei care te plătesc. Ai putea chiar să ajuţi la ceva care l-ar pune în dificultate chiar şi pe inteligentul domn Callaghan.

— Măi... măi, spuse Callaghan. Acum începi să devii dur. Dar mai ai de învăţat Lancelot. Ar trebui să mai iei lecţii. Nu eşti bun.

Faţa lui Vendayne era albă de furie.

— Poate vei constata că nu blufez, spuse el. Poate mai devreme decît crezi. Oamenii ca dumneata sînt prea înclinaţi să creadă că cei ca mine trebuie să fie proşti.

—- Nu cred că eşti prost, spuse Callaghan. Ştiu că eşti prost. Dacă n-ai fi n-ai sta aici încercînd să

mă păcăleşti. Încercînd să vinzi castraveţi la grădinar.

Vendayne se aplecă peste masă.

— I-auzi, rîse el batjocoritor. Să-ţi spun ceva. Încep să cred că aveai ceva în gînd atunci cînd m-ai sfătuit să se retragă cererea de la campania de asigurări. De ce ai făcut-o ? Ştii foarte bine că eu am provocat situaţia care a dus la numirea dumitale în acest caz, şi am creat-o pentru că doream să fie presată compania de asigurări. Voiam să ştiu de ce nu plătesc. Treaba ta era să afli asta. În loc de aceasta dumneata eşti persoana care vrea să se retragă cererea. Oricine ar crede...

Callaghan spuse liniştit :

— Ce ar crede cineva ?

Vendayne se lăsă la loc în scaun. Expresia de pe faţa lui nu era amabilă. Spuse :

— Ar putea să creadă că cei care ar trebui să fie mai înverşunaţi împotriva companiei de asigurări nu sînt. Şi motivul pentru care nu sînt ar fi că ştiu ceva despre furt. Şi pentru că s-au speriat în momentul în care eu te-am adus în acest caz te-au atras de partea lor. Lucrezi pentru ei fiindcă eşti la fel de ticălos ca şi ei...

Callaghan spuse uşor :

— Nu mă mir că Audrey nu a ţinut la dumneata. Nu mă mir că ţi-a dat papucii... prăpăditule...

Vendayne roşi. Faţa lui era de culoarea sfeclei. Mormăi :

— Bine, domnule Callaghan. Dacă ai răbdare vei vedea cine cîştigă. Şi nu cred că trebuie să aştepţi foarte mult.

Callaghan îşi aprins o altă ţigară.

— Ţi-am spus că blufezi, spuse. Şi n-ai făcut sau spus nimic din care să-mi arăţi că nu am dreptate. Deci cred că blufezi. Înţelegi... ?

— Deci blufez, nu ? spuse el. Ia citeşte asta, domnule Ştie-tot.

Callaghan privi plicul. Pe el avea, bătută la maşină, adresa lui Lancelot Vendayne de la Grant's Hotel. Ştampila poştei era din Exeter.

Deschise plicul. Înăuntru era un sfert de foaie scrisă la maşină :

„*Domnului Lancelot Vendayne. Esq.*

Dragă nătărăule,

Am crezut că sînt singurul fraier din afacerea asta. Mă bucur că eşti alături de mine.

Chiar dacă bijuteriile Vendayne nu ar fi fost şterpelite, i-ar fi făcut o grămadă de bine dacă şi cînd le-ai fi moştenit la moartea bătrînului. Cred că toate nu valorează mai mult de 40 de lire. Aşa că linişteşte-te ! Cu dragoste, domnului Callaghan.

Cele mai bune urări,
De la un nătărău la altul“.

Callaghan citi biletul de două ori. Îl puse în plic şi i-l dădu lui Lancelot. Spuse :

— Foarte interesant. Ştii ce aş face dacă aş fi în locul dumitale ?

Vandayne nu răspunse.

Callaghan continuă.

— Dacă aş fi în locul dumitale i l-aş duce Inspectorului şef Walperton de la Scotland Yard. Asta aş face *eu*. Dar *dumneata* n-o vei face.

Vendayne se uită la el.

— Nu ? spuse el. Şi de ce nu ?

— Pentru că nu ai curaj, spuse Callaghan. Pentru că ai putea să dai naştere unei situaţii pe care n-ai putea s-o termini. Şi pentru că, dacă o faci îţi voi face viaţa atît de grea încît îţi vei dori să nu mă fi cunoscut. Înţelegi ?

— Înţeleg, spuse Vendayne. Du-te la dracu ! Am să-ţi arăt eu ţie, Callaghan.

Callaghan spuse :

— N-ar fi trebuit să te insult, nu meriţi. Eşti un simplu prăpădit ieftin care îmi face silă.

Vendayne sări în picioare. Callaghan întinse o mînă şi îl împinse. Vendayne căzu la loc pe scaun.

Callaghan spuse :

— Caută pe cineva să-ţi dea un întăritor. N-ar trebui să ieşi la ora asta fără doică.

După ce termină de periat hainele, Lancelot Vendayne se duse la bar şi comandă un whisky mare. Simţea că are nevoie de el. După ce îl bău o întrebă pe blonda plinuţă de la bar unde este domnul Ventura. Ea îi spuse că era sus în apartament şi că îl va suna.

Sună dar nu i se răspunse imediat pentru că Gabby tocmai transmitea o telegramă la telefon. I se adresa lui Ropey Felliner şi cuprindea doar trei cuvinte :

,,Şterge-o repede !”

CAPITOLUL IX

SCENA DE DRAGOSTE

Callaghan intră încet cu Jaguarul în garajul de la Margraud. Coborî din maşină, ieşi din garaj pe lîngă aripa de est a casei şi rămase la marginea terasei privind spre mare.

Era puţin după şase. Soarele tîrziu de după-amiază, încă strălucitor, aurea terasele Margraud-ului, transforma în fîşii de catifea aurie pajiştile de sub terase. Callaghan îşi spuse că era o după-amiază minunată, un decor minunat pentru ceva — nu era sigur încă pentru ce. Îşi spuse că situaţiile dramatice erau uneori mai potrivite pentru un decor adecvat, hotărî că peisajul este în regulă şi că, pentru moment, numai drama lipsea.

Se întoarse încet către intrare. Stevens stătea în holul umbros şi răcoros. Spuse :

— Mă bucur că v-aţi întors, domnule Callaghan. Sper că nu sînteţi prea obosit.

Peste o oră, cînd Windy bătu la uşă, Callaghan stătea întins pe pat, avînd doar un şort de mătase de culoarea lămîii şi bea whisky sec, privind în tavan.

Spuse :

— Cum a fost la pescuit, Windy ?

Nikolls rînji.

— Nu prea cald, spuse el. Nici măcar nu am răcit.

Callaghan luă sticla de whisky de pe masă şi puse dopul la loc. Îi aruncă sticla lui Nikolls care o prinse cu atenţie, apoi trase un scaun, luă un pahar, se aşează şi îşi turnă de băut !

Callaghan întrebă :

— Ce este nou, Windy ?

— Nimic nou, spuse Nikolls. Clarissa este al naibii de misterioasă, fîţîindu-se pe aici parcă ar fi fost agent şef la Gestapo. Audrey s-a învîrtit de parcă viaţa i-ar fi declarat un război fulger degeaba, cît despre Esme...

Gallaghan îl întrerupse :

— Ce-i cu Esme ?

— Habar nu am, spuse Nikolls. Tipa ori este cît se poate de proastă ori coace ceva. Este bolnavă de îngrijorare. Am încercat să-mi fac numărul cu ea cum ai spus, încercînd s-o fac să creadă că nu te plac de loc, că se poate baza pe Windy pînă cînd îi vin boii acasă, dar n-a mers. S-a uitat la mine de parcă ar fi fost căzută de pe altă planetă. Părerea mea este că nu mă place pe mine, nu te place pe tine, nu place pe nimeni. Cred că mititica nu se place nici pe sine.

Callaghan spuse :

— Este în regulă. Nu văd de ce ar trebui să se placă pe sine.

Luă sticla şi mai bău nişte whisky. Începu :

— M-am dus la Yard ieri şi am vorbit cu Walperton. Nu-i plac detectivii particulari. I-am vîndut o poveste aiurea.

— Nu mai spune, zise Nikolls. N-o să-i placă.

— N-o să-i placă dacă află, spuse Callaghan, dar nu văd de ce ar afla. I-am spus că Ropey Felliner locuieşte în căsuţa de lîngă Yard Arm. I-am spus despre Blaize şi i-am sugerat că Blaize are cazier. Cred că Blaize a şters-o sau este pe punctul de a o face şi o s-o şteargă şi Ropey Felliner. I-am spus lui Gabby să-i vîndă pontul. Gabby a pretins că nu ştie nimic despre Ropey, dar sînt convins că a luat legătura cu el şi i-a spus să o şteargă cît mai repede.

— Înţeleg, spuse Nikolls. Fie vine Walperton în persoană fie trimite pe cineva. Află că Ropey şi Blaize au şters-o. Verifică cazierul lui Ropey şi îşi dă seama că este lung ca o zi de post, după care ajunge la concluzia că Blaize are şi el cazier — chiar dacă poliţiştii nu ştiu. Apoi începe să creadă că furtul Margraud a fost o treabă făcută din afară de Blaize, Ropey sau tovarăşi de-ai lor.

Îşi puse paharul jos şi se aplecă brusc înainte cu scaunul.

— Hei, Slim, care-i ideea ? De ce îi vinzi băiatului minciuni din astea ?

Callaghan rînji.

— Ce vrei să spun ? întrebă el.

Nikolls ridică din umeri.

— Aici este clar că este o treabă de interior, spuse el. Cum ar fi putut Ropey să aibe de-a face cu ea ? Este aici doar de cîteva zile.

— Aşa este, spuse Callaghan. Dar Walperton nu trebuie să ştie asta.

Mai suflă un rotocol de fum în tavan.

— Windy, spuse el, cînd am acceptat treaba asta am avut impresia că lucrez pentru Lancelot Vendayne şi pentru familia Vendayne. Ei bine, acum cred că lucrez pentru familia Vendayne şi nu pentru Lancelot.

— Nu mai spune, zise Nikolls. Adică lucrezi pentru tipa asta, Audrey. Rîse. Nu te condamn, zise el. Şi eu aş face-o. Dar n-ar fi bine să afle Clarissa. Ea crede că eşti cu ea.

Callaghan spuse :

— Nu-ţi bate capul cu Audrey, Windy. Concentrează-te asupra cazului. Cred că începe să se facă lumină.

— Mda ? zise Windy. Ai un avantaj asupra mea. Mie mi se pare la fel de clar ca o sticlă de cerneală.

Callaghan spuse :

— Ştim că Gabby l-a trimis pe Ropey aici să-l supravegheze pe Blaize. Tu ştii la fel de multe ca şi mine despre Gabby. Este un dur. Dacă Gabby l-ar fi cunoscut pe Blaize, ar fi ştiut că este un escroc, nu l-ar fi trimis pe Ropey. Ar fi venit singur şi ar fi ieşit tămbălău. Dar nu ştia nimic despre Blaize, aşa că l-a trimis pe Ropey să-l supravegheze profitînd de un anunţ pe care Blaize l-a dat la ziar.

— Ştiu asta, spuse Nikolls.

— Bun, spuse Callaghan. Deci, cînd îl trimite Gabby aici pe Ropey ? îl trimite aici după ce s-a comis furtul, nu înainte. Deci Gabby este interesat de Blaize numai după ce s-a comis furtul. Începi să înţelegi ?

— Nu în mod deosebit, spuse Nikolls. Hei, vrei să spui că Blazie a şterpelit marfa ?

— De ce nu ? întrebă Callaghan. Sîntem într-o ţară liberă, nu ? Oricum, eu asta cred.

— Blaize nu va mai fi aici să nege, spuse Nikolls. Tu crezi ce vrei Slim, dar părerea mea este că Audrey este omul nostru.

Callaghan spuse :

— Windy, sînt momente cînd eşti total opac. Uită-te la Audrey Vendayne şi gîndeşte-te dacă crezi cu adevărat că femeia asta ar putea fi amestecată într-un furt.

Nikolls îşi ridică sprîncenele.

— La dracu ! spuse el. Ascultă, Slim, experienţa m-a învăţat că orice afurisită de femeie poate fi amstecată în orice afurisită de afacere, oricît ar fi de rea. Nu pentru asta au fost făcute femeile ?

Callaghan spuse :

— Du-te la dulap şi caută în buzunarul de la piept al hainei mele. Vei găsi copia unei scrisori. Este copia unei scrisori pe care Ropey Felliner i-a scris-o lui Gabby. Am găsit originalul în biroul lui Gabby. Citeşte-o.

Nikolls o citi.

— Frumoasă treabă, spuse el.

— Bun, spuse Callaghan. Acum, ia scrisoarea punct cu punct. Ropey arată că Blaize îi spune cuiva că *afacerea* este o farsă. Reţine cuvîntul afacere. Deci a fost o înţelegere cu cineva, adică între Blaize şi cineva, deoarece Blaize este tipul care se plînge şi cealaltă persoană, oricine ar fi ea, l-a păcălit pe Blaize, i-a vîndut un pont fals. Asta ar fi singura explicaţie pentru care Blaize spune că afacerea este o farsă.

Şi acum uită-te şi la celelalte cuvinte-cheie din scrisoare. Blaize spune că o să ţină partea cealaltă legată cum trebuie şi că va fi tămbălău cît de curînd. Ce vrea să spună Blaize cînd zice că o să ţină partea cealaltă legată bine ? Asta înseamnă că are un fel de influenţă sau putere asupra celeilalte părţi şi o va folosi. Poate că ăsta va fi tămbălăul. Ropey spune că tămbălăul va avea loc foarte curînd pentru că Blaize nu va mai fi aici decît două zile... şi asta era acum două zile.

— Înţeleg, spuse Nikolls. Deci aştepţi tămbălăul ?

Callaghan îşi aprinse o altă ţigară.

— Exact, spuse el.

— Nu şti unde este Clarissa ? Unde este Esme ?

Nikolls spuse :

— Este pe aici pe undeva. A venit devreme acasă după-amiază. În ultimele două zile a stat pe-aproape.

— Nu şti unde este Clarissa, acum ? întrebă Callaghan.

— Cred că este la ea în cameră, spuse Nikolls. Cred că fetiţa s-a antrenat să intre în Forţele Civile.

Callaghan rînji.

— Ştiu, spuse el. Dar în acest caz noi sîntem Forţele Civile. Lucrează pentru noi.

Nikolls se ridică.

— Mă bucur că lucrează şi pentru noi cineva. Poate că înainte de a termina afacerea asta vom avea nevoie. Sînt pe-aici dacă ai nevoie de mine.

Callaghan coborî treptele de piatră care duceau de la terasă la pajişte. Jos o luă pe aleea din stînga,

merse paralel cu terasa şi la capăt se întoarse la dreapta. La capătul aleii unde zidul care înconjura Margraud despărţea pajiştea de cîmpia exterioară se afla o cabană de vară. Callaghan merse acolo şi sprijinit de peretele cabanei se uita către mare şi fuma. Stătu trei sau patru minute ; apoi auzi un zgomot uşor de paşi pe aleea din spatele lui. Nu se mişcă. Cineva spuse cu voce rece :

— Domnule Callaghan.

Callaghan se întoarse. Zîmbea. Îşi scoase ţigara din gură. Spuse :

— Bună seara, domnişoară Vendayne.

Era albă ca varul şi mîinile îi tremurau. Callaghan îşi dădu seama că se luptă cu un teribil acces de furie. Spuse :

— Se pare că eşti supărată pe mine. Par să nu mă bucur de nici o trecere în ochii dumitale. Mă întreb de ce ?

— Mai ai impertinenţa să te întrebi de ce ? spuse ea. Oricum, nu doresc să discut cu dumneata, dar aş vrea să faci ceva pentru mine şi este ultima favoare pe care ţi-o voi cere. Aş fi bucuroasă dacă ţi-ai face bagajele şi ai pleca. Nu mai poţi face nimic aici, nu mai este nevoie să rămîi.

— Cu asta nu ai dreptate, spuse Callaghan. Am o mulţime de lucruri de făcut aici şi cred că am să stau să le fac. Dar de ce aceastaă supărare bruscă ?

Ea spuse :

— Tocmai am vorbit cu vărul meu Lancelot la telefon. S-a interesat despre dumneata la Londra, domnule Callaghan. În timp ce spui că lucrezi

pentru noi şi domnul Vendayne, de fapt dumneata lucrezi pentru compania de asigurări.

Callaghan îşi puse ţigara la loc în gură şi trase din ea. Apoi spuse rece :

— Să intrăm. Vreau să vorbesc cu dumneata. Ai început să mă cam plictiseşti.

Se uită la el puţin surprinsă şi intră. Callaghan intră după ea. Îi arătă banca rustică din lateral şi-i spuse :

— Ia loc şi ascultă-mă, pentru că, aşa cum ţi-am spus, ai început să mă plictiseşti.

Ea deschise gura să spună ceva. El ridică o mînă. Ea ridică din umeri. Callaghan continuă.

— În timpul experienţei mele ca detectiv particular, am întîlnit o mulţime de femei proaste, dar dumneata le întreci pe toate. Întîi mă uit la dumneata şi-mi spun că eşti inteligentă şi apoi spui ceva care mă face să cred că ai un dovleac deasupra umerilor. Acum ascultă... Tocmai m-ai acuzat că lucrez pentru Lancelot Vendayne, familia dumitale şi compania de asigurări ? De ce nu ? Dacă afacerea asta este cinstită toată lumea vrea acelaşi lucru — recuperarea bijuteriilor Vendayne. De ce n-aş lucra pentru compania de asigurări dacă Lancelot Vendayne şi familia Vendayne sînt cinstiţi ?

Ea spuse :

— Cum să nu fie Lancelot cinstit ? Are foarte mult de pierdut.

Callaghan spuse :

— Nu cred că Lancelot Vendayne este cinstit. Poate că te surprinde. Rînji. Poate că şi dumneata te-ai gîndit că nu este cinstit.

Ea spuse :

— Ce vrei să spui cu asta ?

— De ce te-ai despărţit de el ? spuse Callaghan. Urma să vă logodiţi. Apoi i-ai dat papucii. Eşti o fată înţeleaptă. Cred că Lancelot este prea şmecher pentru tine.

Văzu că se străduia să-şi ţină firea. Se întrebă cît mai poate rezista între supărare şi teamă. În orice caz îşi propuse să profite de situaţie.

Ea spuse:

— Nu cred că are vreo importanţă dacă sînt o fată înţeleaptă sau nu, sau Lancelot a fost prea şmecher pentru mine. Toate astea nu au nici o legătură cu dumneata.

— Ba are foarte mare legătură, spuse Callaghan cu un rînjet amabil, aşa cum vei constata imediat. Problema este că te-ai speriat. Începi ceva şi nu poţi să termini. Te repezi de colo-colo, eşti impulsivă, faci diverse chestii înainte de a gîndi. Eşti proastă. Dacă n-ai fi fost proastă ţi-ai fi dat osteneala să afli ceva despre mine înainte de a încerca să mă mituieşti să renunţ la cazul acesta. Dacă ai fi făcut-o ai fi aflat că nu pot fi cumpărat oricînd... Făcu o pauză. În orice caz, nu pentru bani...

— Înţeleg, spuse ea. Vocea ei cuprindea tot sarcasmul de care era în stare. Înţeleg, deci, marele, inteligentul domn Callaghan are totuşi un preţ, chiar dacă nu în bani. Care ?

Callaghan îi rînji. Rînjetul era plăcut şi rece şi chiar amabil. Se uită lung la ea.

— Încearcă de două ori să ghiceşti, spuse el.

Ea roşi. Încercă să vorbească, apoi se opri. După un moment spuse :

— Prefer să nu te înţeleg.

— Bine, spuse Callaghan. Noi doi ne înţelegem foarte bine. Dumneata crezi că eu sînt un detectiv mincinos care a fost plătit de compania de asigurări să storc adevărul aici şi eu cred că eşti o nebună de femeie care ar putea fi inteligentă dacă ar vrea, dar care este aşa de plină de prostii încît, în acest moment nu mai ştii încotro te îndrepţi. Dacă ai avea puţin cap...

Ea îl întrerupse şi spuse rece :

— Ar fi interesant. Aş vrea să ştiu exact ce ar trebui să fac dacă aş avea cap.

— Am să-ţi spun, zise Callaghan.

Se sprijini de peretele cabanei, lîngă uşă uitîndu-se la ea. Părea foarte oficial.

— Dacă ai avea puţin cap, continuă el, ţi-ai da seama de o grămadă de lucruri. Mai întîi ai înţelege că dacă aş lucra în exclusivitate pentru compania de asigurări, le-aş fi spus deja că ai încercat să mă mituieşti să renunţ la caz. Acest simplu fapt ar fi făcut ca familia Vendayne să nu mai primească nici un ban de la această companie. Apoi, ai înţelege că după ce am venit aici şi ai crezut că te-am păcălit á propos de cele 300 de lire ai avut o discuţie cu tatăl dumitale şi voi amîndoi aţi hotărît să amînaţi cererea. Am oprit aceasta. Dar dacă ţi-ai folosi mintea ai înţelege că am făcut asta pentru

familia Vendayne. Vei înţelege imediat. Următorul fapt este că maiorul a avut un atac de inimă. Nu este vina lui. Probabil că a avut acel atac de inimă după ce i-ai spus ce te frămîntă pe dumneata şi cred că şi el ţi-a spus ce îl frămîntă pe el. Mă mir că nu ai avut şi dumneata un atac de inimă !

Îşi scoase portţigaretul şi aprinse o ţigară. O urmărea cu privirea. Ea se uita în ochii lui şi părea interesată.

— Nu mă descurc rău, nu ? spuse Callaghan.

Trase din ţigară şi lăsă fumul să-i gîdile nările.

— Problema este că, atunci cînd lucrez la un caz, îmi place să lucrez la el şi să lucrez pentru cineva. Nu mă fîţîi de colo-colo încercînd să mai ciupesc ceva bani. Am descoperit că aşa se fac mai mulţi bani. În acest caz nu cred că o să iasă prea mulţi bani dar am alte interese...

Ea spuse :

— Adevărat ? Pot să ştiu şi eu care ?

— Bineînţeles, răspunse Callaghan. Îţi voi spune. Dumneata eşti principalul meu interes. Îmi place genul dumitale de femeie. Îmi place cum te îmbraci şi cum mergi şi în general cum te porţi. Chiar dacă uneori îţi ieşi din fire şi faci prostii, tot te plac... destul de mult.

Ea spuse :

— Cred că eşti cea mai impertinentă persoană pe care am văzut-o vreodată. Insolenţa dumitale este uimitoare. Cred că ai impresia că ar trebui să fiu flatată cînd spui că mă „placi“. Ei bine... eu nu te plac pe *dumneata*.

— Nostim este că da, spuse Callaghan. Zîmbea încă. Mă placi chiar foarte mult şi pentru că mă placi îţi dai multă ostenealã să te autoconvingi că nu. De aceea îţi ieşi din fire atît de uşor.

Ea spuse :

— Nu văd de ce ar trebui să discutăm aspectele psihologice ale caracterului meu.

— Bine, spuse Callaghan. Nu discutăm. Nu discutăm aspectele psihologice ale caracterului dumitale. Nu vom discuta aspectele psihologice ale caracterului lui Esme sau orice alte lucruri interesante despre această familie. Ceea ce vom discuta va fi ce se va întîmpla şi ce vei face dumneata. Este exact ce vei face. Vei face ce spun eu şi îţi va place. Înţelegi ?

Ea se ridică. O clipă Callaghan crezu că îl va plesni. Spuse cu voce joasă :

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa ? Eu...

El spuse :

— Te-ar surprinde dacă, ţi-aş spune ce aş îndrăzni să fac. Dar am vorbit serios. Are să iasă tămbălău aici la Margraud cît de curînd şi vreau să fie după cum vreau eu. Numai în felul acesta va fi bine pentru dumneata. Altfel, se poate ca Inspectorul Walperton, un poliţist tînăr, aprig, eficient şi ocupat, să vină aici şi să afle nişte lucruri care ar fi mai bine să rămînă îngropate aici. Eşti între ciocan şi nicovală şi chiar dacă ai impresia că eu sînt ciocanul ţi se va părea mai uşor de suportat decît nicovala.

Se sprijini cu mîna de peretele cabanei pentru a-şi menţine echilibrul. Era albă ca ceara. Spuse :

— Continuă...

Callaghan aruncă mucul de ţigară.

— Am fost la Londra, spuse el. Am făcut nişte lucruri pe care le doream şi am aflat altele. Principalul este următorul : l-am întîlnit pe Layne, avocatul tatălui dumitale. L-am convins să scrie firmei de asigurări şi să retragă cererea. Firma de asigurări nu va fi bănuitoare, mai întîi pentru că eu lucrez pentru ei şi apoi pentru că îi lăsăm să creadă că retragem cererea deoarece eu bănuiesc unde se află bijuteriile. Astfel compania este mulţumită. Tot ceea ce doresc este să nu plătească banii şi dacă nu au de plătit interesul lor apropos de cine a făcut-o încetează imediat. Înţelegi ?

Ea spuse :

— Înţeleg.

Îşi luă mîna de pe perete şi se aşează iar. Tot timpul îl fixă pe Callaghan.

— Următorul este Lancelot, continuă el. Lancelot va face tot răul de care este în stare. A început deja încercînd să te monteze împotriva mea. Aminteşte-ţi că Lancelot este cel care a vrut să se investigheze această afacere şi care a vrut să fie presată compania de asigurări. Pariez că s-a dus la firma de asigurări şi ei şi-au spus opinia şi lui nu i-a plăcut — mai ales că s-a hotărît să nu mă placă pe *mine*.

Ea spuse :

— Nu există nici o modalitate de a-l opri pe Lancelot să facă rău — aşa cum spui dumneata ?

Callaghan spuse :

— Voi găsi eu o cale s-o fac.

Ea se uită spre podea.

— Înţeleg, spuse ea liniştit.

Callaghan spuse :

— Trebuie să găsesc mijloace de a împiedica să se întîmple o mulţime de lucruri. Dar, cu puţin noroc voi reuşi chiar să...

Ea se ridică.

— Vom întîrzia la cină, spuse ea.

Se duse către uşă, rămase acolo privind de-a lungul aleii. Se întoarse brusc.

— Ar fi nostim, spuse ea cu o voce ciudată, reţinută, dacă ai fi cu adevărat prieten, dacă n-ai fi aşa de... Vocea i se stinse.

Callaghan zîmbi.

— Oricum, nu-ţi mai face probleme. Grijile nu pot împiedica nimic şi nici nu ajută la nimic. Cred că ar fi bine să iei lucrurile mai uşor. Acum nu ai decît unul sau două lucruri de făcut.

Ea se întoarse spre el.

— Ce lucruri ? întrebă.

— Mai întîi să te relaxezi, spuse Callaghan. Eşti pe punctul de a ceda nervos. Apoi, cînd vei avea timp să te gîndeşti întreabă-te dacă n-ar fi posibil, ţinînd cont de ce ţi-am spus, că în loc de a-ţi fi duşman
să-ţi fiu prieten, adică o oaie în blană de lup.

Îi zîmbi. Ea observă încă o dată dinţii lui albi şi bărbia hotărîtă. Brusc şi fără nici un motiv aparent izbucni în plîns. Păşi înapoi în cabană cu capul în mîini.

Callaghan spuse :

— Hai, Audrey. Nu mai plînge. Ia-ţi mîinile de pe faţă şi nu mai fi prostuţă.

Făcu ce i s-a spus şi zise :

— Ei bine... ce vrei ?

Callaghan o luă de bărbie şi o sărută.

— Stai puţin jos şi pune-ţi ordine pe faţă şi în gînduri. Se simte nevoia. Mai am ceva de făcut. Pe curînd.

Ea spuse :

— Foarte bine.

Soase o batistă minusculă din buzunarul jachetei de tweed şi îşi şterse ochii.

Spuse pierdută :

— Mă întreb de ce am făcut-o sau, mai bine spus, de ce te-am lăsat pe dumneata s-o faci.

El rînji :

— N-ai făcut-o tu, spuse el. Eu am făcut-o. Dar sper ca data viitoare dumneata să ai această idee.

Se duse spre uşă şi îşi aprinse o ţigară. Spuse, zîmbind din nou.

— Ţi-am spus că am şi eu un preţ. Acum îţi dai seama cît sînt de scump.

O luă pe aleea către casă.

CAPITOLUL X

PORTRETUL LUI ESME

Callaghan ieşi pe uşa laterală, se duse spre terasă şi o coti spre terenul de golf. Credea că Nikolls este acolo. Aşa era. Se lupta cu problemele unei pase, era cu ochii pe minge şi o lovi elegant şi hotărît, apoi o urmări rostogolindu-se către gaură.

Se aplecă şi ridică mingea de golf şi apoi spuse :

— Apropo, Clarissa a vorbit cu mine chiar după cină. Tocmai mi-am amintit. M-a rugat să-i spun un nume potrivit pentru un tip cu adevărat rau. N-am vrut să-i spun nimic tare. I-am spus ca „Ticălos“ era bun, dacă nu cumva vrea să-i zică tipului „păcătos“. Am impresia că i-a plăcut mai mult.

Callaghan întrebă :

— Unde este ?

— Cred că este în camera ei, spuse Nikolls. Dacă nu cumva ea este cea care cîntă la pian, în salon. Se aude, sau poate este Audrey.

Callaghan zise :

— Nu cred că mai avem mult de aşteptat, cred că situaţia o să explodeze în curînd.

Cînd ajunse la intrarea laterală apăru Stevens care spuse :

— Aveţi o telegramă, domnule. Tocmai a sosit. Cred că a sosit la Kingsbridge acum două ore. A durat pînă au găsit un băiat s-o aducă.

Callaghan dădu din cap. Luă telegrama o deschise şi o citi. Era de la Harvey Soames din Cape Town. Callaghan începu să rînjească. Rînjetul era pe jumătate satanic, pe jumătate vesel. Intră în casă, băgă capul pe uşa salonului şi privi. Audrey era aşezată la pian, şi-şi trecea leneş degetele peste claviatură. Nu-l văzu. Callaghan închise încet uşa şi urcă. Era la jumătatea drumului pe culoarul primului etaj cînd se deschise o uşă şi apăru Clarissa, care spuse :

— Slim, eşti un păcătos. Sau un ticălos. Eu personal cred că eşti şi una şi alta.

El îi zîmbi.

— Mă surprinde să-ţi cauţi vocabularul la Windy Clarissa. Ce s-a întîmplat ?

Ea se sprijinea de tocul uşii.

— Singura mea, problemă este vederea. Şi puţină sincronizare.

— Ce probleme ai cu vederea, zise Callaghan. Şi cu cine te-ai sau nu te-ai sincronizat ?

Clarissa spuse :

— Problema este că ochii mei sînt buni, iar în ceea ce priveşte sincronizarea, s-a întîmplat să fiu în camera de la capătul coridorului şi să privesc către cabana de vară cu puţin înainte de cină. Te-am văzut cu Audrey. Nu ştiam că-i place să fie sărutată în felul acesta. A fost bine ?

— Foarte, zise Callaghan. Cum crezi că-i place să fie sărutată ?

Clarissa spuse :

— Poate că am să-ţi fac o demonstraţie într-o buna zi, dar acum după cum ţi-am spus cred că

eşti un păcătos. Mie îmi spui vorbe dulci şi o săruţi pe sora mea. Crezi că e cinstit ? Sau poate numai exersezi. Eşti un păcătos, Slim.

El spuse :

— Clarissa în dragoste şi în război toate metodele sînt bune. Nu ştiai ?

— Bine, zise Clarissa. Dar noi doi ne iubeam sau era un război ? Nu-ţi face probleme, Slim. Mi-am dat seama că mă păcăleai. Mă foloseai ca un fel de momeală. Aşa se spune, nu ?

Callaghan spuse :

— Clarissa, cred că eşti grozavă. Am vrut să te aduc de partea mea şi n-am ştiut care-i cea mai bună cale. Mi s-a părut că aşa este bine.

— Înţeleg, spuse Clarissa. Bănuiesc că şi Audrey lucrează pentru tine... Numai că în cazul ei, abordarea trebuie să fie mai pasionată. Ce trebuie să fac ca să fiu sărutată în felul acesta ? Ce noroc că n-am mai multe surori.

Callaghan spuse :

— Nu m-ai oprit din drum ca să-mi spui asta.

— Nu, spuse ea. Vroiam să te întreb ceva şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai spune adevărul. A fost o aiureală, nu. Povestea pe care mi-ai spus-o despre Blaize şi despre faptul că tu credeai că nu are nimic de-a face cu furtul. Te nelinişteşte Blaize, nu-i aşa Slim ?

El dădu din cap.

— Cam tot atît cît şi pe tine, Clarissa, spuse el. Ştiam că te prefaci în seara aceea cînd am venit la căsuţa din spatele lui Yard Arm şi te-am găsit acolo

cu Esme. Am bănuit că încercai s-o ţii în frîu pe Esme. Mi-am dat seama că nu-ţi place să fii a treia.

— Ai dreptate, spuse ea. Mă temeam pentru ea. Este atît de prostuţă. Esme a fost întotdeauna cumplit de proastă, Slim.

— Aşa este, zise Callaghan. Şi ai noutăţi pentru mine ?

Ea spuse :

— Da, am noutăţi pentru tine. De cînd ai plecat mi-am băgat nasul peste tot şi am supravegheat-o pe Esme şi corespondenţa ei aşa cum ne-am înţeles. N-a primit nici o scrisoare importantă. Adică, nimic din regiune. Dar astă seară în timp ce erai cu Audrey în cabana de vară, a telefonat cineva de la Exeter. O căuta pe Esme. S-a întîmplat să fiu în hol, aşa că m-am dus repede în camera tatii, unde există o derivaţie a telefonului din hol, şi am ascultat.

Callaghan aprinse o ţigară.

— Sună interesant.

— Este interesant, zise Clarissa. Şi destul de îngrijorător. Era un bărbat. N-a ţipat, dar vorbea foarte supărat. I-a spus lui Esme că vrea să vorbească cu ea, că a sosit vremea răfuielii. I-a spus că se vor întîlni ca de obicei la 11,30 astă seară şi că dacă ea nu apare o să aibă o grămadă de necazuri. Nu mi-a plăcut deloc cum vorbea, încheie Clarissa.

Callaghan spuse :

— Nu mă îngrijorează cum sună vocile oamenilor. Cuvintele nu rănesc prea mult. Ştii unde este locul obişnuit ?

Clarissa negă.

— Nu, zise ea. Nici măcar nu ştiam că există un loc obişnuit. N-am ştiut că Esme se vede cu cineva. De ce ar vrea ea să se întîlnească cu cineva pe ascuns ?

Callaghan rînji.

— De ce vrea orice femeie să se întîlnească cu un bărbat pe ascuns, spuse el.

Clarissa întrebă :

— Ştii cine este bărbatul ?

— Aş putea să ghicesc, zise Callaghan.

Ea puse o mînă pe braţul lui şi spuse :

— Ştii Slim, m-ai păcălit dar sînt înclinată să am încredere în tine. Ai ceva care-mi place cu adevărat. Promite-mi ceva. Nu vei permite să i se întîmple nimic lui Esme. Nu vreau să i se întîmple nimic.

Callaghan spuse :

— Nu-ţi face probleme. Am să încerc să am grijă de Esme. Am să învăţ cum să fiu Moş Crăciun în această familie.

Ea spuse :

— Pe dracu ! Asta am învăţat-o tot de la Windy. Oricum, spuse ea este probabil pentru prima şi ultima oară dar vreau să-mi plăteşti pentru informaţia mea. Şi cînd spun plată vorbesc serios. Îmi datorezi foarte mult, Slim. L-ai pus pe Windy să-mi spună o grămadă de prostii despre faptul că ai fi îngrozitor de îndrăgostit de mine, şi m-am lăsat păcălită ca o şcolăriţă. Cred că mi-ai distrus viaţa oricum. S-ar putea chiar să mă duc la mînăstire. Se apropie de el şi spuse :

— D-le Callaghan cred că mi-a intrat ceva în ochi. Nu vrei să vezi, te rog.

Callaghan spuse :

— Clarissa eşti a naibii de drăguţă. Dacă n-ar fi vorba de Audrey...

— La naiba cu Audrey, spuse Clarissa. Audrey să-şi vadă de treburile ei. Uit-o un moment şi nu te mai gîndi la nici o altă femeie cînd trebuie să mă săruţi pe mine.

După o clipă spuse :

— Mai trebuie să fac altceva ?

— Nu cred, zise Callaghan. Ai făcut treabă bună, Clarissa.

— Bine, spuse ea. Numai, ţine minte, mă bizui pe tine. Cred că şi Audrey la fel. Ai grijă de Esme. Se întoarse la uşa ei. Cred că eşti foarte drăguţ Slim, spuse ea. Ştiu că eşti cumplit de îndrăgostit de Audrey. Te înţeleg. Dacă aş fi bărbat şi eu m-aş îndrăgosti de ea. Are ceva nu ? Ceva deosebit.

Se strîmbă la el şi închise uşa. La ora nouă-seara Callaghan se duse în salonaşul de la etajul 1. Sună şi trimise după Nikolls. Cînd sosi Nikolls, Callaghan îi spuse :

— Ascultă, Windy, cred că astă seară probabil pe la unsprezece, Esme va pleca la o întîlnire. Aş vrea să fiu acolo sau măcar în vecinătate. Drăcia este că nu ştiu unde este locul. Nikolls spuse :

— Ce naiba ? Nu poate fi departe. Unde se dau întîlnirile pe aici ?

Callaghan spuse :

— Aşa este. Deci, întîlnirea trebuie să fie ori în Kingsbridge ori undeva unde ajungi cu maşina, ori

aici. Cel mai bine ar fi să supraveghez garajul. La ora aceea o să fie întuneric. Şi dacă te ascunzi în boscheţii de pe marginea pajiştii ai să vezi porţile garajului. Dacă Esme scoate maşina trebuie să te duci după ea. Cînd ajunge oriunde are de mers, mă suni.

— Bine, zise Nikolls. Şi dacă întîlnirea e aici ?

Callaghan spuse :

— Acelaşi lucru. Dar dacă întîlnirea este aici, locul evident pentru o întîlnire este pe undeva prin spatele casei. Sînt o mulţime de locuri potrivite. De exemplu : şirul de stînci de pe malul mării, un loc ideal. Eu am să supraveghez grădinile şi terasele. Pot s-o fac din balcon. Dar să nu o pierzi din ochi dacă pleacă. Vreau să ştiu unde se duce.

— Bine, zise Nikolls. O voi supraveghea.

Callaghan spuse :

— S-ar putea ca mîine, sau poimîine să apară pe aici Lancelot Vendayne. Lancelot nu prea mă place a primit o anonimă de la cineva. Mi-a arătat-o. Anonima spunea că Lancelot este un nătărău. Mai zicea că şi dacă ar fi moştenit bijuteriile Vendayne, şi-ar fi dat seama că nu valoarează mai mult de 40 lire.

Nikolls spuse :

— Mamă, Doamne ! Vrei să spui că am alergat după ceva care valorează vreo 200 dolari ? Ridică sprîncenele. Fie, dar cum rămîne cu cererea de asigurare ?

Callaghan rînjea.

— E o situaţie drăguţă, zise el. Dar lui Lancelot nu o să-i placă. Cred că lui Lancelot nu-i pasă decît

de bani. Şi cînd se gîndeşte că n-o să capete, ceea ce credea că-i va reveni, o să devină rău.

— Mda, zise Nikolls. Şi lui Audrey n-o să-i placă. Îi zîmbi sardonic lui Callaghan.

Callaghan spuse :

— Windy, eşti prost. Tot mai fluturi teoria asta cu Audrey ? Nici nu-ţi dai seama cît de greşită este.

— Poate, zise Nikolls.

Callaghan spuse :

— Bine, cască ochii, şi nu pierde nimic. Pa. Ieşi.

Luna apăru din spatele unui nor. Callaghan aşezat în balconul sufrageriei vedea pajiştile şi terasele clar desenate în lumina argintie. Se uită la ceas. Era unsprezece treizeci. Înjură încet printre dinţi, aprinse o ţigară, trecu în sufragerie, pe coridor, şi apoi ieşi pe uşa laterală către garaj. Rămase în umbră, fumînd. Trecură cinci minute. Callaghan auzi zgomotul unei maşini, care se apropia. Păşi în lumina lunii. Nikolls opri brusc maşina lîngă el.

— Nu e în regulă, Slim.

— Asta mică, nu ştiu cum să-i zic, m-a păcălit. Pe la unsprezece a ieşit din garaj şi şi-a scos maşina. I-am lăsat un avans şi m-am dus după ea. Mergea tare. Peste vreo două mile i-am găsit maşina parcată pe marginea drumului, dar Esme ia-o de unde nu-i.

Callaghan spuse :

— E în regulă, poate s-a gîndit că o să o urmărească cineva. În ce direcţie a luat-o. Unde i-ai găsit maşina ?

— A luat-o pe unu din drumurile secundare care merg spre stînga în direcţia gara... zise Nikolls. Dacă a luat-o pe jos, înseamnă că a luat-o peste cîmp. Nu are cum altfel. Am mers vreo două mile pe drum şi nu se vede nici urmă de ea.

— Bine, zise Callaghan. Du maşina în garaj şi stai pe aici. Se întoarse în casă. O găsi pe Audrey în salon. Stătea la o masă şi-şi făcea pasenţe.

Spuse :

— Ar trebui să fii în pat... Arăţi obosită. De ce nu o faci ?

— Sînt obosită, spuse ea. Dar nu vreau să mă duc la culcare. Simt că nu ar trebui să dorm. Vrei ceva ?

— Da, spuse Callaghan. Vreau să ştiu ce face Esme în timpul liber. Merge la plimbare ? Dacă da, are un loc favorit ?

Ea spuse :

— Lui Esme, nu-i plăcea să se plimbe. Dar în ultimile luni s-a plimbat mai mult decît oricînd. Am văzut-o adesea mergînd de-a lungul stîncilor către Gară. Uneori seara.

Callaghan întrebă :

— Crezi că se duce la Gară ? Sau undeva între Gară şi Margraud ?

— Nu văd de ce s-ar duce la Gară, spuse Audrey.

Începu să strîngă cărţile de pasienţă.

— La Gară este numai un hotel şi un teren de golf de cealaltă parte a dealului reluă ea. În plus, între Margraud şi Gară este o prăpastie adîncă în stînci. Este foarte lată spre mare şi trebuie să o ocoleşti pe la capătul îndepărtat. Ăsta înseamnă

ascensiune. Nu mi-o imaginez pe Esme dîndu-şi osteneala să urce dealul ca să ocolească prăpastia deoarece dacă ar vrea să meargă la Gară, ar putea s-o ia pe drum.

— Mulţumesc, zise Callaghan, asta vroiam să ştiu.

Ea se ridică şi spuse :

— Ce se întîmplă ? A plecat Esme ? Ce-ţi trece prin cap ?

Callaghan îşi scoase portţigaretul, îi oferi o ţigară, i-o aprinse şi apoi şi-o aprinse pe a lui. Stătea aproape de el, ţinînd ţigara între degete şi urmărindu-i ochii.

— Esme ne-a păcălit, spuse el. Ştiam că are întîlnire cu cineva la unsprezece treizeci. Vroiam în mod deosebit să fiu prezent pentru că am convingerea că dacă persoana cu care Esme intenţiona să se întîlnească nu este tratată dur, o să facă o mulţime de necazuri. Am crezut că va pleca cu maşina şi aranjasem cu Nikolls să se ducă după ea, sau dacă locul de întîlnire era pe aici va pleca pe lîngă casă. Am aşteptat să văd ce face. S-a descurcat scoţînd maşina şi conducînd ca o nebună cîteva mile, apoi a lăsat maşina pe marginea drumului ca să n-o ajungă Nikolls.

Ea spuse :

— E îngrozitor, nu ? Aş vrea să ştiu ce să fac. Mă tem pentru ea şi nu ştiu de ce. Poate îmi spui tu.

Callaghan rînji.

— Îţi voi spune ce să faci, zise el. Du-te la culcare. Ia trei pastile şi numără oile. Se zice că merge grozav. Noapte bună. Ieşi din cameră. Ea

rămase un moment uitîndu-se la uşa care se închisese în spatele lui. Apoi se întoarse la masă şi luă pachetul de cărţi. Începu să-şi facă pasienţe.

Nikolls bea whisky dintr-o sticluţă cînd Callaghan intră în camera lui. Spuse :

— Vrei o înghiţitură ? îi întinse sticla.

Callaghan spuse :

— Nu vreau să beau. Vreau să acţionez. Du-te la garaj şi scoate maşina. Du-te la Yard Arm şi vezi ce se petrece acolo. Poate că Blaize n-a plecat încă. Chiar dacă a plecat trebuie să mai fie cineva la Yard Arm. Vezi ce poţi afla şi caută pe Esme.

Nikolls spuse :

— Bine.

Callaghan se duse la el în cameră şi-şi luă o pălărie. Coborî scările şi ieşi pe uşa laterală. Coborî treptele terasei şi o luă peste pajişte spre poarta dintre vest. O luă peste cîmpuri către cărarea care mergea de-a lungul stîncilor. Noaptea era frumoasă. Luna strălucea sus şi plimbarea nu era neplăcută. Callaghan păşea repede. După un timp ajunse la cărarea care ducea către Gara de-a lungul stîncilor. Merse vreo zece minute, apoi se opri şi se uită la ceas. Era aproape douăsprezece. Îşi aprinse o ţigară, şi continuă de-a lungul cărării înguste. Puţin mai încolo în stînga era marginea stîncii. Mai jos se auzea marea izbindu-se de stînci. Se gîndea că stîncile şi plajele din aceste locuri fuseseră mai demult terenuri de sinucideri şi chiar dacă nu mai erau acum sinucideri doar tehnica se schimbase odată cu trecerea vremii. În dreapta, terenul urca în pantă către dealuri. Începu să

ocolească prin stînga. Exceptînd strigătele pescăruşilor care zburau deasupra mării, noaptea era liniştită. Callaghan se gîndi la pescăruşi şi ajunse la concluzia că înaripatele erau poate cele mai norocoase. Mai merse zece minute pînă cînd s-o vadă pe Esme. Stătea pe o stîncă pe cărarea către dealuri. Chiar înainte de a o recunoaşte a ştiut că este Esme. Ea îl privi în timp ce se apropia. Faţa îi era palidă şi teribil de încordată. Se uita la el cu ochii mari şi întrebători. Avea cearcăne şi într-o mînă o batistă mototolită. Se opri şi rămase pe cărarea îngustă privind-o. Scoase portţigaretul şi luă două ţigări. Îi întinse ei una. Ea luă ţigara mecanic şi şi-o puse în gură. Mîna îi tremura violent. Callaghan aprinse ţigările apărînd flacăra brichetei cu mîna. Spuse :

— Ei ! Ce fel de tămbălău a fost ? Dur ? Foarte dur ? Sau normal ?

Ea răspunse tremurat :

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu vreau să vorbesc cu tine. M-am săturat de tine. Am impresia că mă urmăreşti tot timpul încercînd să afli ceva. De ce nu mă laşi în pace. Nu faci nimic bun.

Callaghan rînji. Se aşeză lîngă ea pe iarbă. Se uita la mare. Îi era clar că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Esme ar fi fost să fie privită. Spuse :

— Cred că te-ai săturat de mine, dar este un sentiment peste care trebuie să treci. Şi dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, e în regulă. Dacă nu vrei să vorbeşti, nu vorbi. Aş vrea să înţelegi că dacă ţi-ai ţinut firea pînă acum, ar fi o prostie să ţi-o pierzi. Chiar şi tu trebuie să înţelegi că mai sînt şi alte

persoane care trebuie luate în consideraţie. Adică, în afară de cel care te şantajează.

Esme trase din ţigară. Se vedea capătul aprins.

Ea spuse :

— La cine altcineva să mă gîndesc ?

Callaghan rînji :

— Ar trebui să nu ne mai luptăm, zise el. Ţie nu-ţi face bine şi pe mine nu mă amuză. „Altcineva“ este tatăl tău. Ştiai oricum. Ţi-e clar că are destule probleme în clipa de faţă, fără să i le mai înrăutăţeşti şi tu. Ea rîse :

— Nu-mi pasă de nimeni şi de nimic. Cred că este cumplit de egoist şi de laş, dar am de gînd să mă sinucid. După aceea oamenii pot să creadă ce vor şi să mă considere vinovată pentru tot. Este evident soluţia cea mai uşoară pentru o situaţie dificilă şi ridicolă.

Callaghan îi zîmbi şi-i spuse rece :

— Ridicolă, da. Dar asta nu-i o problemă. Dacă vrei să te sinucizi, dă-i drumul. Dar sinuciderea, nu rezolvă nimic pentru nimeni. Nici măcar pentru tine. E cumplit să fii mort şi nici după aceea n-ai să scapi de grijă.

Trase din ţigară cu plăcere evidentă. Fumul îi gîdilă buzele. Făcu o pauză apoi continuă. Şi chiar dacă te sinucizi şi toată lumea e gata să te considere vinovată pentru tot, chiar şi aşa nu se va modifica cu nimic faptul că bijuteriile pe care a pus mîna Blaize sînt false. Problema asta trebuie rezolvată chiar şi post-mortem. Moartea nu-ţi va fi mai uşoară dacă-ţi dai seama că poliţia va trebui să-l aresteze pe tatăl tău. Chiar dacă ar crede că tu

eşti vinovată de furt ar afla că el este persoana care a înlocuit bijuteriile

Ea spuse :

— Dumnezeule, nu m-am gîndit la asta.

Se auzi un hohot de plîns.

Callaghan spuse încet :

— Aşa eşti tu. Nu te gîndeşti la nimeni şi la nimic cu excepţia ta. Eşti o prostuţă egoistă. Pentru că ai fost împiedicată să te faci de rîs cu un pescar arătos din Beesands, trebuie să intri pînă peste cap într-un alt necaz cu un prăpădit ca Blaize. Mai trase din ţigară şi continuă :

— Revino-ţi Esme şi nu te mai purta ca un copil răsfăţat. Probabil că ţi-a fost clar cînd Blaize ţi-a spus că bijuteriile sînt false şi cred că ţi-a spus-o nu demult că nu va lăsa lucrurile aşa. Băiatul o să vorbească, chiar dacă intră şi el la apă. Este supărat. Pariez că este foart supărat.

— A fost, zise Esme. Vocea îi era metalică. Dumnezeule, ce supărat a fost. Dar nu va vorbi, nu va vorbi niciodată.

Callaghan se strîmbă.

— Nici să nu-ţi imaginezi, spuse el. Va vorbi, va trebui să vorbească.

— Nu poate, zise Esme. E mort. L-am ucis.

Callaghan se uită brusc la ea. Ea se uita către mare. Faţa ei era ca o mască mortuară. El spuse încet :

— Ei drăcie... Ce prostie ! De ce ai făcut-o ?

— N-am vrut, zise Esme. A adus una dintre brăţări să mi-o arate. Se pare că o păstrase. Restul bijuteriilor fuseseră trimise. Nu şi-a dat seama că

sînt false, pînă cînd cei care trebuiau să le taie nu i-au scris şi i-au spus, apoi a examinat brăţara şi şi-a dat seama că-i adevărat. A adus-o să mi-o arate. M-am gîndit ca o nebună, că dacă pun mîna pe brăţară, dacă nu mai are nici una dintre bijuterii nu va putea dovedi ce spune. Aşa că am smuls-o şi am încercat să fug. Îşi umezi buzele cu limba. Ne-am întîlnit lîngă prăpastie, pe partea dinspre Gară. Întotdeauna ne-am întîlnit acolo. A fost locul unor scene minunate, oribile, bestiale. Cînd a pornit după mine, am fugit către margine, vroiam să mă arunc cu brăţara. În acel moment mi se părea singura soluţie. Cînd am ajuns la marginea prăpastiei la cîţiva metri de mare, m-a prins. M-am luptat cu el şi l-am învins. Am stat acolo o clipă şi apoi l-am auzit ţipînd.

Callaghan spuse :

— Şi apoi ce-ai făcut ?

— Am fugit, spuse Esme. Am început să alerg către Gară. Aveam încă brăţara, dar eram aşa de speriată, aşa de înnebunită, încît mi-a scăpat. M-am oprit şi am încercat să mă gîndesc. M-am întors înapoi şi am încercat să găsesc brăţara. Am căutat mult timp dar n-am găsit-o. Apoi am pornit spre casă. M-am oprit aici pentru că eram obosită. Începu să plîngă. El ridică din umeri şi după o clipă spuse:

— Nu mai plînge, nu ajută la nimic. Încerc să mă gîndesc. Încetează dracului să-ţi mai plîngi de milă, şi adună-te. Mi se face silă. Ea se opri din plîns şi spuse :

— Ce amabil şi plin de compasiune eşti !

— Nu cred în chestii de astea cînd nu e cazul, spuse Callaghan. Şi acum nu este cazul. Şi nu trebuie să intri în panică. Poate mai există o soluţie, dar trebuie să fie una bună, trebuie să fie una al naibii de bună. Se întoarse către ea. Spune-mi, dacă alergai către Gară ai scăpat brăţara pe latura îndepărtată a prăpastiei destul de aproape de ea.
Nu ?

— Cred că da, spuse Esme. Dar nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Şi ce mai contează.

Callaghan spuse :

— Ascultă-mă. Eşti al naibii de afurisită şi nu-mi placi deloc. Chiar şi aşa cu puţin noroc o să scapi. Nu pentru că o meriţi, ci pentru că aşa îmi convine mie.

Esme spuse :

— Ce vrei să zici ?

În voce avea o urmă de interes.

— Ascultă-mă, zise Callaghan. Ascultă-mă bine. Pleci de aici şi te duci acasă, asta ai să faci imediat, te duci direct în camera ta şi nu vorbeşti cu nimeni, înţelegi ? Te duci la tine în cameră, te întinzi în pat, te relaxezi şi îţi spui următoarea poveste :

„Te-ai dus la întîlnire cu Blaize astă seară. Erai bolnavă de spaimă. Ştiai că are să fie dur. Ştiai că are să fie dur pentru că acum multe săptămîni, l-ai lăsat să intre în casă şi să fure bijuteriile care erau false.” Asta este povestea ta. Singurul motiv pentru care i-ai dat drumul la Margraud să fure bijuteriile a fost că ştiai că sînt fără valoare.

— Dar n-am ştiut, mormăi ea, n-am ştiut.

— Bineînţeles că n-ai ştiut zise Callaghan cinic. Ai vrut să-l laşi pe Blaize să le fure pe cele adevărate. Acesta era preţul lui, şi erai pregătită să-l plăteşti cu bijuteriile altcuiva. În regulă, dar nu trebuie să le spui asta lor. Lor le spui povestea mea. Aşa că ascultă şi nu vorbi. Astă seară cînd te-ai dus să te întîlneşti cu Blaize ştiai că o să fie o răfuială cumplită. Ştiai că probabil a aflat că bijuteriile sînt false, şi erai pregătită să faci faţă situaţiei. Dar cînd ai ajuns acolo şi Blaize şi-a ieşit din fire şi te-a bruscat ai fugit. Te-ai întîlnit cu el, în vîrful prăpastiei, şi ai început să alergi în jurul marginii către Margraud. Ai trecut de margine şi-l auzeai venind după tine. Te-ai uitat peste umăr. Chiar în clipa în care ocolea marginea prăpastiei, a alunecat. Iarba este udă şi alunecoasă. L-ai văzut căzînd. L-ai auzit strigînd. Ai leşinat. Cînd ţi-ai revenit, ai venit pînă aici şi te-ai aşezat încercînd să-ţi vii în fire. Se ridică, uitîndu-se la ea. Asta este povestea ta. Ţine-o aşa şi totul o să fie bine. Nimeni nu te poate contrazice pentru că nu a văzut nimeni. Trebuie să ai beneficiul îndoielii şi toate faptele care duc la această întîlnire sînt în favoarea ta. Ai de gînd s-o faci ?

Ea spuse :

— Foarte bine, am să fac ce-mi spui. Nu voi uita. Oricum este destul de aproape de adevăr, cu excepţia brăţării.

— Nu-ţi face probleme, spuse Callaghan. Nimeni nu-şi va imagina că te-ai luptat cu Blaize pentru brăţara aceea fără valoare. Oricum, sper că o

găsesc eu. O voi căuta. Acum adună-te. Ridică-te şi pleacă acasă. Cînd ajungi acolo ai grijă să nu te vadă Audrey. Probabil că stă trează aşteptînd să vorbească cu tine. Du-te direct în cameră şi învaţă povestea.

Esme se ridică şi spuse :

— Bine, aşa am să fac. Deodată zîmbi. Un zîmbet

ciudat. Eşti un tip ciudat, zise ea. De ce-ţi dai atîta osteneală ? Ce contează pentru tine ?

Callaghan zise aspru :

— Vezi-ţi de treburile tale şi şterge-o de aici. Vorbim cînd mă întorc sau mîine. Gîndeşte-te că pînă acum ai fost o idioată plină de sine. Încearcă să te revanşezi purtîndu-te cum trebuie şi făcînd ce ţi se spune.

Ea dădu din cap. Şi porni nesigur de-a lungul cărării către Margraud. Callaghan se aşează pe o piatră şi o privi pînă cînd dispăru din vedere. Apoi îşi scoase portţigaretul şi aprinse ultima ţigară. O fumă încet şi dură douăzeci de minute o stinse pe o stîncă şi începu să înjure. Folosi cîteva cuvinte ciudate la adresa lui Esme. Apoi se ridică, se întinse şi porni înapoi către Margraud.

CAPITOLUL XI

SCENA DIN DORMITOR

Callaghan merse încet de-a lungul coridorului pînă cînd ajunse la uşa dormitorului lui Nikolls. Apăsă încet pe clanţă şi intră. Găsi comutatorul de lumină şi o aprinse. Apoi închise uşa cu grijă. Nikolls era întins pe spate. Dormea adînc, învăluit într-un zîmbet angelic. Gura îi era larg deschisă. Callaghan se îndreptă către pat şi îl scutură pe Nikolls de umăr, apoi spuse :

— Scoală-te, Windy. Ţi s-a spus vreodată cît de îngrozitor arăţi cînd dormi ?

Nikolls mîrîi şi se trezi. Se aşează pe pat frecîndu-şi ochii şi încercînd să revină la realitate. Spuse:

— Ghinion împuţit. De cînd am venit aici am dormit prost. Astă seară dormeam bine, visam o tipă cu cele mai grozave şolduri pe care le-am văzut în viaţa mea şi atunci apari tu să mă trezeşti. Nu este uman. De ce n-ai mai aşteptat cinci minute. Tocmai începuse să devină interesant cu tipa din vis.

Callaghan spuse :

— Scoală-te şi îmbracă-te cît de repede poţi, Windy. Apoi du-te în garaj şi caută o sfoară cît mai lungă.

— Bine, zise Nikolls. Ce facem, spînzurăm pe cineva ?

— Nu, zise Callaghan, zîmbind cinic. Execuţia a avut deja loc. Nikolls coborî din pat. Purta o pijama albastru deschis cu picăţele roşii. Arăta ca o insectă gigantică. Se duse la dulap, scoase sticla de whisky, luă o înghiţitură zdravănă, oftă şi începu să-şi caute hainele.

Callaghan se aşează pe pat spunînd :

— Ai aflat ceva interesant la Yard Arm ? Ce-i cu Ropey ?

Nikolls se aşează pe un scaun şi începu să-şi tragă şosetele.

— Ropey a şters-o, spuse el. Nici Blaize nu-i acolo. Ai avut dreptate. Amîndoi, şi-au luat viteză. Acum cîteva zile, Blaize a vîndut Yard Arm şi căsuţa unui tip pe nume Wallers. Pare un tip de treabă.

Îşi fixă ciorapul cu o jartea strălucitoare, apoi se uită la Callaghan care rînjea.

— Acum povestea devine interesantă, zise el. Wallers ăsta mi-a spus că Blaize a plecat astăzi, şi că el crede că o să plece în străinătate, dacă găseşte un vapor. Mi-a spus că şi altcineva s-a fîţîit pe acolo încercînd să-l vadă pe Blaize, şi că acel cineva a venit cu o maşină pe care a lăsat-o în livada căsuţei. Wallers i-a spus tipului ăsta că bănuieşte că Blaize a plecat. Dar crede că nu demult, pentru că lucrurile lui Blaize fuseseră luate din căsuţă numai cu cîteva ore înainte. Aşa că tipul cu maşina o să arunce o privire prin împrejurimi.

Nikolls se ridică în picioare, şi mai luă o înghiţitură din sticlă, apoi spuse :

— M-am gîndit să trag o tură în livadă, aşa ca să mă conving, şi bineînţeles maşina tipului era acolo. O lăsase sub copaci, o maşină mare. Stinsese luminile şi luase cheia. Pe portieră era un buzunar de piele în dreptul şoferului, şi m-am uitat înăuntru. Am găsit un permis de conducere şi m-a apucat rîsul. Permisul de conducere era pe numele lui Gabriel Ventura. Îţi spune ceva ?

Callaghan dădu din cap şi spuse :

— Se potriveşte. După ce a scăpat de Ropey, Gabby trebuia să fie sigur că Blaize a plecat. Trebuia să se asigure că a plecat sau dacă nu, Gabby avea să încerce să se înţeleagă cu el. Cred că a fost dezamăgit cînd şi-a dat seama că Blaize plecase cu o oră sau două înainte. Îşi aprinse o ţigară. Blaize i-a lăsat lui Wallers vreun mesaj înainte de a pleca ? întrebă el. Instrucţiuni în legătură cu corespondenţa ?

Nikolls negă.

— Nu, zise el. A spus doar că pleacă şi că s-ar putea să vină, să vadă dacă a primit ceva, cu ultima poştă. Nu s-a întors şi aş vrea să ştiu de ce.

Callaghan făcu două sau trei rotocoale de fum şi spuse :

— Blaize a avut o zi grea. Astă seară după ce a plecat de la Yard Arm, s-a întîlnit cu Esme. S-au certat de toată frumuseţea. Blaize a căzut într-o prăpastie, între locul de aici şi Gara. De aceea nu s-a întors după corespondenţă. Probabil zace pe acolo pe undeva. Să mergem după el.

— Înţeleg, zise Nikolls. Ştii, nu fac fasoane, dar cred că e cam neplăcut să te trezeşti dintr-un vis ca cel pe care-l aveam şi să cauţi ce-a mai rămas dintr-un tip care-a căzut de pe stînci. Groaznică viaţă, nu ? Se strădui să-şi pună pantalonii.

Callaghan continuă.

— Ia frînghia şi ieşi prin spate, peste pajişte pe poarta dinspre vest. Este o noapte frumoasă şi se vede bine. Ia-o pe cărarea care merge de-a lungul stîncii către Gara. Cînd ajungi la prăpastie trebuie să urci panta şi să ocoleşti. Nu încerca să-l găseşti pe Blaize pînă nu ajung eu acolo.

— Bine, zise Nikolls. Şi ce fac pînă vii tu ?

— Cînd treci de prăpastie spre Gară, zise Callaghan, începi să cauţi o brăţară. Nu ştiu ce fel de brăţară, dar cred că ar trebui s-o găseşti dacă cauţi bine. Trebuie să fie destul de aproape de marginea prăpastiei, pe partea cea mai îndepărtată de mare. Concentrează-te, Windy am nevoie de acea brăţară.

— Dacă este de găsit am s-o găsesc, zise Nikolls. Şi după ce o găsesc ce fac ?

— Te odihneşti şi fumezi pînă cînd ajung eu acolo, zise Callaghan. Apoi ne apucăm de treabă să vedem ce-a mai rămas din Blaize.

— E în regulă, zise Nikolls. Îşi puse vesta şi zise gînditor : Ciudat, nu ? Adică Blaize să cadă aşa în prăpastie. E bine sau rău ?

Callaghan spuse :

— S-ar putea să fie bine.

— Mda, zise Nikolls. Nu întotdeauna se întîmplă atunci cînd vrei. Aprinse o ţigară. Ar fi o chestie

dacă l-ar fi împins Esme, nu ? Şi nu mi s-ar părea imposibil.

— Nu mi-aş bate capul cu asta, zise Callaghan. Nu ne interesează cum s-au întîmplat lucrurile. E suficient că s-au întîmplat. Şi apoi noi lucrăm pentru familia Vendayne, nu pentru Blaize.

— Ştiu asta, zise Nikolls. Îi zîmbi amabil lui Callaghan. Sper ca familia Vendayne să aprecieze acest lucru. Poate nici nu ştiu ce noroc au. Ieşi încet. Callaghan o luă pe coridor, trecu de uşa Clarissei, apoi de următoarea care era a lui Audrey, şi rămase ascultînd la cealaltă. O auzea pe Esme plîngînd încet. Callaghan ciocăni încet la uşă, o deschise şi intră. Esme zăcea în pat cu faţa în jos. Îi tremurau umerii. Nici nu se mişcă în momentul în care Callaghan închise uşa. Se îndreptă spre pat şi rămase uitîndu-se la ea. Avea o figură aproape mulţumită. Spuse :

— Las-o moartă, Esme, potoleşte-te. Vreau să vorbesc cu tine. Şi de ce plîngi ? Să nu-mi spui că ţi s-a frînt inima că ţi-ai pierdut domnul şi stăpînul. Dacă nu e asta, e autocompătimire. Ea îşi ridică faţa din pernă şi se uită la el. Avea ochii roşii. Lui Callaghan i se păru urîtă. Se întoarse pe spate şi-şi coborî picioarele din pat. Se aşează pe marginea patului uitîndu-se la Callaghan. Spuse cu o voce plictisită :

— Ai găsit brăţara ?

— N-am căutat-o încă, spuse Callaghan. Mă întorc acolo imediat. Nikolls este pe drum. Vreau de asemenea să văd ce-a mai rămas din Blaize. Dar nu brăţara este importantă acum.

— Da, zise Esme, ce-i important ?

Callaghan spuse :

— Povestea pe care ţi-am spus să ţi-o bagi în cap este importantă. Ai reuşit ?

— Da, zise Esme. Mi-am băgat-o în cap. Se ridică şi se îndreptă către măsuţa de toaletă. Aprinse o lumină şi începu să se fardeze. Părea s-o preocupe. După o clipă îşi trase un scaun şi se aşează în faţa oglinzii, folosind rujul cu o mînă sigură.

Callaghan se duse într-un colţ al camerei şi-şi luă un scaun. Îl aduse lîngă măsuţa de toaletă şi se aşează. Spuse :

— Bănuiesc că după ce te-ai măritat cu Blaize, la Malmesbury ţi-ai dat seama că te-ai făcut de rîs. Şi în clipa în care ai descoperit ce gen este ai vrut să scapi de el.

— De unde ştii ? întrebă Esme. Se uită atent la el.

Callaghan observă o lucire neplăcută în ochii ei.

— Ştiam că ai fost la Cape, zise el. Mi-am amintit de Malmesbury. M-am întrebat de ce căsuţa lui Blaize se numeşte Malmesbury. Am avut o inspiraţie. Aşa că vezi de ce ştiu o mulţime despre tine.

— Ce drăguţ, zise Esme. Vocea ei era aproape insolentă. Şi ce mai şti despre mine ?

Callaghan spuse rece :

— Cînd o fată din clasa ta este destul de proastă ca să alerge după un tînăr pescar, şi trebuie să fie trimisă de acasă, pentru a nu izbucni un scandal, nu are şanse să se deştepte peste noapte. Bănuiesc că pentru tine toţi bărbaţii seamănă între

ei. Aşa că, în loc de a fi şeful, a trebuit să faci ce ţi se spune şi chiar să-ţi placă. Ai avut nenorocul să-l alegi pe Blazie. A fost prea bun pentru tine.

Ea dădu din cap.

— Nu am noroc la bărbaţi, spuse ea. N-am avut noroc nici cu el. A crezut că am mai mulţi bani decît în realitate. Şi nu i-a plăcut.

Callaghan continuă :

— A venit după tine aici şi a cumpărat Yard Arm. Cred că a vrut să fie prin apropiere. Cred că-ţi lua cea mai mare parte din bani.

Ea termină cu rujatul. Puse rujul în sertar şi închise sertarul.

— Îmi lua toţi banii pe care îi aveam şi de care puteam să fac rost. Încercam să-l cumpăr. Mi-a spus că mă va lăsa să divorţez dacă...

— Dacă găseşti destui bani, spuse Callaghan. Şi nu ai putut. Aşa că cineva a avut ideea de a fura bijuteriile Vendayne. A fost ideea lui sau a ta ?

Esme se uită la el. Zîmbea uşor.

— A fost ideea mea, spuse ea. Şi de fapt nu era aşa de egoistă cum poate părea la prima vedere. M-am gîndit că ar fi foarte bine pentru tatăl meu dacă ar fi furate. Am crezut că va lua banii de asigurare sau o parte din ei. Ştiam că are nevoie de bani.

Callaghan rînji.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, spuse el. Maiorul ar fi avut un atac dacă te-ar fi auzit spunînd asta.

Ea ridică din umeri.

— Nu aveam nici un motiv să cred că va afla vreodată.

Callaghan aprinse o ţigară. Trase un fum. O privea atent.

— Înainte să-ţi vină ideea ca Blaize să fure bijuteriile, spuse el, îi dădeai banii pe care îi aveai, cred că nu prea mulţi. Cred că ai încercat să faci rost de mai mulţi, nu ?

— Da, spuse ea. Am încercat tot ce am putut. Dar n-a avut nici un rezultat. N-am putut să fac rost.

Callaghan rînji.

— Nici măcar de la Lancelot ? întrebă el.

Ea se uită la el cercetător.

— De unde ştii că i-am cerut lui Lancelot ? întrebă ea.

— Am ghicit, spuse Callaghan. Apropo, cînd l-ai rugat pe Lancelot să-ţi împrumut nişte bani să-i dai lui Blaize, nu cumva i-ai spus ce este între tine şi Blaize ? Nu i-ai spus că erai măritată cu Blaize ?

Esme dădu din cap.

— Ba da, spuse ea. Trebuia să-i spun ceva. A jurat că nu va spune nimănui. A spus că va face orice să facă rost de bani pentru mine. A încercat dar nu a putut.

Callaghan nu spuse nimic un moment. Apoi începu să rîdă fericit.

— Se potriveşte fantastic, spuse el. Ţine-te de povestea pe care ţi-am spus-o eu, Esme. Poate că nici nu va trebui s-o spui. Dar s-ar putea ca Inspectorul Walperton, care se ocupă de furt, să vrea să-ţi pună nişte întrebări. Nu cred, dar este posibil.

Se îndreptă către uşă.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş culca imediat, spuse el.

Ea îl privi peste umăr.

— Eşti cam ciudat, murmură ea. Ca şi cum aş putea dormi în seara asta.

Callaghan îi zîmbi.

— De ce nu ? întrebă el. Nu vrei să-mi spui că un lucru atît de minor, un soţ mort, ar putea să te ţină trează.

Închise uşa încet în urma lui.

Era ora două cînd Callaghan ajunse la prăpastie. Urcă panta pentru a ocoli marginea prăpastiei. Îl găsi pe Nikolls aşezat în spatele unei moviliţe, fumînd o ţigară.

Callaghan spuse :

— Ai găsit brăţara ?

— Da de unde, răspunse Nikolls. Am căutat fiecare palmă de pămînt, dar parcă a intrat în pămînt.

— Bine, spuse Callaghan. Relaxează-te. După ce termini ţigara o mai cauţi. Brăţara trebuie să fie pe aici.

— Şi dacă este, spuse Nikolls. Nu este veritabilă, nu ? Nici un fraier care o găseşte nu are ce face cu ea.

Callaghan rînji.

— Nu vreau s-o găsească Walperton, spuse el. Esme fugea de Blaize cu brăţara în mînă cînd el a căzut — asta este oricum povestea noastră.

— Bine, spuse Nikolls. Nu ai nevoie de frînghie. Dacă începi să cobori în prăpastie de la capătul dealului este uşor. Numai în partea asta este mai

abrupt. Şi dacă Blaize alerga după Esme, trebuie să fi alergat pe lîngă marginea prăpastiei, pe pantă, aşa că a căzut şi s-a lovit puţin şi trebuie să fie jos la capătul acela. Este logic, nu ?

— Da, spuse Callaghan.

Începu să urce către capătul prăpastiei.

Era lună plină. Pe panta dealului era lumină ca ziua. După ce se uită peste marginea prăpastiei, Callaghan începu să coboare panta de stînci şi pămînt care ducea la plajă. Pe măsură ce înainta panta era mai puţin abruptă şi după un timp coborîrea a devenit mai uşoară. Callaghan începu să se gîndească la Esme şi să-şi pună întrebări.

În sfîrşit ajunse la bază. Pereţii prăpastiei se ridicau de fiecare parte şi aruncau umbre negre peste pămîntul presărat cu stînci şi nisip. Callaghan privi în jurul lui în semiîntuneric. Nu era nici urmă de Blaize.

După o clipă Callaghan nu mai căută. Îşi aprinse o ţigară şi o luă către mare. Pe măsură ce mergea prăpastia se lăţea şi vizibilitatea creştea.

La capătul prăpastiei, spre Gara, cam la cîţiva metri de acolo îl găsi pe Blaize. Zăcea peste o stîncă pe jumătate îngropată în nisip. Avea faţa albă şi desfigurată, ochii larg deschişi, bine conturaţi pe fundalul întunecat al umbrelor. Corpul său, ciudat răsucit, indica un spate fracturat.

Callaghan îngenunchie. Deschise haina mortului şi îl căută în buzunare. Găsi ceva în buzunarul din interior al jachetei. Zîmbi şi îşi trase mîna. Era brăţara.

Callaghan merse cu grijă pe marginile stîncoase pentru a nu lăsa urme inutile şi ajunse la capătul plajei. În lumina lunii se uită la brăţară. Avea douăzeci de rubine tăiate ciudat, montate în monturi vechi de aur şi era prinsă cu clipsuri mici de diamant. Îşi dădu seama după o clipă că diamantele care aveau o valoare mică, erau reale şi numai rubinele erau imitaţii.

Răsucind brăţara în mînă rămase uitîndu-se la mare şi gîndindu-se. Apoi aruncă ţigara, reveni în locul în care zăcea Blaize şi puse brăţara la loc în buzunarul mortului. Pe urmă se întoarse la capătul prăpastiei şi începu să urce panta.

Urca cu grijă uitîndu-se în jurul său. La jumătatea drumului, pe partea dinspre Gară a prăpastiei, separată de panta pe care o urca Callaghan, cam la douăzeci de metri şi cam la opt de vîrful prăpastiei era o stîncă. Callaghan îi observă cu atenţie poziţia, apoi îşi reluă urcuşul.

Ajuns în vîrf, îl găsi pe Nikolls uitîndu-se întunecat la o pereche de pescăruşi.

— Am căutat peste tot, Slim, spuse el, şi nu este nici o brăţară pe aici. Ori nu mai văd eu bine.

Callaghan spuse :

— Vezi foarte bine, Windy. Brăţara era mai jos. Am găsit-o.

— Cum adică ? spuse Nikolls. Brăţările nu merg.

Callaghan rînji.

— Aşa este Windy, spus el. Nu merg.

Nikolls răscoli în buzunarul de la haină după o ţigară.

— Ai luat-o Slim ? întrebă el.

— Am lăsat-o unde era, spuse el. Este în buzunarul lui Blaize. Are spatele fracturat. Cred că a murit pe loc. Nu va mai deranja pe nimeni acum... oricum.

— Bine, spuse Nikolls. Dar am crezut că Esme trebuie să recupereze brăţările. Am crezut că nu este o dovadă bună dacă o găsesc poliţiştii.

— M-am răzgîndit, spuse Callaghan. Cred că vreau s-o găsească. De fapt mă voi strădui s-o găsească. Hai, Windy, să ne întoarcem.

O luară înapoi către Margraud. În timp ce traversau pajiştea în spatele casei, Callaghan spuse :

— Peste o oră două plec la Londra — cam pe la cinci. Drumurile nu vor fi aglomerate şi pot să mă mişc repede. Mă voi opri probabil în Exeter şi voi vorbi cu maiorul. Ar fi timpul. Oricum, trebuie să reapară cît mai repede.

Nikolls rînji.

— Mda ? spuse el. Dacă vorbeşti cu el spune-i despre Esme şi despre Blaize şi despre alte cîteva lucruri care s-au întîmplat pe aici şi atunci s-ar putea să dea ortul popii de tot. Cred că n-o să-i facă plăcere să afle că micuţa Esme avea întîlniri cu prietenii la lumina lunii. Poate că nu o să i se pară moral bătrînului.

— Era moral, spuse Callaghan. Esme a fost soţia lui Blaize.

Nikolls ridică din sprîncene.

— Nu mai spune, zise el. Abia ai aflat, nu ? Poate era mai bine s-o lase pe micuţa Esme să-şi facă de cap cu pescarul cu ochi albaştri din Beesands.

Fetiţa asta este proastă sau nu ? Cred că Blaize i-a turnat o mulţime de gogoşi şi a împins-o repede la ofiţerul stării civile cu ochii pe averea familiei. Bună treabă dacă te pricepi.

Callaghan spuse :

— Nu s-a terminat prea bine pentru el.

Se opri pe terasă să-şi aprindă o ţigară şi continuă :

— Nu stau mult la Londra, Windy. Şi uite ce faci tu. Dimineaţă devreme te duci la plimbare de-a lungul stîncilor şi descoperi cadavrul lui Blaize. Am spus descoperi. Apoi te duci imediat la Kingsbridge şi raportezi la poliţie ce ai descoperit. Nu ştii nimic. Nu ştii cine este Blaize şi ce făcea aici. Bun. Poliţia din Kingsbridge va avea nevoie de vreo două zile să facă o constatare şi o identificare. Ai înţeles ?

— Am înţeles, spuse Nikolls.

— În ziua următoare te repezi la poliţia din Kingsbridge şi le spui că Esme ţi-a spus ce s-a întîmplat. Ea ştie ce are de spus şi se va ţine de ea pentru binele ei. Vor trimite probabil un ofiţer la Margraud să vorbească cu ea. Spun poate, deoarece între timp s-ar putea să reuşesc să aranjez ceva la Londra care va scurt-circuita cercetările de aici.

— Dacă apare Walperton între timp ? întreabă Nikolls. Sau dacă trimite pe cineva să-l caute pe Blaize la Yard Arm ?

— Este în regulă, spuse Callaghan. Ce o să afle ? Ropey a şters-o. Dacă Walperton trimite pe cineva va veni să ia legătura cu el pentru alte instrucţiuni.

— Şi între timp tu vrei să-i torni alta fraierului, spuse Nikolls, Walperton ăsta o să se îndrăgostească de tine pînă la sfîrşitul afacerii.

Callaghan rînji.

— Probabil că da, spuse el. O să vedem.

— Bine, spuse Nikolls. Şi brăţara ? Nu era importantă ?

— Lasă brăţara, spuse Callaghan. Despre asta Esme poate să spună adevărul. Brăţara este în regulă. Am o idee în legătură cu ea.

Ajunseră acasă. Callaghan spuse :

— În restul timpului te poţi duce la pescuit la Slapton dacă vrei. Cazul acesta este aproape gata.

Callaghan aprinse lanterna pe care o găsi în hol şi începu să caute prin casă. Găsi bucătăria, aragazul, un ibric şi un ceainic. În cinci minute găsi şi ceaiul.

Puse ibricul pe aragaz, aranjă ceştile pe o tavă şi se duse sus. Merse încet pe coridor şi ascultă la uşa lui Esme. Nu auzi nimic. Se duse la uşa următoare. Se vedea o rază de lumină. Callaghan ciocăni încet.

După un moment se deschise uşa. Audrey apăru în cadrul luminat al uşii. Purta un halat pe corp de mătase albă cu picăţelele roşii şi cu cordon- roşu. Părul ei negru, legat cu o panglică, accentua albeaţa feţei. Callaghan îi zîmbi şi spuse încet :

— Arăţi minunat. Majoritatea femeilor pe care le-am văzut în halat arată ca un sac legat la mijloc. Cînd voi fi bătrîn îmi voi aminti cum arăţi acum.

Ea zîmbi fără să vrea şi spuse încet.

— Asta ai venit să-mi spui ?

— Nu tocmai, spuse Callaghan. Trebuie să stăm de vorbă. Este important. Plec peste o oră şi trebuie mai întîi să aranjăm nişte lucruri. Am pus ibricul să fiarbă. M-am gîndit că vrei nişte ceai.

Ea spuse :

— Este chiar atît de rău ?

— Da, spuse Callaghan, dar nu mai rău. Ar putea fi şi mai rău. De fapt cu puţine sfori trase cred că o să pot aranja lucrurile. Dacă facem cum spun eu. Crezi că ai vrea să faci aşa ?

— Trebuie, spuse Audrey. Cinstit vorbind, nu prea ştiu ce ar trebui să fac. Nu ştiu destule. Dacă vrei să ştii dacă am încredere în tine, nu ştiu. Dar trebuie să am încredere în cineva, aşa că aş putea să am încredere şi în tine, nu ?

— Este suficient, spuse Callaghan. Este oricum un început. Hai să bem ceai.

Callaghan puse ceaşca jos şi scoase portţigaretul. Luă două ţigări, îi dădu una lui Audrey şi le aprinse pe amîndouă. Se ridică şi se sprijini de dulap.

Ea stătea de partea cealaltă a mesei din bucătărie. Îl privea cu ochi somnoroşi dar curioşi. Callaghan se gîndi : „Mă întreb dacă se gîndeşte la ce îi voi spune sau se gîndeşte la mine, sau la amîndouă. Sper că este la fel de curioasă în privinţa mea cum sînt şi eu în privinţa ei“.

Spuse :

— Acum trebuie să fii foarte atentă, Andrey, pentru că o parte nu este prea frumoasă. Întîi să-ţi spus cîte ceva despre familia Vendayne.

Făcu un rotocol de fum şi îl urmări pînă cînd se destrămă, apoi continuă :

— Clarissa este o dulce, puţin aiurită dar cinstită. Tu eşti o drăguţă. Eşti puţin înţepenită, cam mîndră, dar eşti onestă şi îmi place grozav de mult modul în care gura ta se ondulează la capete cînd zîmbeşti şi modul în care ţi se potriveşte îmbrăcămintea. Esme este o nebună afurisită care este necinstită din fire. Este cumplit de egoistă şi neglijentă. Tatăl tău este un bătrînel simpatic care ar trebui altoit şi pus la colţ. Dacă n-ar fi tatăl tău aş spune că este un zăpăcit. Cred că oricum ai fi de acord.

Lancelot, vărul tău, este un ticălos ordinar. Nu are destul curaj pentru a fi un escroc, nici măcar să obţină ceea ce doreşte, dar are destulă minte pentru a da naştere unor situaţii sau pentru a ajuta să apară. Cam atît despre familita ta.

Mai făcu un rotocol de fum. Audrey îl privea ; ochii ei, mai deschişi şi deloc somnoroşi acum nu-i părăsiseră faţa nici o clipă. Callaghan îşi dădu seama că era una dintre acele femei care te pot privi fără să clipească.

— Nu ştiu cît de mult sau cît de puţin ştii despre Esme, spuse Callaghan. Dar ştiu că atît tu cît şi Clarissa eraţi puţin preocupate de Esme şi de tipul acela Blaize. Aţi crezut că se va repeta povestea cu pescarul de la Beesands ; în orice caz Clarissa a încercat tot ce a putut ţinîndu-se după ei şi fiind pe aproape de cîte ori a putut. A fost un efort dar ar fi putut să nu-l facă. Cei ca tine sau Clarissa nu vor fi niciodată atît de inteligenţi sau şmecheri ca cei

precum Esme şi Blaize deoarece voi două sînteţi fundamental cinstite, iar Esme şi Blaize fundamental necinstiţi.

Cînd m-am dus prima dată şi le-am găsit pe fete în căsuţa lui Blaize, în prima seară cînd am ajuns aici am observat că locul se numeşte Malmesbury. Mi-am amintit că în apropiere de Cape Town este un orăşel numit Malmesbury. Mi s-a părut o coincidenţă. Am telegrafiat unui asociat al meu de acolo şi l-am verificat pe Blaise. Esme s-a căsătorit cu el la Malmesbury cu o zi înainte de a pleca spre Anglia. El a venit peste trei săptămîni.

Ea spuse :

— Dumnezeule... îngrozitor. Ce este Blaize ?

— Blaize este un tip cumplit, spuse Callaghan. Se pricepea la femei. Atrăgea femei ca Esme. Jocul lui era să le declare dragoste, să ia ce putea de la ele şi apoi s-o şteargă.

Esme era exact ce căuta Blaize. S-a căsătorit cu ea pentru că a crezut că este cea mai bună metodă de a o curăţa de tot ce avea şi pentru că la Cape era prea periculos pntru el. Cred că îl caută poliţia pentru două-trei acuzaţii pentru care încearcă să adune dovezi de cîţiva ani. Întotdeauna este foarte greu să strîngi dovezi împotriva unor oameni ca Blaize. Nici un reclamant nu vrea să le dea curs, în primul rînd pentru că reclamantele sînt de obicei femei şi nu pot suporta ideea de a sta pe scaunul martorului şi de a spune lumii că au fost destul de proaste să fie amantele nemernicului patentat din banca acuzării. De aceea cei ca Blaize scapă mai întotdeauna.

— Credea că ea are o mulţime de bani. Esme probabil l-a lăsat să creadă ce a vrut. Voia să se mărite cu cineva. Nu s-a putut mărita cu pescarul aşa că s-a năpustit asupra lui Blaize. Era un tip masculin, viril şi atractiv. Face parte din acel tip care este evident mizerabil şi totuşi reuşeşte să păcălească femei cumsecade.

Audrey dădu din cap şi spuse încet :

— Cred că Esme este în stare să facă asta. Este în firea ei. Aşa este ea.

Callaghan spuse :

— Nu intru în amănunte pentru că nu am timp. Vreau să ajung la Londra cît pot de repede. Bun. Blaize a stors de la Esme toţi banii pe care a reuşit să-i scoată. Ea a plătit, în primul rînd, pentru că a descoperit ce fel de om este şi nu voia să afle familia cît se făcuse de rîs şi apoi pentru că îi spusese că dacă plăteşte îi va permite să divorţeze. Bineînţeles, el dorea mai mulţi bani decît avea ea.

În cele din urmă, continuă Callaghan, s-a ajuns la o concluzie. Blaize era din ce în ce mai dur în ceea ce priveşte banii. Esme a încercat să facă rost de bani. A încercat chiar şi la Lancelot. I-a spus lui Lancelot adevărul despre ea şi Blaize. Fireşte că Lancelot nu i-a dat dani. Nu avea de unde. Lancelot este lefter.

Aşa că Esme a făcut un tîrg cu Blaize. Urma să-i dea drumul în casă să-i spună combinaţia seifului şi să-l lase să fure bijuteriile. Trebuie să spun că s-a gîndit că furtul îl va ajuta pe tatăl vostru. Credea

că nu se plătise ipoteca pe Margraud şi s-a gîndit că va putea fi plătită cu banii de asigurare.

Cînd Lancelot a auzit de furt şi-a făcut o socoteală simplă şi a ajuns la concluzia corectă. A ghicit că Esme era la originea furtului. Dar nu-i păsa. Era chiar mulţumit să ia trei sferturi din banii de asigurare, să-i lase tatălui tău restul de 25000 de lire şi cu asta gata. Dar voia să se plătească asigurarea. De aceea l-a obligat pe tatăl tău să mă aducă pe mine în acest caz. Eu eram cel care trebuia să strîng cu uşa compania de asigurări.

Audrey spuse :

— Este cumplit... îngrozitor...

Callaghan continuă :

— Asta nu-i nimic. Aşteaptă puţin.

— Dar, spuse ea, n-am ştiut că ipoteca a fost plătită. Nici Clarissa nu ştie. Cum s-a făcut ? Cine a plătit-o ? Tatăl meu nu avea cum...

Callaghan spuse :

— Lasă asta pentru moment. Nu avem timp acum. Îşi aprinse altă ţigară.

— Blaize şi Esme s-au întîlnit aseară, continuă Callaghan. S-au certat şi Blaize a căzut în prăpastie spre Gara. Şi-a fracturat spatele. Este mort, ceea ce este un lucru foarte bun într-un fel pentru că simplifică lucrurile.

Părea stupefiată. Îşi acoperi faţa cu mîinile. Callaghan îi vedea degetele tremurînd.

— Ia-o încet, Audrey, spuse el. Pe mare se întîmplă lucruri mai grave.

Îşi luă mîinile de pe faţă.

— Continuă, spuse ea. Este în regulă... dar... dar... crezi că Esme... ?

— Crezi că Esme l-a împins pe Blaize ? spuse Callaghan. Sincer aşa am crezut... dar acum nu-mi fac probleme pentru asta. Nu cred că are importanţă. Oricum, Blaize n-a primit decît ce-a meritat.

Nu te gîndi la Esme şi Blaize, continuă Callaghan. Nikolls se va ocupa de acest aspect. Am vorbit cu Esme azi-noapte şi ştie ce are de făcut. Nu cred că veţi fi deranjate de poliţie. Am aranjat lucrurile în aşa fel încît să am o zi sau două pentru a face ce vreau eu să fac. Cînd mă întorc sper că vom limpezi totul. Cred că putem.

Ea zîmbi brusc.

— Adică tu ai impresia că poţi, spuse ea. Nu prea am fost de mare ajutor, nu ? Noi ne-am petrecut timpul certîndu-ne.

— Asta nu contează, spuse Callaghan. Sper că vom mai avea prilejul să ne certăm... o ceartă adevărată.

— Ce trebuie să fac eu ? întrebă ea. Cînd te întorci ? Ce să fac eu ?

Callaghan se uită la ceas.

— Incredibil, dar este aproape cinci. Voi face un duş, îmi schimb hainele şi plec. Pe la opt voi fi la Exeter. Trebuie să iei legătura cu sanatoriul şi să-mi aranjezi o întîlnire cu tatăl tău la opt şi jumătate, astfel am şi timp pentru micul dejun. Trebuie să-l văd, altfel s-ar putea să aibă probleme. Vreau să ştiu unde este sanatoriul.

Ea îi spuse. Callaghan continuă :

— Bine. Acum du-te în pat şi dormi trei ore. Telefonează pe la opt şi spune-le că ajung acolo la opt şi jumătate. Şi nu-ţi face probleme.

Ea se ridică şi spuse :

— Îţi sînt foarte recunoscătoare. Am încredere în tine cu adevărat. Cred chiar că vei reuşi să îndrepţi această situaţie groaznică. Dumnezeu ştie de ce îţi dai atîta osteneală.

Callaghan rîse, apoi zise :

— Am trei motive. Primul, nu-ţi plăceau detectivii particulari. Aşa ai spus la Clubul din Conduit Street îţi aminteşti ? Am vrut să-ţi schimbi părerea. Doi, am fost plătit cu 250 de lire de Layne să fac treaba asta.

Ea spuse :

— Ai uitat al treilea motiv.

Callaghan spuse :

— Nu fi prostuţă. Ştii că nu trebuie să-mi fii recunoscătoare. Ştii pentru că ştii că aş face orice pentru tine şi începi să-ţi dai seama că-ţi place.

Plecă.

Sus, în camera ei, aşteptă pînă auzi maşina ieşind din garaj.

Apoi se aşează pe marginea patului şi încercă să gîndească clar, să pună ordine în lucruri.

CAPITOLUL XII

CONFIDENŢE

Callaghan intră în cameră şi îşi puse pălăria pe un scaun. Părea vesel. Se sprijini de policioară, zîmbindu-i maiorului Vendayne, care îl privea cu ochi nefericiţi şi curioşi.

Callaghan spuse :

— Cred că Audrey a obţinut legătura telefonică. Aţi vorbit cu ea ?

Vendayne dădu din cap.

— Ce v-a spus ? întrebă Callaghan.

— Nu prea multe, domnule Callaghan, spuse bolnavul. Mi-a spus că vii aici şi că a hotărît că eşti o persoană demnă de încredere.

Zîmbetul lui Callaghan se lăţi.

— Bun, asta este ceva, spuse el. Ascultă-mă, domnule maior. Doctorul mi-a spus că nu trebuie să vă supăraţi, aşa că am să încerc să fiu cît mai scurt şi cît mai calm. Vă rog să credeţi ce vă spun şi să nu mă contraziceţi. Nici nu prea aveţi de ce să mă contraziceţi.

Vendayne spune :

— Bine, înţeleg. Mă întreb dacă ştii cît am fost de prost.

Callaghan spuse :

— Cam bănuiesc, dar nu ştiu dacă mai contează. Îşi aprinse o ţigară.

— Cînd am început acest caz, spuse el, m-a interesat foarte mult ipoteca pe Margraud. M-a interesat şi mai mult faptul că aţi reuşit să o plătiţi în cîteva luni. Am avut două bănuieli. Pe dumneavoastră nu vă puteam întreba, pentru că eraţi internat iar lucrurile se desfăşurau prea repede pentru a putea veni aici. Şi apoi, nu credeam că îmi veţi spune adevărul atunci.

Maiorul se uită în tavan. După un moment spuse.

— De ce crezi că acum o să spun adevărul ?

— Trebuie, spuse Callaghan. Sînteţi în încurcătură şi o ştiţi bine. Trase din ţigară. Ciudăţenia acestui caz este că acţiunile tuturor celor implicaţi pot fi văzute din două puncte de vedere. Aş vrea să se accepte punctele mele de vedere. Dacă se întîmplă ca cei de la Scotland Yard să dovedească celelalte puncte de vedere nu va fi foarte uşor pentru dvs., pentru Lancelot, pentru Esme şi în general pentru familia Vendayne. Aşa că să revenim la fapte.

Cred că aţi investit majoritatea capitalului dvs. într-o aiureală de-a lui Lancelot Vendayne. Amîndoi eraţi convinşi că afacerea aceea, oricare ar fi fost ea, se va realiza. Doreaţi să cheltuiţi nişte bani la Margraud şi eraţi atît de sigur că se va realiza afacerea lui Lancelot încît aţi ipotecat casa. Aţi crezut că veţi avea o mulţime de bani în cîteva luni. Dar nu s-a realizat. Eraţi încolţit. O mare parte din veniturile dvs. produse de capitalul iniţial s-au risipit şi aveaţi de făcut faţă unei ipoteci de 20.000 de lire plus 6,5 la sută dobîndă. Corect ?

Vendayne încuviinţă amărît.

— Aşa este, spuse el.

—- Eraţi într-o poziţie proastă, continuă Callaghan. Nu ştiaţi ce să faceţi, dar cred că cineva v-a făcut o propunere. Cred că cineva a luat legătura cu dvs. de la Londra şi v-a propus să vă ajute. Motivul pe care l-a invocat această persoană era faptul că şi el fusese dus de aiureala lui Lancelot. Îşi pierduse banii dar nu avea atîtea greutăţi ca dvs. Vi se părea că vă înţelege.

Bineînţeles, vă săturaseţi pînă peste cap de Lancelot, dar nu i-aţi spus nimic lui Audrey pentru că bănuiaţi că avea de gînd să se căsătorească cu el. După aceea, cînd ea s-a hotărît să nu se căsătorească cu el, eraţi prea îngrijorat şi speriat de situaţie pentru a mai vrea să o discutaţi cu cineva.

— Oricum, continuă Callaghan, binefăcătorul dvs. v-a împrumutat 20.000 de lire. Nu aveaţi nici o garanţie de oferit, aşa că a avut o idee. V-a sugerat să-i daţi lui bijuteriile Vendayne pînă cînd veţi plăti cele douăzeci de mii. A mai sugerat ca, între timp, pentru cei care veneau să vadă colecţia expusă, el va înlocui bijuteriile originale cu copii de prima calitate.

Aţi acceptat propunerea şi de ce nu ? Nu făceaţi rău nimănui. Atît timp cît veţi putea plăti datoria în timpul vieţii vă gîndeaţi că veţi putea recupera bijuteriile. Nu vi se părea că afacerea este necinstită pentru că atunci nu leza pe nimeni. Ceea ce nu v-aţi dat seama era că individul care v-a împrumutat 20.000 de lire era pregătit să-şi ia adio

de la bani deoarece nu mai avea intenţia să vă dea bijuteriile înapoi.

Maiorul nu spuse nimic. Se uita uimit la Callaghan.

— Problema celor ca dvs., domnule maior, spuse Callaghan, este că aveţi încredere în oameni. Credeţi, pentru că viaţa nu v-a învăţat altfel, că toţi oamenii sînt la fel de cinstiţi ca dvs. Cînd vi s-a spus că bijuteriile vor fi returnate cînd veţi plăti 20.000 de lire plus dobînda pe care aţi convenit-o aţi crezut că aşa va fi.

Dar nu v-aţi dat seama că binefăcătorul dvs. vă adusese unde dorea imediat ce v-a împrumutat banii şi a luat bijuteriile. Chiar dacă v-aţi fi dus cu 20.000 în mînă tot nu aţi fi recăpătat bijuteriile. Şi ce aţi fi putut face ? Nu v-aţi fi putut plînge poliţiei. Aţi fi fost complice la o tranzacţie ilegală.

Vendayne spuse amar :

— Ce prost am fost !

— Ideea este, continuă Callaghan, că individul care v-a împrumutat 20.000 nu aşteaptă să-i primească înapoi. Credea că nu mai aveţi mult de trăit şi că probabil veţi muri înainte de a avea posibilitatea de a plăti banii. Atunci Lancelot s-ar fi agitat să pună mîna pe nişte bijuterii în valoare de 100.000 de lire la care avea dreptul conform testamentului original şi pe care avea dreptul să le vîndă, dacă dorea.

Dar nu aveau să mai fie de loc bijuterii şi Lancelot nu le-ar fi primit pînă cînd Lancelot nu ar fi făcut ceea ce se hotărîse binefăcătorul dvs. să-l

oblige să facă. Mă îndoiesc, spuse Callaghan rînjind, că Lancelot le-ar fi căpătat chiar şi aşa.

Îşi stinse ţigara, aprinse alta şi spuse :

— Dar s-a ajuns din lac în puţ. Cineva a furat bijuteriile Vendayne. Cel puţin a furat imitaţiile. Vă rog să mă credeţi că Lancelot nu a fost surprins de furt, se cam aştepta la el. Ar fi putut să ghicească corect cine era răspunzător. Dar, în ceea ce îl priveşte, situaţia era perfectă. Aşa că s-a repezit la Margraud şi a făcut cu dvs. o înţelegere aparent generoasă. Cînd se va plăti asigurarea veţi primi 25.000 de lire iar el va lua restul de 75.000. Nenorocirea este că asigurarea nu s-a plătit. Nu le-a plăcut ideea furtului aşa că au tergiversat.

Dvs. probabil că nu aţi fi emis nici o pretenţie. Lancelot este cel care v-a forţat şi a trebuit să acceptaţi. Nu puteaţi să-i spuneţi lui Lancelot sau altcuiva ce făcuseră ţi.

Bun, spuse Callaghan. Acum lucrurile nu stau chiar aşa de rău. Sînt trei sau patru aspecte pentru care trebuie să ne facem griji. Dar dvs. şi eu nu ne vom ocupa acum decît de două dintre ele. Primul se referă la compania de asigurări. Deci, trebuie să vă spun că nu mai aveţi de ce să vă frămîntaţi în privinţa lor pentru că avocatul dvs. a retras cererea pe motiv că eu sînt aproape sigur unde sînt bijuteriile şi că avem speranţa că le vom recupera. Compania de asigurări nu se mai frămîntă. Înainte de a veni prima dată la Margraud am fost la Sphere & International şi am aranjat să-i reprezint şi pe ei. Mă cunosc — am lucrat şi pentru asociaţi de-ai lor. Aşa că acolo lucrurile stau bine.

Al doilea aspect se referă la poliţie. După cum ştiţi afacerea a ajuns la Scotland Yard. De cînd sînteţi la sanatoriu s-au întîmplat unele lucruri care vor interesa foarte mult Scotland Yard-ul. Cu puţin noroc nu vă vor deranja, dar dacă nu aveţi noroc este sigur că va veni un ofiţer de poliţie să vă pună întrebări. Cred că vă va pune o singură întrebare şi am să vă spun răspunsul.

Singurul lucru pe care va dori să-l ştie, spuse Callaghan, va fi de ce aţi înlăturat bijuteriile Vendayne originale şi le-aţi înlocuit cu imitaţii. Reţineţi — el s-ar putea să creadă că aţi vîndut bijuteriile originale şi că atunci cînd au fost furate imitaţiile v-aţi gîndit să luaţi şi banii de asigurare. La a doua parte a întrebării se poate răspunde pentru că s-a retras cererea împotriva companiei de asigurări.

Cît priveşte prima parte, motivul pentru care aţi înlocuit bijuteriile originale cu imitaţii este următorul : Ştiaţi că fiica dvs. Esme era încurcată cu cineva cu un caracter nefericit, pe nume Blaize care venise să locuiască în vecinătatea Margraud-ului.

Vă temeaţi pentru bijuterii. Aşa că le-aţi înlocuit cu imitaţii.

Nu contează, spuse Callaghan, dacă vă cred sau nu. Asta este povestea dvs. şi trebuie să o menţineţi ca să fie bine.

Îşi luă pălăria.

— La revedere, domnule maior, spuse el. Nu vă faceţi griji. S-ar putea să nu fiţi deranjat deloc.

Cred că există o şansă ca nimeni să nu dorească să vă pună nici o întrebare.

Ieşi. Cinci minute mai tîrziu Jaguar-ul alerga pe şoseaua Exeter-Londra. La volan, cu inevitabila ţigară în colţul gurii, Callaghan se gîndea la posibilităţi.

Dar în mare era satisfăcut.

Callaghan parcă în Berkeley Square, se duse la restaurantul Hatchett din Piccadilly şi comandă salată de pui şi un whisky dublu. Cînd îşi termină prînzul aprinse o ţigară şi începu să se gîndească.

Callaghan se întoarse în Berkeley Square, se urcă în Jaguar şi se îndreptă spre clădirea unde se aflau biroul şi apartamentul lui. Parcă maşina după colţ, urcă cu liftul în apartament, se spălă, îşi frecă părul cu apă de colonie şi coborî la birou.

Effie Thompson, cufundată în cel mai recent roman de dragoste, cu o cutie de ciocolată deschisă pe birou stătea relaxată pe scaun. Se îndreptă în clipa în care se deschise uşa şi intră Callaghan.

Rămase în spatele ei uitîndu-se la titlul romanului. Spuse :

— Este bun de ceva, Effie ?

— Merge, domnule Callaghan, răspunse ea. Cartea este alertă şi singura mea obiecţie este că nici unul dintre personaje nu este viu.

Callaghan se aşeză pe un scaun de partea cealaltă a biroului ei.

— Deci personajele nu sînt vii, spuse el vesel. Ce fac şi n-ar trebui să facă şi ce nu fac şi ar trebui să fie făcut ?

Ea spuse:

— Bărbaţii sînt înţepeniţi. Eroul nu face niciodată nici o mişcare. Se presupune că este un bărbat hotărît şi că este îndrăgostit nebuneşte de o fată, Germaine ; totuşi, cînd trebuie să facă o aterizare forţată într-un loc pustiu la ţară, o lasă cu avionul la ora două noaptea şi pleacă după ajutor.

Callaghan dădu din cap.

— Păcat, spuse el. Ce ar fi trebui să facă ?

Ea se uită la el rece.

— Mă aşteptam să răspunzi dumneata la întrebarea aceasta, domnule Callaghan, spuse ea, bosumflîndu-se. Dacă aş iubi o femeie în asemenea măsură şi m-aş afla singur cu ea într-un loc pustiu la ţară la ora două noaptea aş face ceva în privinţa asta.

Callaghan rîse.

— Am înţeles, Effie, spuse el. Dar voiam să ştiu ce ai fi făcut.

Effie privi pe fereastră. După o clipă spuse :

— Ai o plăcere diabolică să mă stînjeneşti, domnule Callaghan. Ştii foarte bine ce am vrut să spun...

Callaghan spuse :

— Eu nu ştiu şi nici dumneata nu ştii...

— Scuzaţi-mă, domnule Callaghan, dar eu ştiu, replică ea.

— Bine, spuse Callaghan vesel. Dacă ştii îmi spui şi mie? Aş vrea să ştiu ce ai făcut.

Ea zise.

— Ştii că este absolut imposibil să-ţi răspund la întrebare, domnule Callaghan. Privi iar pe fereastră.

Limba engleză nu este potrivită pentru o astfel de descriere. Ceea ce voiam să spun...

— Ştiu ce vrei să spui, zise Callaghan. Vrei să spui că dacă ai fi fost eroul din carte şi eu, doar de dragul discuţiei, aş fi fost Germaine, frumoasa eroină, şi am fi făcut o aterizare forţată într-un loc pustiu la ţară ai fi profitat de mine. Asta voiai să spui şi o ştii prea bine Effie... Mă uimeşti...

Callaghan stătea la birou cu maşina de scris în faţa lui. Aprinse o ţigară şi trecu în revistă calităţile, virtuţile şi posibilele defecte ale Inspectorului Walperton. Începu să rîdă sardonic.

Puse o hîrtie în maşină şi începu să scrie o scrisoare :

Inspectorului Walperton
Departamentul Cercetări Infracţionale
New Scotland Yard

PERSONAL

Dragul meu Walperton,

Nu te cunosc foarte bine deoarece, după cum ştii, colaborarea mea cu Yard-ul în diferite cazuri care au apărut a fost întotdeauna cu Inspectorul şef Gringall, a cărui părere mi-a fost de mare folos ori de cîte ori am avut ocazia să i-o cer.

Sincer vorbind, de cînd ne-am văzut ultima dată şi de la întoarcerea mea din Devonshire, am fost foarte îngrijorat. Sînt într-o situaţie foarte neplăcută. Trebuie să aleg între datoria mea ca detectiv particular angajat de familia Vendayne şi de Sphere & International Insurans şi datoria mea de cetăţean cu responsabilitatea de a da poliţiei informaţiile de care cred că are nevoie.

Aşa că am hotărît să mă încredinţez total dumitale.

Deşi se spune că nu îţi plac detectivii particulari, sînt de părere că, în calitate de ofiţer de poliţie, eşti dornic să vezi că datoria dumitale este îndeplinită şi un caz la care lucrezi ajunge la o rezolvare oficială. În această privinţă ştiu că vrei să-i aperi pe cei nevinovaţi, chiar împotriva propriilor lor acţiuni, dar vrei şi ca vinovaţii să fie pedepsiţi.

Aici este încurcătura mea. Vreau să vorbesc cu dumneata şi să dăm cărţile pe faţă. După ce voi fi făcut-o, cred că vei putea să închizi cazul. Dar, este totuşi un mare „dar“, trebuie să-mi pun ordine în idei şi în fapte astfel încît să nu fie posibil ca nevinovaţii să fie implicaţi într-o asemenea afacere. Ştiu că vei fi de acord. Astfel, cu permisiunea dumitale, propun să vin mîine şi să-ţi dau toate informaţiile pe care le deţin. Faptul că s-ar putea să am mai multe informaţii decît cele pe care le deţine poliţia atît în Devonshire cît şi la centru se datorează numai contactelor mele personale cu membrii familiei Vendayne ca şi cu alţii.

Aştept cu nerăbdare să te văd
Al dumitale cu sinceritate,
S. Callaghan,
Callaghan Investigations

Callaghan scrise adresa pe un plic, îl închise şi sună portarul după un băiat. Cînd băiatul apăru, Callaghan îi spuse să ia un taxi şi să ducă scrisoarea la Scotland Yard.

Duse maşina de scris pe biroul lui Effie Thompson, reveni în birou, se aşează, îşi puse picioarele pe birou şi îşi aprinse o ţigară.

Cînd termină ţigara se uită la ceas. Era patru şi jumătate. Callaghan se ridică şi se duse în biroul celălalt. Se îndreptă spre biroul lui Effie Thompson. Luă notesul şi scrise : „pariez că ţi-ai cumpărat ciorapi bej“.

Închise şi încuie biroul şi urcă la el în apartament. Se dezbrăcă repede, aruncîndu-şi hainele ca de obicei, puse ceasul să sune la şase şi jumătate şi se întinse în pat.

Adormi în două minute.

Soarele după-amiezii, care aurea acoperişurile în Berkeley Square intră prin fereastra deschisă şi lumină jumătate din covorul albastru, cu fîşii aurii.

Se trezi şi formă numărul lui Rochette.

Avu noroc. Rîse cînd auzi pe fir vocea cam metalică a doamnei. Callaghan spuse încet :

— Tu eşti, Paula? Slim Callaghan la telefon

Ea spuse :

— Da ? Vocea ei deveni foarte oficială. Continuă. Sînt surprinsă că mai ai tupeul să mă suni, domnule Callaghan.

Callaghan spuse :

— Ştiu Paula, ştiu exact ce gîndeşti şi crede-mă că greşeşti. Crezi că ar fi trebuit să mă răfuiesc cu Gabby Ventura cînd a fost mitocan cu tine, seara trecută.

— Ei, spuse Paula, ce zici ? Spune-mi, domnule Callaghan... mă consideri o adevărată doamnă sau nu ?

Callaghan spuse :

— Nici nu se discută aşa ceva, Paula. Voi spune lumii întregi că eşti de viţă.

Gura lui era strîmbată cinic.

— Bun, spuse domnişoara Rochette. Dacă crezi că sînt o adevărată doamnă şi dacă te consideri un gentleman, domnule Callaghan, nu vreau decît să ştiu de ce nu l-ai snopit pe împuţitul acela de Gabby cînd a spus că mă dă afară ?

Vocea i se ridicase cu cel puţin trei tonuri.

Callaghan spuse foarte liniştit :

— Tocmai asta este, Paula — asta nu înţelegi. Ascultă, draga mea, spuse el, nu-ţi place Gabby, nu ?

— Să-mi placă, zbieră domnişoara Rochette. Dacă ar fi după mine aş vrea să...

Îi spuse lui Callaghan ce ar vrea să-i facă lui Gabby. Callaghan ascultă atent. Cînd ea termină, spuse :

— Şi eu am aceeaşi părere, dar lucrurile se pot rezolva şi altfel. Nu i-am făcut nimic lui Gabby în seara aceea, Paula, pentru că îi coc una mult mai rea. Ce zici ?

— Îmi convine, spuse ea. Aş face orice să mă răfuiesc cu băşica aia umflată de grăsime.

— Bine. Să ne întîlnim la Jewel Club astă-seară la opt. Luăm masa şi îţi spun ce vreau să fac. La revedere, Paula.

Puse receptorul în furcă.

Rînjetul lui era mai sardonic decît oricînd.

CAPITOLUL XIII

SEARĂ ÎN LUME

Era şapte cînd Callaghan îşi termină cel de-al doilea pahar de whisky şi ieşi pe Berkeley Buttery. Merse încet către cabina telefonică din colţul cu Hay Hill şi formă numărul de la Grand’s Hotel. Îl ceru pe dl. Lancelot Vendayne. I se spuse să aştepte un moment. Apoi se auzi vocea lui Lancelet care spuse :

— Cine este ? Suna acidă şi nefericită.

Callaghan spuse :

— Callaghan. Ce mai faci ? Te simţi bine, Lancelot ? Crezi că poţi să suporţi viaţa ? Sau simţi că e prea mult pentru tine şi că nu mai poţi ?

— Ascultă... zise Lancelot.

Callaghan îl întrerupse :

— Ţi-am mai spus o dată că eşti un ticălos, Lancelot, zise el. Am greşit. Ar însemna să-ţi fac un compliment, e cu mult mai rău. Mă voi gîndi şi-ţi voi spune ce eşti cînd ne vom vedea la Grand’s Hotel la unsprezece treizeci.

— Nu voi fi aici la unsprezece treizeci, zise Lancelot. Aşa că nu-ţi da osteneala să vii. Şi dacă aş fi aici nu te-aş primi. Cine te crezi, Callaghan ? Mai du-te la dracu.

— Bine, zise Callaghan, mă duc la dracu, dar n-o să te ajute. Ascultă, băi, copil făcut în eprubetă,

ascultă-mă şi taci. Vocea lui Callaghan era metalică şi dură. Vorbea rar dar cuvintele lui aveau o rezonanţă anume care izbea prin receptorul telefonului timpanul lui Lancelot.

— Vin la unsprezece treizeci, zise Callaghan. Ai să fii în apartamentul tău şi o să mă aştepţi cu o sticlă de whisky şi un sifon. Dacă nu eşti acolo tot te găsesc. Şi cînd te găsesc o să te ia toţi dracii... Am să te snopesc în bătaie şi cînd ai să ieşi din spital o să fii arestat şi aruncat în închisoare ca orice escroc prins încălcînd legea. Înţelegi ?

— Pe dracu, răspunse Lancelot în batjocură. Şi cu ce acuzaţie ? Callaghan începu să mintă : Vocea lui vibra de acea nuanţă de cinste care-i întovărăşea mereu cele mai bine gîndite şi mai grosolane minciuni.

Spuse :

— Am împotriva ta tot ce am nevoie, dobitocule. Am dovezi care arată clar că ai fost implicat împreună cu un tip numit Blaize şi cu verişoara ta Esme Vendayne în furtul bijuteriilor de la Margraud. Din nefericire pentru tine, maiorul a fost mai deştept decît voi şi Esme s-a gîndit că-i mai bine să spună adevărul. Am destule probe ca să stai la răcoare cinci ani. Prăpăditule. Îţi place ?

— Dumnezeule, zise Lancelot, astea sînt prostii.

— Pe dracu prostii, zise Callaghan. Dacă aş fi în locul tău nu mi-aş asuma nici un risc, stai acasă la unsprezece treizeci că altfel rămîi fără dinţi. Închise telefonul şi ieşi pe Hay Hill. Era 7 şi un sfert.

D-ra Paula Rochette îl privea pe Callaghan aşezat vis-á-vis la măsuţa amplasată discret într-un colţ al clubului Jewel. Privirea îi era încărcată de afecţiune. Cina fusese excelentă. Pînă acum băuse trei Cocktail-uri şi aproape două sticle de şampanie. Degetele ei lungi şi subţiri erau aşezate elegant, cu degetul mic ridicat în afară în jurul piciorului unui pahar umplut cu coniac.

— Spune-mi Paula, zise Callaghan, Gabby a încercat să ia legătura cu tine după ce s-a purtat urît cu tine la clubul Ventura ? A încercat să se scuze ?

— Nu să se scuze, zise Paula, dar a luat legătura cu mine. A avut curajul să mă sune şi să mă întrebe ce am cu tine, despre ce am vorbit. Zicea că vrea să ştie şi dacă nu-i spun, mă aranjează în aşa fel încît să nu-mi mai găsesc de lucru în nici un club în West End.

— Şi i-ai spus ? întrebă Callaghan.

Paula se strîmbă vrînd să arate un dispreţ adînc.

— Îmi pare rău că nu ai auzit ce i-am spus, zise ea. Am fost rece ca gheaţa. I-am spus : D-le. Ventura nu e nevoie să mă suni şi să-mi pui întrebări pentru că nu vreau să vorbesc cu tine. Cît despre a lucra în clubul d-tale sau în orice alt club, să nu încerci să-mi pui beţe în roate. Nu vreau să-mi pied firea sau demnitatea cu d-ta. Domnule Ventura dacă încerci vreo chestie cu mine, am să vin la cîrciuma aia împuţită căruia îi spui club şi am să-ţi rup urechile.

Callaghan dădu din cap.

— Asta e Paula, zise el. E timpul ca cineva să-l pună pe Gabby la locul lui... se aplecă către ea zîmbind. Cred că noi putem s-o facem. Paula îşi termină coniacul şi răspunse pierdută :

— Orice doreşti, dragule. Îmi placi. Eu recunosc un gentleman de cum îl văd.

Callaghan se uită la ceas. Era unsprezece fără un sfert. Băgă mîna în buzunarul de la vestă şi scoase cinci bancnote noi de zece lire. Le împături cu grijă şi le puse în faţa paharului gol al Paulei. Cumpără-ţi ceva cu ăştia, Paula. Ceva demn de tine. Nu-mi place să-ţi dau bani, dar este mai bine decît să-ţi dau ceva care să nu se potrivească cu personalitatea ta. Degetele ei se aşezară pe bancnote. Callaghan continuă : Gabby şi-a găsit naşul. Dacă nu pun eu mîna pe el în două zile să nu-mi spui mie Callaghan. Ce zici, Paula ?

— Minunat, spuse ea, sughiţînd uşor. Aş da orice să-l văd pe umflatul ăsta împuţit purtînd un costum în dungi orizontale. I-ar veni bine la ten.

Callaghan spuse :

— Nu vrei să-mi dai o mînă de ajutor, Paula ? Vocea lui semăna cu un gungurit de porumbel.

— Bineînţeles, dragule, zise Paula. Aş înota prin zăpadă ca să mă răfuiesc cu împuţitul ăsta, chiar dacă sînt o doamnă. Se opri în timp ce Callaghan îi mai turna coniac în pahar. Îşi scoase agenda şi scoase de acolo o carte de vizită, scrise pe ea ceva şi i-o dădu Paulei.

— La douăsprezece noaptea, spuse el, vreau sa-i telefonezi lui Gabby la clubul Ventura. Spune-i ca e

chestiune de viaţă şi moarte. Spune-i că trebuie să vorbeşti cu el. Apoi fă-ţi, numărul, spune-i exact ce ţi-am scris eu şi nu fii politicoasă.

Paula citi şi ochii îi ieşiră din orbite.

— Minunat, spuse ea. Mă înfioară. O sa-mi placă grozav să i le spun. Callaghan chemă chelnerul şi plăti. Apoi spuse :

— Trebuie să plec Paula, într-o bună zi poate mai devreme decît crezi, ne vom întîlni iar.

La unsprezece Callaghan intră în Grand’s Hotel pe Clarges Street. Se duse la recepţie şi spuse : îl caut pe domnul Vendayne. Mă aşteaptă. Unde este camera lui. Funcţionarul îi spuse.

Callaghan urcă la primul etaj. Cînd ajunse la uşa lui Lancelot o împinse şi intră. Era într-o cameră de zi bine mobilată. În stînga era o uşă care ducea în dormitor. În mijlocul camerei de zi, era o masă, şi de cealaltă parte stătea Lancelot. Callaghan observă că pe bufet era o sticlă de whisky, un sifon şi nişte pahare. Lancelot spuse :

— Ai nervii tari, Callaghan. De fapt nu ştiu de ce am stat aici să vorbesc cu tine. Dacă ar fi trebuit să fac ce trebuia, aş chema poliţia.

Callaghan ocoli masa pe lîngă Lancelot şi se duse spre dulap. Îşi turnă patru degete de whisky, bău şi apoi îşi puse un pahar de sifon. Se întoarse la masă şi rămase uitîndu-se la Lancelot

— Eşti ca un balon umplut cu aer, Lancelot. Eşti înalt, arăţi bine, cum ar trebui să arate un bărbat, dar înăuntru eşti gol. Mi-e silă.

Lancelot sări în picioare. Încercă să-l lovească pe Callaghan. Callaghan îi prinse uşor pumnul cu mîna

stîngă, păşi înapoi şi-l lovi pe Lancelot direct între ochi. Lancelot căzu peste spătarul scaunului. Rămase întins pe podea preţ de un minut apoi începu să se adune. Cînd se ridică, Callaghan îl lovi iar şi spuse :

-— Cam asta este. Hai să terminăm cu chestia asta, cu duritatea. Nu eşti bun. Nu eşti bun de nimic. Stai jos şi potoleşte-te. Vreau să discut cu tine.

Vendayne îşi şterse sîngele de la gură şi spuse :

— Bine, dar am să mă răfuiesc cu tine pentru chestia asta, ai să vezi tu.

Vocea lui semăna cu cea a unei femei furioase.

Callaghan răspunse :

— Îmi asum riscul. Se duse spre dulap îşi amestecă un whisky cu sifon, îl aduse înapoi şi-l puse pe masă în faţa lui Lancelot.

— Bea, zise el. O să ai nevoie. Ţi-am spus că nu rezişti. Reveni la dulap şi-şi luă şi el de băut. Apoi se îndreptă spre cămin şi rămase cu spatele spre grătarul gol şi paharul de whisky în mînă, uitîndu-se la Lancelot.

— Dacă eşti deştept, spuse el, dacă ai un pic de creier, ai să mă asculţi cu atenţie. Am să-ţi spun două poveşti. Una este adevărată. A doua este o mică abatere de la adevăr inventată de mine. Dacă le auzi, îţi vei da seama că a doua pare să fie adevărată, iar prima care este de fapt adevărul sună fals. Iată prima poveste : Anul trecut l-ai convins pe unchiul tău, maiorul Vendayne, să investească o mare parte din capitalul lui într-o aiureală de a ta cu nişte acţiuni. Probabil că suna

bine, deoarece nu l-ai convins numai pe maiorul Vendayne să investească banii, ci l-ai convins şi pe Gabby Ventura. Dar n-a mers. Atît maiorul cît şi Gabby
şi-au pierdut banii, dar în timp ce maiorul considera, probabil, că a fost doar un nenoroc, Gabby nu era dispus să fie înţelegător. Părerea lui era că tu oricum te aleseseşi cu ceva. Şi nu i-a plăcut. Cred că a fost cam dur cu tine, şi încercînd să te scuzi, i-ai spus că nu este singurul care a pierdut banii şi că unchiul tău a pierdut. Cam pe atunci, se punea problema să te căsătoreşti cu Audrey Vendayne. De aceea maiorul nu i-a spus nimic lui Audrey despre afacere. Mai tîrziu, cînd ea a hotărît că nu te place, şi de altfel nu este de condamnat, n-a mai putut să-i spună motivele şi nici nu contează.

Oricum atunci, stăteai pe la Margraud, încercînd s-o convingi pe Audrey să-şi modifice hotărîrea, aşa că probabil erai acolo cînd Esme s-a întors de la Cape Town. Esme nu se simţea prea bine. Era îngrijorată.

Trebuia să se confeseze cuiva şi avea nevoie de bani. Avea nevoie de bani ca să-l facă pe Blaize să tacă. A încercat tot ce s-a putut dar în cele din urmă n-a putut face nimic. Şi ca o ultimă soluţie a venit la tine. Ţi-a spus povestea ei. Ţi-a spus cum s-a măritat cu Blaize şi acum acesta o şantaja. Ţi-a spus c-a venit şi-a preluat Yard Arm ca să fie pe aproape. Ţi-a spus că el i-a promis că dacă are suficienţi bani o lasă să divorţeze, fără ca vestea căsătoriei să ajungă la urechile tatălui. Probabil că

te-a interesat. Poate te-ai şi amuzat, continuă Callaghan. Dar n-ai făcut nimic. Cînd te-ai întors în oraş i-ai spus lui Gabby Ventura ca pe o noutate amuzantă. Încercai să te împrieteneşti cu Gabby. Nu prea îţi venea bine după afacerea aceea ratată. Îţi era cam teamă de el.

Bun. Următorul lucru pe care îl auzi este că s-au furat bijuteriile Vendayne. Ştii că poliţia locală şi Scotland Yard-ul cred că este o treabă făcută din interior. Deci nu ţi-a trebuit mult să le legi. Îţi dai seama că Esme a găsit un mijloc de a-l părăsi pe Blaize. Bănuieşti că ea i-a dat drumul în casă şi i-a dat combinaţia seifului. Nici măcar nu bănuieşti, ştii. Ştiai că Blaize are bijuteriile.

Îţi convenea. Ce-ţi păsa ? În mod normal nu ai fi avut nici bijuteriile nici rezultatul vînzării lor pînă după moartea maiorului. Furtul te avantaja cu condiţia să se plătească asigurarea. Ai început să urmăreşti afacerea. Ai observat că maiorul nu părea grăbit să prezinte o cerere companiei de asigurări. Practic l-ai forţat. Te întrebai de ce n-a făcut-o mai devreme.

Dar şi după formularea cererii compania de asigurări nu s-a grăbit să plătească, aşa că te-ai gîndit să foloseşti altă pîrghie. M-ai adus în această afacere, sperînd că dacă apar eu la Margraud, Esme se va speria, îi va spune tatălui ei adevărul şi el, pentru a-i salva reputaţia, va trece de partea ta. Va insista să se plătească imediat asigurarea şi dacă ar fi obţinut-o cred că ai fi vrut toţi banii.

Cînd Audrey Vendayne a aflat de ideea de a folosi un detectiv particular în acest caz, nu i-a

plăcut, nu contează motivele, acum le ştiu şi le înţeleg. A venit în oraş. Ideea ei era să nu mă amestec eu în caz. S-a gîndit că îi trebuie bani aşa că ţi-a cerut să-i dai 300 de lire. I-ai dat, neştiind pentru ce îi trebuie, dar nu i-ai dat banii tăi, nu aveai 300 de lire. Ai luat de la Ventura care ţi-a dat pentru că atunci îi convenea.

Fireşte, continuă Callaghan vesel, nu ţi-a convenit cînd ai aflat că l-am pus pe Layne să retragă cererea de asigurare. Ai socotit şi ai aflat că am aranjat să-i reprezint şi pe ei, aşa că ai sunat-o pe Audrey şi ai încercat să-mi faci greutăţi. Dar nu ţi-a mers.

De fapt, spuse Callaghan, mai amabil decît oricînd, mi-am făcut complet datoria. Nu numai că am reprezentat corect familia Vendayne, dar am economisit companiei de asigurări o mulţime de bani. Asta mă face să mă simt bine

Lancelot nu spunea nimic. Callaghan îşi aprinse o ţigară şi mai bău puţin whisky.

— Deci Lancelot, spuse el, acesta este adevărul, întregul adevăr şi nimic altceva decît adevărul. Aceasta este povestea pe care, dacă o spun la poliţie nu o vor crede. Pentru orice poliţist normal povestea pare imposibilă.

Aşa că am o altă poveste, o poveste care nu este adevărată dar potriveşte faptele. Am să ţi-o spun. După aceea ori eşti de acord să faci ce vreau eu ori spun a doua poveste la poliţie. Cred că intri la răcoare, aşa că ascultă.

Lancelot se adînci în scaun. Terminase de şters sîngele de la gură. Luă o gură de whisky. Privirea lui părea interesată.

Callaghan spuse :

— Cazul Vendayne este o nebunie. Este una dintre cele mai ciudate poveşti pe care le-am auzit vreodată. Deci — cînd Blaize a intrat la Margraud şi a furat bijuteriile nu le-a luat pe cele reale. A luat nişte imitaţii pe care maiorul le pusese în locul originalelor. Esme nu ştia şi nici tu nu ştiai atunci. Dar în povestea mea ştiai. După mine, cînd Esme a venit la tine şi ţi-a spus că are nevoie de bani i-ai sugerat ideea că Blaize să fure bijuteriile ştiind că sînt imitaţii astfel încît maiorul să fie obligat să emită pretenţii false faţă de compania de asigurări din care tu să iei 75.000 de lire şi astfel să o poţi ajuta cu Blaize. Dacă examinezi situaţia îţi vei da seama că aspectele indică un caz real, deşi, după cum ştii, nu este.

Blaize te cunştea, continuă Callaghan. Esme îi spusese probabil că încearcă să ia bani de la tine. Ştia de asemenea că la moartea maiorului bijuteriile vor fi ale tale. Cînd Blaize a descoperit că sînt false, că toată osteneala şi tot riscul lui fuseseră în van s-a supărat şi a încercat s-o sperie pe Esme. Ţi-a trimis o anonimă, mi-ai arătat-o chiar tu, spunînd că bijuteriile nu valorează nici 49 de lire. N-ai făcut nimic cu anonima, spuse Callaghan, pentru că sperai totuşi să se plătească asigurarea. Altfel apari a fi un escroc pentru că ştiai atunci că bijuteriile care fuseseră furate erau false. Dar ai spus cuiva, cred că lui Ventura.

Lancelot spuse :

— Ce mă tot omori cu Ventura? Ce caută el în povestea asta ?

— Asta nu este treaba ta, spuse Callaghan. Cînd o să vreau eu să pui întrebări, am să-ţi spun.

Callagan îşi termină paharul de whisky.

— Mîine am o întîlnire la Scotland Yard, continuă el. Trebuie să-i spun ceva lui Walperton, poliţistul care se ocupă de caz. Walperton este insistent. Vrea neapărat un vinovat. Am să-i dau pe cineva —- pe tine, Lancelot.

Lancelot spuse amar :

— Înţeleg. Deci eu voi fi ţapul ispăşitor. Dar dacă faci asta, cum explici poliţiei înlocuirea bijuteriilor ? Unchiul meu a trebuit să răspundă pentru asta. Ce-ai să le spui ?

Callaghan zîmbi angelic.

— Este uşor, Lancelot. Maiorul le va spune că a bănuit că va fi o încercare de a le fura aşa că le-a înlocuit cu imitaţii — un act demn de laudă.

— Înţeleg, spuse Lancelot. Deci asta este povestea. Dar trebuie să recunoşti ceva. A permis să se ceară asigurarea ştiind că bijuteriile sînt false.

— Bun, spuse Callaghan. Nu ai făcut şi tu acelaşi lucru ? Cînd Blaize ţi-a scris bileţelul şi i-a spus că bijuteriile sînt false te-ai dus la compania de asigurări şi le-ai spus ?

Rînjetul lui Callaghan era mai larg decît oricînd.

— Eşti înfrînt, Lancelot, recunoaşte. Dacă ai puţin cap vei face cum spun eu. În felul acesta mai salvezi ceva.

Lancelot privi masa. După un moment spuse :

— Cum spui tu ?

Callaghan băgă mîna în buzunar. Scoase coala de
hîrtie. Spuse :

— Am bătut la maşină un mic document. Îl vei semna. Îţi voi spune ce cuprinde. Spune că în calitate de unic şi ultim posesor al bijuteriilor Vendayne după moartea unchiului tău, ai dreptul să vinzi bijuteriile. Eşti gata, cu consimţămîntul lui să le vinzi acum şi că eşti gata şi doreşti să împarţi aproximativ 100.000 de lire cu el.

Asta înseamnă, spuse Callaghan, că vei primi 50.000 de lire şi nu vei fi acuzat. Mi se pare cinstit, Lancelot, nu ?

Lancelot spuse :

— Este în regulă, atît timp cît primesc nişte bani. Dar cum putem vinde bijuteriile ? Nu le avem.

Callaghan spuse :

— Nu-ţi bate capul cu asta, Lancelot. Mă duc după ele.

Se duse spre masă şi puse hîrtia în faţa lui Lancelot. Îi dădu lui Lancelot stiloul şi spuse :

— Fireşte că poţi spune că acest document ţi-a fost smuls prin forţă. Poţi spune multe, Lancelot, dar n-o vei face, pentru că dacă o faci, ştii exact ce păţeşti. O condamnare de complicitate înainte sau după furtul Vendayne. Dacă apare Esme în cazul acesta apari şi tu şi oricît primeşte ea primeşti şi tu. Ţine minte.

Lancelot spuse nerăbdător :

— Bine, nu am altă soluţie. Sînt de acord să semnez documentul.

După ce lăsă stiloul jos spuse :

— Dar Blaize ?

Callaghan spuse :

— Nu-ţi bate capul cu Blaize. Nimeni nu mai trebuie să-şi bată capul cu el. Luă hîrtia, stiloul şi pălăria. Nici măcar el nu mai trebuie să-şi bată capul. Noapte bună, Lancelot.

Callaghan se opri la intrarea hotelului Grant’s din Clarges Street. Se uită la ceas. Era ora douăsprezece. Porni spre Berkeley Square.

Deşteptătorul domnişoarei Rochette, pe care îl pusese la miezul nopţii începu să zbîrnîie. Paula, care era întinsă în pat îmbrăcată în pijama şi care sforăia ca o adevărată doamnă se trezi brusc. Căscă, se întinse, se aşeză pe marginea patului şi îşi trecu degetele prin păr. După o clipă se sculă. Se duse la dulap şi scoase o sticlă de gin, îşi turnă şi bău. Se duse la măsuţa de toaletă, luă cartea de vizită pe care i-o dăduse Callaghan. Se îndreptă cam nesigur către telefon, se aşeză şi formă numărul de la Clubul Ventura. Spuse :

— Vreau să vorbesc cu domnul Ventura... Nu contează cine sînt, spune-i că este urgent. Este o problemă de viaţă şi de moarte.

Vocea-i era dramatică. Paula se distra. După un moment se auzi vocea lui Ventura. Paula spuse :

— Tu eşti, umflatule ? Paula Rochette. Deci tu eşti tipul care o să mă oprească să mai lucrez în cluburile din West End, nu ? Bine. Ţi-a spus

vreodată cineva că „iadul nu are atîta furie cît o femeie“ ? Ascultă am luat masa cu un prieten al tău. Nu prea îţi este prieten. Numele lui este Callaghan. Mi-a spus ceva confidenţial şi nu ar trebui să-ţi spun. Şi totuşi am s-o fac. Cască-ţi urechile alea grăsane şi ascultă :

Callaghan te are la mînă. Are să te bage la răcoare. Ştie tot despre bijuteriile Vendayne. Ştie totul despre tine. Grasule, n-ai nici o şansă şi după ce o să te pună la păstrare am să vin în fiecare zi să te văd şi să mă strîmb la tine. Noapte bună, iubitule.

CAPITOLUL XIV

UNUL PENTRU DRUM

Exact la ora douăsprezece Inspectorul Walperton îşi opri frumoasa maşină cu două locuri în faţa unui bloc din Chelsea.

Intră, luă liftul şi urcă la etajul doi. Se duse spre un apartament de la capătul culoarului şi sună. Apoi aprinse o ţigară şi aşteptă.

Peste trei minute apăru Inspectorul şef Gringall în halat de casă albastru şi cu o expresie de surpriză pe faţă. Se uită lung la Walperton, apoi începu să zîmbească. Era un zîmbet amabil şi înţelegător. Era zîmbetul unui părinte care a trecut prin unele greutăţi ale vieţii şi care îşi dă seama că cineva nu atît de plin de experienţă începe să le descopere.

Gringall ridică din sprîncene întrebător şi spuse :

— Callaghan ?

Walperton încuviinţă.

— Da, domnule Gringall, răspunse el. Aţi spus cuvîntul... Callaghan.

Gringall spuse :

— Intră. Cred că ai ceva de spus despre afacerea Vendayne.

Îl conduse în birou, închise uşa, scoase o sticlă de whisky, un sifon şi două pahare. Pregăti băuturile. Walperton stătea într-un fotoliu de piele.

— Dă-i drumul, spuse Gringall. Ce-a mai făcut prietenul nostru Callaghan ?

Walperton luă paharul din mîna superiorului său.

— Am primit o scrisoare de la Callaghan în după-amiaza asta, spuse el. A fost trimisă prin curier. Este o scrisoare ciudată. Poate doriţi s-o citiţi.

Scoase scrisoarea din buzunar, i-o dădu lui Gringall care începu să o citească. Cînd termină spuse :

— Am primit şi eu scrisori din astea de la Callaghan. Nu-ţi spune nimic. Sugerează că el ştie o mulţime de lucruri şi că la timpul potrivit, dacă eşti cuminte şi aştepţi, le vei afla şi tu.

— Este cumplit de insolent, spuse Walperton.

Gringall zîmbi.

— Aşa este, spuse el. Este un tip insolent, nu? Dar este afurisit de inteligent. Cum stăm Walperton ? continuă el. Noutăţi în cazul Vendayne ?

— O mulţime, răspunse Walperton amărît. Cînd am primit scrisoarea de la Callaghan azi după-amiază nu eram îngrijorat. Lucrurile erau mai mult sau mai puţin ca şi pînă atunci. Este un singur aspect interesant în afacerea asta de cînd am vorbit ultima dată cu dvs. şi anume, Layne, avocatul maiorului Vendayne, a retras cererea de asigurare pe motiv că Callaghan ştie unde sînt bijuteriile. Se pare că le poate recupera. Asta m-a intrigat, dar nu aveam nici un motiv să fac ceva. Bun, continuă Walperton. La ora zece s-a întors Gridley din Devonshire. Îl trimisesem aseară să cerceteze în legătură cu un tip Blaize care locuia

prin vecinătate. Aţi observat că Callaghan spune în această scrisoare că acest Blaize a dispărut. S-a găsit cadavrul lui Blaize pe marginea unei prăpăstii între Margraud şi locul în care trăia Blaize.

Gringall ridică din sprîncene.

— Ce crezi despre asta ? întrebă el.

— Gîndiţi-vă, domnule, spuse Walperton. Callaghan admite în scrisoare că are aceeaşi părere ca şi mine despre furt — a fost o treabă din interior. Asta înseamnă un membru al familiei Vendayne. Acel membru al familiei Vendayne lucra probabil cu Blaize.

— Înţeleg, spuse Gringall. Este deci serios, nu ? Şi ce ai făcut ?

— N-am făcut nimic, domnule, spuse Walperton.

Făcu o pauză pentru că observă un zîmbet slab pe faţa lui Gringall. Apoi continuă :

— N-am făcut nimic pentru că eram puţin îngrijorat. M-am gîndit că ar fi o prostie să mă duc acolo sau să-i dau lui Gridley instrucţiuni hotărîte înainte de a auzi ce are de spus Callaghan mîine.

— Tocmai, spuse Gringall. Callaghan ştia că asta vei face. De aceea ţi-a trimis scrisoarea. Trage de timp.

Îşi luă pipa din buzunarul halatului şi un pachet de tutun din celălalt. Începu să-şi umple pipa.

Walperton spuse :

— Dacă Callaghan mă obstrucţionează am să-l arestez, d-le. M-am cam săturat de Callaghan.

Gringhall spuse :

— Walperton, şi eu m-am săturat de Callaghan. M-am supărat pe el, au fost momente cînd l-aş fi

omorît dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să-l arestez.

Walpeton ridică sprîncenele şi spuse :

— Nu ?

— Nu, Gringall. Să-ţi spun de ce. Ştii care este deviza la Callaghan Investigations ; „Rezolvăm cumva şi cui dracu îi pasă cum“ ? Nostim este că întotdeauna rezolvă.

Gringall se aşează în celălalt fotoliu. Trăgea mulţumit din pipă.

— Sfatul meu Walperton este să aştepţi şi să vezi ce-ţi spune Callaghan mîine, pentru că pariez că vei auzi numai acea parte de adevăr pe care o doreşte el.

Walperton ridică din nou din sprîncene.

— Acea parte pe care o doreşte el ?

— Exact, spuse Gringall. Dacă Callaghan nu-ţi spune o parte a poveştii, este pentru că ştie că partea pe care nu ţi-o spune este atît de vagă, de ambiguă şi imposibil de verificat, încît este mai sigur să nu ţi-o spună. Cunosc sistemul lui Callaghan. Mîine îţi va spune exact atît cît doreşte el. Zîmbi înţelegător. Fac pariu cu tine, Walperton, că deja Callaghan are cazul în buzunar. Ceea ce şi-a propus să facă, a fost deja îndeplinit.

Walperton spuse :

— Sper să fie bine şi după părerea mea, domnule Gringall.

— Nu văd de ce nu ar fi, spuse Gringall. Gîndeşte-te ! În acest caz, Callaghan a reprezentat două părţi, două părţi ale căror interese, păreau iniţial total opuse : compania de asigurări şi familia

Vendayne. Pentru compania de asigurări a făcut ce trebuie, nu ?

Walperton încuviinţă întunecat.

— Adică sînt fericiţi că s-a retras cererea.

— Exact, spuse Gringall. Al doilea lucru pe care trebuie să-l facă Callaghan este să păstreze fericirea familiei Vendayne, şi cred că acum ia măsuri s-o facă. Mai este şi un al treilea lucru, trebuie să-l menajeze pe inspectorul Walperton. Cred, zise Gringall zîmbind, că va începe s-o facă de mîine.

Walperton se ridică şi spuse :

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule. Să aşteptăm şi să vedem ce se întîmplă.

— Aşa este, zise Gringall. Dacă ai dubii, nu face nimic. Este o regulă foarte bună pentru un ofiţer de poliţie. Îl conduse la uşă. Mai ales dacă are de-a face cu Slim Callaghan.

Callaghan stătea întins în pat uitîndu-se în tavan. Se gîndea la Audrey Vendayne, şi în acelaşi timp îşi spunea că se gîndeşte prea mult. Începu să se gîndească la alte lucruri.

Telefonul de pe masă începu să zbîrnîie. Callaghan care tocmai bea din sticlă, rînji. Termină de băut, puse sticla la loc, şi ridică receptorul. Era Gabby Ventura care spuse :

— Bună, Slim, vreau să vorbesc cu tine.

Callaghan spuse :

— N-am nimic împotrivă. Mîine e bine ? încă zîmbea. Părea satanic.

Urmă o pauză apoi Ventura spuse :

— Nu. E urgent, Slim. E urgent pentru amîndoi. Trebuie să vorbesc cu tine acum. Vino pînă aici. Am o sticlă de şampanie care te aşteaptă.

— Nu beau niciodată şampanie, spuse Callaghan, numai whisky, cel puţin numai la ora asta. Îşi răsuci mîna şi se uită la ceas. Era douăsprezece şi patruzeci.

Ventura spuse cu o voce care se dorea veselă :

— Am o grămadă de whisky, vino încoace, Slim.

— De ce nu vii tu aici, la birou, zise Callaghan. Şi eu am whisky.

Urmă o altă pauză.

— Hai Slim nu-mi face greutăţi. Vreau să vii pînă aici. Vreau să-ţi dau ceva.

Callaghan spuse :

— Aşa da, Gabby. Înţeleg că vrei să-mi dai bijuteriile Vendayne ? Cele reale adică ?

— Da, zise Gabby cu o voce aproape veselă. Ştiu cînd sînt înfrînt, Slim. Callaghan îşi coborî picioarele din pat şi spuse :

— Bine Gabby vin imediat, ne întîlnim la club.

— Nu, spuse Ventura, nu acolo. Nu, prea e multă lume şi o să se închidă. Vino la uşa din spate la mine în apartament, te aştept jos.

— Bun, zise Callaghan. Sosesc peste o oră. Vin direct. Închise telefonul. Se ridică îşi puse pălăria şi coborî în birou. Deschise uşa de la intrare, pătrunse la el în birou, şi deschise sertarul din dreapta jos. Sertarul conţinea un pistol, Luger 32 automatic şi o sticlă de whisky canadian. Callaghan luă pistolul se uită la el, îi examină cartuşele, trase piedica, împingînd astfel un cartuş pe ţeavă, puse

siguranţa şi puse pistolul în buzunarul făcut special sub braţul stîng. Luă o înghiţitură de whisky canadian, puse sticla la loc, închise uşa, ieşi din birou la parter. Închise uşa liftului, şi se duse către cabina portarului. Wilkie, portarul de noapte, stătea în cabina lui citind ziarul. Callaghan îi spuse :

— Wilkie, ascultă şi fără greşeli. Mă duc să mă întîlnesc cu un domn numit Ventura. Scrie numărul de telefon. La unsprezece fix vreau să telefonezi la acest număr. Cere-l pe domnul Ventura. Cînd o să te întrebe cine eşti, spui : sînt inspectorul Walperton de la Scotland Yard. Vreau să vorbesc cu domnul Callaghan. Callaghan îşi aprinse o ţigară. Ai înţeles, Wilkie ?

Wilkie spuse că da.

— Atunci eu am să vin la telefon, continuă Callaghan, o să-ţi spun o grămadă de prostii pe care tu nu trebuie să le iei în seamă. Callaghan puse o liră pe biroul din faţa paznicului şi plecă. O luă către Scepherd Market. O luă prin piaţă, o coti în alee, o luă la dreapta şi ajunse în pasajul care ducea în spatele clubului Ventura. Cam la vreo doisprezece metri, pasajul era intersectat de o traversare îngustă care trecea prin lateralul clubului. Mergea încet prin pasaj. După ce făcea cinci-şase paşi se oprea şi asculta. Îşi scoase portţigaretul şi aprinse o ţigară. Tot timpul asculta. Puse bricheta la loc în buzunar şi-şi continuă drumul în pasaj. Fluiera încet. Ajunse la intersecţia cu trecerea. Callaghan cu nervii în alertă, păşi în trecere se prefăcu că mai face un pas, se opri şi

sări înapoi. O maşină scrîşni în viteză pe lîngă el, aproape ştergîndu-l. Callaghan traversă. Intră în umbra pasajului de partea cealaltă. Rămase aşteptînd. Peste cinci minute auzi zgomotul motorului. Ieşi din pasaj şi o coti prin lateralul clubului. Ventura. Făcu douăzeci de paşi şi o luă la dreapta. Se opri în faţă la intrarea întunecată a clubului. Şoferul tocmai întorcea maşina încercînd s-o bage cu spatele în alee. Callaghan băgă mîna în haină după pistol. Făcu trei paşi mari şi repezi. Întinse mîna prin partea laterală a maşinii şi-l apucă pe şofer de guler.

— Opreşte Ropey, zise Callaghan. Lasă maşina aici şi coboară. Felliner mormăi. Opri maşina puse frîna de mînă şi coborî.

— Ascultă, ce dracu !

Callaghan înfipse pistolul în burta lui Ropey. Mergi în faţa mea pînă la intrarea în spate. Gabby aşteaptă acolo. Felliner ascultă. Se întoarseră la pasaj, şi o luă la stînga. La cîţiva metri mai încolo, Callaghan văzu strălucirea lanternei lui Gabby. Gabby spuse :

— Ce se petrece, Slim ? Ce naiba ? Ropey... Ce e ?

Callaghan spuse :

— Las-o moartă, Gabby. N-a mers. Acum putem sta de vorbă. Dar scuză-mă un minut. Îl împinse pe Ropey la perete, şi-i spuse cu o voce joasă :

— M-am cam săturat de tine Ropey, nu-mi placi. Nu mi-ai plăcut niciodată. Dar de două-trei minute îmi displaci total. Şterge-o de aici Ropey şi vezi-ţi de drum. Între timp ţine asta ca amintire. Îl lovi pe

Ropey peste faţă cu pistolul. Ropey scoase un vaiet ascuţit. Alunecă pe pavaj. Îşi ţinea faţa acoperită cu mîinile.

Callaghan spuse :

— Ridică-te şi şterge-o. Data viitoare te fac bucăţi, otreapă ieftină.

Ropey se ridică, se mai văita încă încet. O luă clătinîndu-se prin pasaj. Callaghan spuse :

— Hai, Gabby, să stăm de vorbă. Păcat că nu m-a nimerit Ropey cu maşina. Se opri să aprindă o ţigară. Aşteptam, să-mi telefonezi, continuă el. Ştiam că vei încerca ceva imediat ce Paula Rochette îţi va fi spus ce am învăţat-o eu să spună. Bănuiam că vei încerca cu maşina. Ropey nu trebuia decît să mă lovească şi apoi să mă calce. Un accident în perioada de camuflaj. Oftă. Bună treabă dacă ştii s-o faci, spuse el.

Gabby nu spuse nimic. Se întoarse şi începu să urce scările. Gabby închise uşa şi îl urmă. Cînd ajunseră în apartament îşi puse pistolul la loc în buzunar. Era unu şi cinci minute. Callaghan aşezat în fotoliu în faţa căminului îl privea pe Gabby care pregătea două pahare de whisky. Gabby aduse paharele la masă. Îi dădu unul lui Callaghan şi spuse :

— Ascultă, Slim, tu mă cunoşti. Eu sînt pentru ideea să uităm trecutul. N-are nici un rost să-ţi spun că nu eu l-am pus pe Ropey pentru că nu m-ai crede. Dar aşa este. Cred că Roupey avea ceva personal cu tine.

Callaghan spuse :

— Da. Nu crezi că ar fi timpul să nu mai minţi, Gabby ? Ştii că eşti în încurcătură şi nu ai decît o singură ieşire. Gabby se aşează în celălalt fotoliu. Scoase un trabuc mic din buzunarul vestei şi-l aprinse. Acul de diamant de la cravată sclipea. Callaghan observă că gura lui Gabby era aproape relaxată, aparent mulţumită. Se gîndi că Ventura stă bine cu nervii. Gabby spuse :

— Bine, de dragul discuţiei sînt în încurcătură şi nu pot să ies din ea. Mi-a plăcut întotdeauna să te ascult, Slim, eşti interesant. În ce încurcătură sînt şi cum ies din ea ?

Callaghan zise :

— Ascultă Gabby şi eu şi tu ştim povestea. Hai să-ţi spun în mare cît eşti tu de implicat în ea. Mai întîi nu eşti prea încîntat de Lancelot Vendayne. Ai investit banii în afacerile lui, n-a ieşit şi ai pierdut o mulţime. A început să nu-ţi mai placă Lancelot. Dar Lancelot te-a respectat. Vroia să fie în relaţii bune cu tine. Ţi-a explicat că nu eşti singurul care ai pierdut bani. Ţi-a spus că şi maiorul Vendayne a pierdut şi că este într-o încurcătură mai mult decît tine, pentru că tu tot mai aveai ceva. Lancelot probabil ţi-a spus în ce încurcătură este bătrînul Vendayne. Ţi-a spus de ipotecă. Ţi-a venit o idee Gabby. Lancelot spusese că la moartea maiorului Vendayne va moşteni va moşteni bijuteriile şi că legal are dreptul să le vîndă. Că valorează 100.000 lire. Ţi-a promis că-ţi va plăti banii pe îi datorează dacă îl mai finanţezi cu ceva. Ai fost de acord dar voiai să-l supraveghezi, aşa că ai prezentat-o pe Paula Rochette care lucra la club. Ai învăţat-o să-ţi

spună ce face el. Pun pariu cu tine pe ce vrei că apoi Lancelot ţi-a spus că Esme Vendayne s-a căsătorit cu Blaize. Probabil ţi-a spus că Blaize o şantajează pe Esme, că-i ceruse bani lui Lancelot, dar că nu avusese de unde să-i dea. Cred că ţi-a sugerat că Esme poate ieşi din această încurcătură lăsîndu-l pe Blaize să fure bijuteriile Vendayne. Oricum, Lancelot nu avea de ce să-şi facă probleme. Dacă se furau bijuteriile cea mai mare parte a asigurării îi revenea lui. Callaghan mai luă o înghiţitură de whisky şi spuse :

— Cum ţi se pare, Gabby ?

Ventura îi zîmbi amabil prin fumul de trabuc :

— E bine, continuă, Slim. Ţi-am spus că eşti interesant.

— Poziţia nu-ţi convenea, Gabby. Ţi-a plăcut întotdeauna să rişti şi ţi-ai imaginat o schemă prin care să scapi de una din părţi. Ai fixat o întîlnire cu maiorul Vendayne. I-ai spus că situaţia lui e disperată, că dacă nu plăteşte cele 20.000 de lire cei care i-au acordat ipoteca ar lua Margraud şi asta
i-ar frînge inima. Te-ai oferit să-i dai 20.000 de lire cu condiţia să-ţi dea bijuteriile Vendayne.

Callaghan îşi aprinse o altă ţigară şi continuă :

— Bătrînul era disperat. Ar fi făcut orice să salveze Margraud, dar a avut probabil o serie de obiecţiuni. Le-ai înlăturat. I-ai spus că va avea timp destul să-ţi plătească banii şi atunci îi dai înapoi bijuteriile şi că, dacă moare, bijuteriile ajung la Lancelot Vendayne. Apoi i-ai spus cum v-a păcălit Lancelot pe amîndoi în afacerea aceea. I-ai spus

bătrînului că vei păstra bijuteriile ca pe o garanţie, pînă cînd Lancelot va plăti ce îţi datorează.

Următoarea obiecţie a maiorului s-a referit la ocaziile cînd bijuteriile trebuiau să fie expuse. Ai spus că vei avea tu grijă, rînji Callaghan. Cunoşti o mulţime de falsificatori de bijuterii, Gabby. Deci, unul dintre ei a făcut treabă bună. A făcut o replică a bijuteriilor Vendayne pe care ai dat-o maiorului. Nici cînd vor fi trimise înapoi în seiful băncii nimeni nu va deschide casetele şi nu se va uita la ele. Nu era treaba lor şi, oricum nimeni n-ar fi putut să nu aibe încredere în maior. Callaghan făcu o pauză, apoi spuse : Merge, nu Gabby ?

Ventura dădu din cap :

— Bună treabă, Slim. Vocea îi era aproape dispreţuitoare.

— Deci, spuse Callaghan, totul era în regulă. Ai pus mîna pe bijuteriile Vendayne. Ştiai că maiorul nu va fi în stare să plătească datoria în timpul vieţii. Credeai că va muri repede. Ai fi rămas cu bijuteriile şi nu te-ar mai fi interesat banii pe care ţi-i datora Lancelot. Bijuteriile valorau mult mai mult.

Din nefericire, continuă Callaghan, s-au întîmplat unele lucruri. S-au furat bijuteriile false. Atunci ai început să-ţi faci probleme. Lui Lancelot îi făcea plăcere. Probabil ţi-a spus că acum este momentul să primească asigurarea şi atunci va avea bani să-ţi plătească datoria. Îţi convenea, dar erai îngrijorat în caz că Blaize va descoperi că bijuteriile pe care le furase erau false, aşa că în momentul în care ai avut ocazia l-ai trimis pe Ropey Felliner în

Devonshire
să-1 supravegheze pe Blaize.

Bănuiesc că Blaize nu este expert în bijuterii. Probabil că a trimis marfa la Amsterdam pentru a fi tăiată şi a păstrat numai o brăţară. A durat puţin pînă cînd prietenii lui bijutieri i-au spus că marfa este falsă. Atunci Blaize a fost dur cu Esme. Nu numai că a fost dur cu Esme dar i-a cerut o scrisoare lui Lancelot în care îi spunea că marfa este falsă. Lancelot ştia de unde vine anonima. Mi-a arătat-o şi pariez că ţi-a arătat-o şi ţie.

Deci Gabby, spuse Callaghan, îmi dai mie bijuteriile şi în ceea ce priveşte familia Vendayne, compania de asigurări şi tot restul nu vei avea probleme.

Se opri în momentul în care începu să sune telefonul. Ventura ridică receptorul şi vorbi. Peste o clipă se întoarse spre Callaghan şi spuse :

— Un poliţist, Walperton, vrea să vorbească cu tine.

— Da, spuse Callaghan, am aranjat să mă sune în caz că avea să mi se întîmple ceva aici.

Se duse la telefon, luă receptorul şi spuse :

— Dumneata eşti Walperton ?

La celălalt capăt al firului Wilkie spuse încet :

— În regulă, domnule Callaghan.

— Cred că totul este în regulă, spuse Callaghan. Sînt cu Ventura. Nu cred că va fi nevoie de acţiuni în justiţie. Toată afacerea a ieşit cum trebuie. Mulţumesc foarte mult. Noapte bună, Walperton.

Închise. Gabby stătea în faţa căminului cu o mînă pe policioară privind spre grătarul gol. Spuse :

— Bine, Slim. Ştiu cînd sînt înfrînt. Este prima dată în viaţa mea cînd sînt luat drept fraier. Nu de tine, spuse el, ci de nemernicul de Lancelot.

Faţa i se înroşi. Gabby era furios.

— Nu-ţi face probleme Gabby. Am vorbit cu Lancelot astă-seară. Scoase coala de hîrtie din buzunarul de la piept. Are să fie bine. Gabby, dacă joci corect. Lancelot şi maiorul Vendayne s-au înţeles să vîndă bijuteriile. Lancelot va primi 50.000 de lire. Callaghan îi rînji lui Gabby. Deci tot ce ai de făcut, spuse el, imediat după ce se face vînzarea este să te ţii după Lancelot pentru banii pe care ţi-i datorează.

Gabby rîse şi zise :

— Frumos din partea ta, Slim, să-mi spui asta. Nu voi uita.

Callaghan spuse la fel de plăcut :

— Şi eu cred că este frumos din partea mea Gabby, mai ales după ce Ropey a încercat să mă omoare în seara asta.

Gabby ridică din umeri.

— Ce contează un amănunt între prieteni ? spuse el. Nu s-a făcut aşa că... După ce Lancelot îmi plăteşte voi avea grijă de tine, Slim.

Se duse la bufet şi mai turnă două pahare. Spuse, ridicîndu-şi paharul :

— În sănătatea ta, Slim. Eşti al dracului de deştept.

Callaghan îşi termină paharul.

— Bine, spuse el. Şi bijuteriile ?

Gabby rînji.

— Sînt aici, spuse el. Ţi le aduc imediat.

Callaghan aprinse încă o ţigară. Îl privea pe Gabby care desprindea un tablou şi deschidea un seif în perete.

Callaghan stătea în uşa deschisă din capătul scărilor care duceau spre apartamentul lui Ventura. În mîna stîngă avea o valiză de-a lui Gabby. Era plină cu bijuteriile Vendayne.

Ventura spuse :

— Noapte bună, Slim. Se pare că o să fie bine pentru noi toţi. Nu am decît o singură problemă.

— Îmi pare rău, Gabby, spuse Callaghan. Ce anume ? Pot să te ajut cu ceva ?

Gabby spuse :

— În legătură cu luatul banilor de la Lancelot. Mă mai poate păcăli dacă vrea. După ce primeşte cele 50.000 de lire nu trebuie să-mi plătească ce-mi datorează — banii pe care i-am pierdut în afacerea lui. Nu am făcut acţiune legală împotriva lui.

Callaghan spuse :

— Aşteptam să te gîndeşti la asta, Gabby. Am o idee. Ai fost corect cu mine şi vreau să fac ceva pentru tine. Callaghan zîmbi în întuneric. Stai acasă mîine seară, spuse el, după ce se închide clubul, după ora douăsprezece. Voi veni cu Lancelot. Oricum l-am adus unde am vrut. Îl voi face să semneze un document în care să admită că îţi datorează nişte bani şi este de acord să ţi-i plătească imediat ce se vor vinde bijuteriile. Ce crezi ?

— Minunat, spuse Gabby. Te aştept, Slim. Eşti un tip bine. Voi avea grijă să nu pierzi nimic la afacerea asta.

— Mulţumesc, Gabby, spuse Callaghan.

Plecă prin întuneric. Ventura rămase în întuneric, în uşă, trăgînd din trabuc. Zîmbea. După o clipă închise uşa, urcă şi trase o înghiţitură zdravănă.

Callaghan ieşi din lift şi merse de-a lungul coridorului către apartamentul său. Aruncă pălăria pe masă, în camera de zi, puse valiza pe un scaun. Se duse în dormitor şi făcu o comandă cerînd Margraud. Peste douăzeci de minute, se auzi la telefon vocea somnoroasă a lui Stevens.

— Bună, Stevens, spuse Callaghan. Îmi pare rău că te deranjez, dar este urgent. Roag-o pe domnişoara Vendayne să vină la telefon, te rog ?

Stevens spuse da.

Callaghan se întinse după sticla de whisky. Puse gîtul la gură şi trase o înghiţitură zdravănă. Apoi puse sticla la loc pe masă.

O auzi pe Audrey la telefon şi spuse :

— Bună Audrey. Dormeai ?

Ea spuse :

— Nu, eram trează, mă gîndeam.

Callaghan întrebă :

— Porţi halatul acela de mătase roşu cu picăţele albe ?

Ea zise :

— Da, de ce ?

— Şi ai părul legat cu funda aceea ? întrebă Callaghan.

— Părul îmi este legat cu funda aceea, spuse Audrey.

— Bine, spuse Callaghan. Doream să ştiu cu ce eşti îmbrăcată. Ultima dată cînd te-am văzut purtai acel halat. Mi s-a părut că eşti fermecătoare. Şi ţi-am spus-o. Îţi aduc aminte ?

Ea spuse :

— Da, îmi aduc aminte. Vrei ceva ?

Callaghan zîmbi.

— Doream să-ţi spun că totul este cum nu se poate mai bine. Cînd am vorbit cu tine chiar înainte de a pleca, cînd ţi-am spus despre Esme şi Blaize şi tot restul, a fost ceva ce nu ţi-am spus. Credeam că nu era bine să şti atunci, dar acum pot să-ţi spun. Bijuteriile pe care Blaize le-a furat de la Margraud erau false — maiorul le înlocuise. A amanetat bijuteriile reale pentru 20.000 de lire pentru a plăti ipoteca.

O auzi ţinîndu-şi răsuflarea. Spuse :

— Dumnezeule...

— Este în regulă, spuse Callaghan. Am bijuteriile reale într-o valiză diplomat aici lîngă mine şi cred că nu mai trebuie să-ţi faci griji cu poliţia. Şi nici Esme. Dacă din întîmplare cineva întreabă ce s-a întîmplat la întîlnirea ei cu Blaize, spune-i să le spună adevărul şi numai adevărul. Înţelegi ?

— Înţeleg, spuse Audrey. Chiar o să fie bine ?

— Bineînţeles, spuse Callaghan. Continuă : Să schimbăm subiectul. Vreau să te întreb ceva. Îţi aminteşti seara cînd ne-am întîlnit prima dată şi mi-ai dat 300 de lire să nu iau cazul pentru că tu însăţi bănuiai că Esme are o legătură cu furtul ? Îţi aminteşti că ţi-am oferit de băut în băruleţul acela

de pe Conduit Street şi nu ai băut ? Cred că atunci mi-ai spus că nu-ţi plac detectivii particulari.

Ea spuse :

— Aşa este, nu-mi plăceau.

Callaghan întrebă :

— Şi acum ce părere ai ?

Ea rîse. Era prima dată cînd o auzea rîzînd.

— Nu vreau să discut la telefon, spuse ea. Cînd vii la Margraud ?

Callaghan zîmbi.

— Probabil mîine noapte, spuse el, dacă ajung. Dacă nu, a doua zi.

— Bine, domnule Callaghan, spuse ea. Cînd soseşti îţi voi spune ce cred despre detectivii particulari.

— În regulă, spuse Callaghan. Ne-am înţeles.

Închise telefonul.

CAPITOLUL XV

NU POŢI PĂSTRA RESTUL

Inspectorul Walperton, ale cărui trăsături exprimau cea mai extremă şi cea mai neîncrezătoare surpriză se uita la Callaghan cu gura uşor deschisă.
Un moment a fost incapabil să vorbească.

Sergentul Gridley, sosit nu de mult la Scotland Yard din Devonshire, se uita la ofiţer cu o expresie de mai mare uimire decît a inspectorului.

Callaghan, învăluit într-un zîmbet amabil, se uita la amîndoi. Se uită la ceas şi văzu că era opt.

Walperton spuse :

— Callaghan, te ascult de la ora şase. După ce am citit scrisoarea dumitale de ieri m-am gîndit că îmi vei spune ceva, că îmi vei da nişte informaţii care îmi vor permite să mă mişc în acest caz...

Oftă din greu.

— Se pare, continuă el, că informaţiile dumitale arată faptul uimitor că poliţia nu poate aresta pe nimeni în legătură cu furtul Vendayne, că singurul lucru care se poate face este să se claseze cazul.

Se ridică şi se duse spre fereastră. Rămase o clipă privind afară. Apoi se întoarse şi reveni la birou. Se aşează, luă un stilou şi începu să lovească în sugativă.

— N-am văzut niciodată atîta impertinenţă în toată experienţa mea de ofiţer, continuă Walperton. Niciodată.

Se uită la Gridley. Gridley ridică din umeri. Ochii lui Walperton reveniră la Callaghan care îşi aprindea o ţigară.

— Ascultă, Gridley, spuse Walperton. Vocea îi era sarcastică. Voi rezuma ce ne-a spus domnul Callaghan. Nu voi înfrumuseţa rezumatul cu părerile mele. Voi prezenta numai faptele. După ce termin vreau să-mi spui dacă mi se pare, dacă am luat-o razna sau dacă l-am înţeles greşit pe domnul Callaghan.

Aruncă stiloul pe birou.

— Mai întîi, continuă el. Să vedem faptele iniţiale. La Margraud Manor se produce un furt. Se fură bijuterii valoroase, moştenirea familiei Vendayne. Valorează cam 100.000 de lire şi sînt asigurate pentru această sumă. Este chemată poliţia locală şi după puţin timp apărem noi pentru a ajuta şi pentru a prelua cazul. Toate elementele furtului indică faptul că a fost o afacere din interior.

Maiorul Vendayne, proprietarul pe timpul vieţii al bijuteriilor, nu prezintă nici o cerere companiei de asigurări pentru motive cunoscute numai de el. Cererea este făcută de avocatul lui, Layne, care o face la insistenţele lui Lancelot Vendayne, căruia îi vor reveni bijuteriile după moartea maiorului Vendayne.

Walperton vorbea şi se uita la Callaghan.

— Eşti de acord cu toate astea pînă acum ? întrebă el.

Callaghan încuviinţă. Zîmbea plăcut.

— Foarte bine, Walperton, murmură el.

Walperton continuă :

— Apoi, cînd apare cererea, compania de asigurări nu plăteşte. Îi înţeleg. Astfel domnul Lancelot Vendayne insistă să se aducă un detectiv particular pentru a le dovedi celor de la asigurări că familia face tot ce poate pentru a descoperi unde sînt bijuteriile.

Domnul Callaghan începe să investigheze şi trebuie să recunosc, sarcasmul începu să dispară din vocea lui Walperton, că descoperă mult mai mult decît noi. Mai întîi descoperă că bijuteriile furate nu erau cele reale ci imitaţii, furnizate de Gabriel Ventura care le-a preluat pe cele reale ca garanţie pentru un împrumut temporar de 20.000, de lire făcut maiorului.

Domnul Callaghan ne informează că acţiunea maiorului nu are nimic ilegal. Arată că testamentul iniţial spune că bijuteriile trebuie ţinute într-un loc sigur. Spune că faptul că maiorul le-a dat ca garanţie lui Ventura pentru un împrumut nu încalcă regula iniţială. Deoarece, spune domnul Callaghan, Ventura ţine bijuteriile într-un seif ca agent al maiorului şi promptitudinea cu care le-a înmînat la cerere a fost dovedită faţă de domnul Callaghan.

Walperton oftă iar şi continuă :

— Domnul Callaghan spune că cererea prezentată firmei de asigurări nu a fost ilegală. Spune că cererea a fost făcută de Layne, avocatul

familiei Vendayne, la instigarea lui Lancelot Vendayne. Spune că la vremea respectivă amîndoi credeau că s-au furat bijuteriile reale. Spune că nu au avut nici un motiv ilegal deoarece în momentul în care l-a informat pe Layne că bijuteriile erau false, Layne a retras imediat cererea.

Walperton respiră adînc. Faţa lui Gridley arăta o mare şi nefericită înţelegere pentru superiorul lui.

Inspectorul continuă :

— Ajungem şi la furtul în sine. Domnul Callaghan admite că furtul a fost o înţelegere între Blaize, acum mort, şi domnişoara Esme Vendayne, care era soţia lui şi pe care de un timp o şantaja pentru a-i furniza bani şi în cele din urmă, pentru a-l ajuta să fure.

Domnişoara Esme Vendayne i-a dat lui Blaize combinaţia seifului şi l-a lăsat pe Blaize în casă în noaptea furtului. Dar domnul Callaghan ne spune că împotriva acestor persoane nu se poate face nimic deoarece (a) Blaize este mort şi (b) domnişoara Esme Vendayne este nevinovată pentru că în momentul în care i-a dat lui Blaize combinaţia şi i-a dat drumul în casă ştia că bijuteriile sînt false şi deci fără valoare şi ştia că bijuteriile reale sînt la loc sigur. Motivul pentru care a acceptat să colaboreze cu Blaize a fost că ajunsese să prefere să fie condamnat pentru a putea scăpa de el o dată pentru totdeauna.

Lui Gridley îi scăpă un oftat. Părea un geamăt de disperare.

Walperton spuse :

— Şi acum, Ventura. Domnul Callaghan ne spune că nu-l putem aresta pe Ventura pentru că nu a făcut nimic ilegal. Callaghan spune că i-a dat 20.000 de lire maiorului şi a fost de acord să păstreze bijuteriile ca garanţie şi după cum am spus le-a înapoiat la cerere.

Walperton răpăia cu degetele în masă. Faţa îi era purpurie.

— Dumnezeule, spuse el. Ce porcărie ! Nenorocirea este că îl cred pe Callaghan. Nu cred că putem acuza pe nimeni. Cred că, de la primul la ultimul, toţi cei implicaţi în acest caz şi-au făcut jocul şi şi-au bătut joc de poliţia locală şi de Scotland Yard.

Făcu o pauză să-şi tragă sufletul.

— La dracu, spuse el cu amărăciune. Nu avem decît un singur om pe care am fi putut să-l acuzăm şi este mort. A trebuit să cadă pe stînci şi să moară. Walperton aproape se înecă de furie. Poate că este un noroc că este mort. Dacă l-am fi prins poate că ar fi ştiut şi el că bijuteriile sînt false şi le-a furat doar ca să se amuze.

Callaghan făcu un rotocol de fum. Spuse :

— Îmi pare rău Walperton. Din punctul tău de vedere cazul a fost un şir de probleme pentru nimic. Totuşi... să revenim la aspectele care contează...

Walperton ciuli urechile.

— Este ceva care contează ? întrebă el. Uimitor. Miji ochii. Îi aruncă o privire scurtă lui Callaghan. Spuse : Callaghan cred că ai un as în mînecă. Domnul Gringall spunea...

— Întotdeauna am un as în mînecă, spuse Callaghan rînjind. De ce nu ?

Se ridică.

— Ascultă, Walperton, spuse el. Ţi-am spus că dacă pot să fac ceva pentru dumneata fac. Ai fost cinstit cu mine. Ai admis că nu există acuzaţii ale poliţiei împotriva clientului meu, maiorul Vendayne sau împotriva unui membru al familiei Vendayne. Ai admis, nu ?

Walperton spuse :

— Să zicem că da. Bine, de dragul discuţiei, da.

Callaghan se duse la biroul lui Walperton. Se uită la ofiţerul de poliţie. Zîmbea amabil.

— Îţi voi da un caz al naibii de bun, Walperton, spuse el. Dar trebuie să faci ceva pentru mine, mai întîi...

— Ce ? întrebă Walperton. Ce trebuie să fac ? Avea suspiciuni în voce.

— Mai nimic, spuse Callaghan. Dar am o întîlnire în seara asta. Vreau să vorbesc cu tine înainte de a mă duce. Vino să mă iei de la biroul meu din Berkeley Street la unsprezece treizeci. Îţi promit o seară interesantă.

Un moment Walperton nu spuse nimic. Se gîndea la Gringall şi îşi amintea ce spusese Gringall despre Callaghan.

— Bine, spuse el. Ce am de pierdut ? Te iau de la birou la unsprezece treizeci. Dar ţine minte...

Callaghan spuse :

— Fără probleme, Walperton. Vino la unsprezece treizeci şi îmi voi ţine promisiunea. Îţi voi da cazul Vendayne pe tavă.

Îl salută pe Gridley şi plecă.

Callaghan îşi aprinse o ţigară, se răsturnă cu scaunul pe spate şi îşi puse picioarele pe birou. Apoi îşi luă picioarele de pe birou şi se uită la ceas.

Era unsprezece douăzeci şi cinci.

Ridică receptorul şi îl sună pe Wilkie, portarul. Spuse :

— Îl aştept pe domnul Walperton. Cînd vine, adu-l la mine în birou, du-l în cameră şi serveşte-l cu o ţigară. Vin şi eu imediat.

Ieşi din birou, urcă în apartament. Se duse în dormitor şi deschise dulapul. Luă o pălărie mare de fetru gri.

În interiorul pălăriei, fixat pe o bază de piele sub pliul pălăriei era un arc de oţel. Callaghan se duse la dulap şi scoase un automat calibru 22. Puse automatul în arcul din interiorul pălăriei şi puse pălăria pe cap. Patul pistolului se sprijinea pe cap. Se duse la dulapul din colţ şi scoase o sticlă proaspătă de whisky canadian. Scoase dopul, puse sticla la gură şi bău.

Coborî în birou. Walperton stătea la birou şi fuma. Spuse :

— Trebuie să recunosc că sînt curios. Îi rînji lui Callaghan.

— Trebuie să recunosc că ai dreptul la o mulţime de explicaţii. Dar nu acum.

Trase din ţigară.

— Înţeleg că ai vorbit serios mai devreme, că din punctul de vedere al poliţiei nu este vizat nici un membru al familiei Vendayne ?

— Ceea ce îţi spun este oficial, spuse Walperton. Am vorbit cu şeful meu. Este de acord. Dar trebuie să spun ceva.

Callaghan spuse :

— Te rog, nu. Ştiu ce vrei să spui. Lasă acum.

Se ridică şi se sprijini pe policioară, uitîndu-se la Walperton.

— Gabby Ventura mă aşteaptă să mă duc la el cu Lancelot Vendayne. Lancelot îi datorează bani lui Gabby. Gabby crede că din moment ce bijuteriile Vendayne sînt legal de vînzare Lancelot va avea nişte bani. Vrea să fie sigur că va pune mîna pe ei.

Walperton spuse :

— Credeam că Lancelot este clinetul tău ?

— Ai crezut o mulţime de lucruri care au fost departe de adevăr, spuse Callaghan. Să mergem.

Walperton se ridică.

— Eşti un tip al naibii de ciudat, Callaghan. Dar sper că ştii ce faci.

Callaghan se duse către uşă.

— Bineînţeles, spuse el.

Era trecut de douăsprezece. Callaghan şi Walperton erau la intrarea din spatele Clubului Ventura. Callaghan scoase un şperaclu. Walperton ridică sprîncenele.

— Deci intrăm astfel ? Ilegal ? spuse el.

Callaghan începu să lucreze la uşă, fîţîind şperaclul pînă cînd uşa se deschise.

— Nu-ţi face probleme, spuse el.

Deschise uşa.

Urcară scările cu Callaghan în frunte. Mergeau foarte încet. Sus, Callaghan împinse uşa şi intră în camera de zi a lui Gabby.

Ventura stătea la birou. Se roti şi spuse rînjind :

— Cum dracu ai intrat, Slim ? Aşteptam să mă suni.

Callaghan spuse :

— Am avut o cheie. Ţi-l prezint pe inspectorul Walperton, Gabby. A vrut să stea de vorbă cu tine. Îl interesează unele aspecte ale cazului Vendayne. Dar... nu-ţi face probleme. În ceea ce priveşte furtul totul este în ordine. Dar mai sînt unele nelămuriri. De aceea a venit cu mine. M-am gîndit că Lancelot poate să aştepte.

Ventura se ridică.

— Sigur, spuse el. Mă bucur să pot ajuta pe oricine oricînd.

Se duse la dulap şi scoase whisky, sifon şi pahare.

Amestecă băuturile. Callaghan şi Walperton se aşezară de o parte a mesei. Ventura, cu paharul în mînă stătea în faţa căminului.

Walperton îşi puse pălăria pe masă. Callaghan o ţinu pe genunchi.

Ventura bău, puse paharul pe policioara din spatele lui şi spuse vesel :

— Deci... cu ce vă pot ajuta, domnule Walperton ?

Era calm, exuberant.

Callaghan spuse :

— Vorbesc eu, Gabby. Se opri un moment şi continuă. Să revenim la fapte. Situaţia este cam

dificilă. Vezi, domnul Walperton nu este mulţumit de un aspect al cazului Vendayne. Nu este mulţumit de Blaize.

Ventura se uită la Callaghan. Ochii îi erau strălucitori şi inteligenţi. Walperton, cu mîinile încleştate pe genunchi, îl urmărea pe Callaghan.

Ventura spuse :

— Da, ce-i cu Blaize ?

Callaghan continuă pe un ton normal.

— Nenorocirea este că s-a întîmplat un lucru serios. Chiar în momentul în care credeam că am rezolvat totul, chiar în momentul în care credeam că s-a rezolvat cazul Vendayne şi toată lumea îşi va vedea de treabă. Este ca dracu...

Ventura spuse nerăbdător :

— Ei bine... ce este ?

Callaghan spuse încet :

— Fii calm, Gabby. Aşa nu ajungi nicăieri.

Îşi scoase portţigaretul şi aprinse o ţigară. Îi trebui mult timp s-o aprindă.

Walperton stătea nemişcat. Se gîndea : „Dumnezeule... Mă întreb ?“

Callaghan spuse :

— Domnul Walperton nu este mulţumit cu explicaţia morţii lui Blaize. Crede că Blaize a fost ucis. Nu crede că Blaize a căzut de pe stînci. Crede că cineva l-a împins.

Ventura zîmbea. Din buzunarul vestei scoase un trabuc. Muşcă vîrful şi îl aprinse cu o brichetă de aur.

— Da... dacă mă întrebaţi pe mine, cred că are dreptate. Esme Vendayne nu l-a plăcut foarte mult, nu ? Cînd s-a întîlnit cu el...

Se uită la Walperton şi Callaghan. Ridică din umeri elocvent.

Callaghan spuse :

— De unde ştii că Blaize s-a întîlnit cu Esme Vendayne în seara aceea ? De unde ştii ? Numai un singur om ţi-ar fi putut spune, Blaize !

Lui Ventura îi căzu falca. Avea gura deschisă.

Walperton îşi ţinea respiraţia.

Callaghan continuă :

— Nu mai minţi Gabby. Ştii al dracului de bine că tu l-ai ucis pe Blaize. Iată un caz clar.

Ventura rîse. Era un rîs ciudat şi spuse :

— Crezi că eşti al naibii de deştept, nu, Callaghan ? Ia spune... cum, cînd şi unde l-am ucis pe Blaize. Eşti nebun, mai las-o cu băutura sau du-te la doctor.

Callaghan spuse :

— În seara în care Esme Vendayne s-a dus la întîlnirea cu Blaize ştiam tot. Telefonul fusese supravegheat de Clarissa, sora lui Esme. După ce Esme s-a dus la întîlnirea cu Blaize l-am trimis pe Nikolls la Yard Arm. Apoi m-am dus după Esme.

Cînd am văzut-o se întîlnise cu Blaize. Încercase să fugă de el cu brăţara falsă pe care o adusese ca să-i dovedească că îşi bătuse joc de el. Alerga pe marginea dinspre dealuri a prăpastiei şi el venea după ea. El a căzut şi a continuat să alerge, dar i-a scăpat brăţara. A încercat să o găsească dar nu a reuşit.

Am trimis-o acasă. M-am întîlnit cu Nikolls, care fusese la Yard Arm. Vorbise cu Wallers care cumpărase casa de la Blaize. Wallers i-a spus că se va întoarce să vadă dacă nu a primit scrisori. Wallers îţi spusese şi ţie asta. Nikolls a găsit o maşină parcată lîngă căsuţă. Era maşina ta. Înăuntru era permisul tău de conducere. Îl aşteptai pe Blaize prin apropiere să se întoarcă.

După ce am vorbit cu Nikolls l-am trimis să caute brăţara. Am vorbit cu Esme şi apoi m-am dus şi eu. Am coborît şi am găsit trupul lui Blaize la două sute de metri de locul unde ar fi trebuit să fie.

Trupul lui Blaize ar fi trebuit să fie la baza pantei. Şi brăţara ar fi trebuit să fie undeva pe sus, la marginea prăpastiei. Nu era. Era în buzunarul lui Blaize.

Am înţeles imediat. Cînd Blaize a căzut a zăcut acolo o clipă şi apoi a urcat. Esme dispăruse. Blaize a căutat şi a găsit brăţara pe care a pus-o în buzunar. Apoi şi-a luat maşina pe care o parcase în apropiere şi s-a dus la Yard Arm. Se întorsese după corespondenţă.

Tu îl aşeptai. L-ai oprit înainte de a ajunge la căsuţă. Cred că l-ai interesat pe Blaize. Probabil că mai întîi i-ai oferit bani să-şi ţină gura despre faptul că bijuteriile sînt false, dar Blaize n-a vrut. Voia să spună tot ca să se răzbune pe Esme.

Nu îţi convenea, nu, Gabby ? Voiai să păstrezi bijuteriile Vendayne şi dacă Blaize spunea public că bijuteriile sînt false, atunci jocul era gata pentru tine. Maiorul trebuia să spună adevărul despre înţelegerea cu tine şi trebuia să predai bijuteriile.

Blaize s-a dat pe mîna ta. Ţi-a spus despre cearta cu Esme, ţi-a spus că a căzut în prăpastie şi că a ieşit. Deci era uşor, nu, Gabby ? L-ai lovit pe Blaize în cap şi l-ai ameţit. L-ai dus cu maşina cît mai aproape de prăpastie şi l-ai aruncat, din păcate nu unde trebuia. Şi, din nefericire pentru tine nu îţi spusese nimic de brăţară. Nu ştiai că o avea în buzunar.

Şi te-ai trădat cînd ai spus că Blaize şi Esme s-au certat, că se întîlnise cu ea, cînd singura persoană care ar fi putut să-ţi spună era Blaize.

Este păcat, Gabby, spuse Callaghan. Te-ai grăbit să-mi dai bijuteriile Vendayne pentru că voiai să-ţi salvezi pielea. Ştiai că voi face orice să nu-i amestec pe membrii familiei Vendayne în asta. Credeai că numai Wallers te-a văzut în Devonshire şi că nu te va implica în moartea lui Blaize. De ce ar face-o ? în clipa în care îmi vei returna bijuteriile vei ieşi din caz. Nimeni nu te va mai deranja. Ce spui Gabby ?

Ventura spuse :

— Foarte frumos... într-adevăr foarte frumos... Dar ai greşit. Să-ţi arăt ceva...

Se duse spre birou şi trase capacul. Se întoarse brusc. Walperton văzu automatul din mîna lui şi înţepeni.

Ventura spuse :

— Mai am o şansă. Poate că pot s-o şterg prin camuflaj. Pot să încerc. Dar întîi am să te aranjez domnule Callaghan. Am să...

— Pe dracu, spuse Callaghan.

Trase prin pălăria de pe genunchi.

Ventura se uită surprins. Automatul îi scăpă din mînă. Se prăbuşi în genunchi pe podea.

Walperton spuse :

— Bună treabă, Callaghan... Nu mi-a plăcut. Eşti un ticălos.

Se duse la telefon.

Callaghan îngenunchie lîngă Ventura. Îi sîngera gura.

Callaghan spuse :

— Este mai bine aşa Gabby. Este mai bine decît o cădere de sus.

Ventura spuse răguşit :

— Nemernicule...

Capul i se răsuci şi muri.

Walperton spuse :

— Whitehall 1212 ? Da. Sînt Walperton. Trimiteţi o salvare în spatele clubului Ventura. Da... bine... repede.

Închise telefonul.

Callaghan spuse :

— Deci, Walperton. Ţi-am promis cazul Vendayne pe o tavă. Sper că îţi place.

Walperton spuse :

— Dumnezeule, eşti o minune.

Se aşeză şi scoase un pachet de ţigări. Îi dădu una lui Callaghan. Spuse zîmbind :

— Gringall mi-a spus deviza ta : „O rezolv cumva şi cui dracu îi pasă cum !“

Începu să rîdă.

— Mie îmi spui, zise el.

Effie Thompson îl privi repede pe Callaghan cînd acesta intră în birou. Purta un costum albastru cu dungi albe subţiri, o cămaşă de mătase albastru deschis şi o cravată bleumarin. Pantofii lui maro închis străluceau.

Ea spuse :

— Bună-dimineaţa, domnule Callaghan. Am văzut ziarele de dimineaţă. Sînteţi un erou.

— Mulţumesc Effie, spuse Callaghan. Cîtă vreme nu sînt ca eroul din cartea pe care o citeai...

Intră în birou.

Prin uşa deschisă Effie Thompson văzu un hamal ducînd cîte o valiză de-a lui Callaghan în fiecare mînă. Oftă adînc.

Callaghan ieşi din birou şi spuse :

— Effie, plec în Devonshire. Voi lipsi probabil două-trei săptămîni. Ţinem legătura. Nikolls se întoarce mîine. Preia el problemele.

— Bine, domnule Callaghan, spuse Effie.

Callaghan continuă :

— Te rog sun-o pe domnișoara Audrey Vendayne la Margraud. Spune-i că am plecat şi că nu telefonez personal pentru a economisi timp.

Spune-i că sper să ajung pe la trei după-amiază.

Îşi puse pălăria şi se îndreptă către uşă. Aproape ieşise cînd ea zise :

— Domnule Callaghan cînd am spus că sînteţi un erou nu am vrut să spun că sînteţi ca eroul din cartea pe care o citeam — cel care a lăsat-o pe fată în avion în timp ce s-a dus după ajutor .

Callaghan rînji.

— Mă bucur, spuse el.

Ea continuă :

— Am un mesaj pentru dvs. Domnişoara Audrey Vendayne a telefonat pe la ora nouă. Mi-a dat instrucţiuni precise să nu fiţi deranjat. Mi-a spus să vă spun că a primit o telegramă trimisă de la Kingsbridge de dvs. Trebuie să vă spun că ea şi familia ei vă sînt recunoscători şi abia aşteaptă să vă mulţumească personal. Restul mesajului este cam criptic, domnule Callaghan. A spus că atunci cînd vă veţi vedea va putea continua conversaţia pe care a avut-o cu dvs. în căsuţa de vară.

Închise notesul cu un pocnet.

— Mulţumesc, Effie, spuse Callaghan. Mesajul nu este criptic. Telefonează-i domnişoarei Vendayne şi spune-i că sînt pe drum.

Effie Thompson se uită înţepată la Callaghan.

— Sper să aveţi vreme bună, domnule Callaghan, spuse ea.

SFÎRŞIT

Tiparul executat sub comanda nr. 715 la societatea comercială „Romcart“ S.A. BUCUREŞTI

CUPRINS :

Capitolul I
Bani uşor.....3
Capitolul II Apare Gabby.....27
Capitolul III Întîlnirea cu fetele.....48
Capitolul IV Petrecere în trei.....68
Capitolul V Bileţel pentru Clarissa.....85
Capitolul VI Pe muchie de cuţit.....99
Capitolul VII Fă-ţi bagajul.....111
Capitolul VIII În întuneric.....129
Capitolul IX Scena de dragoste.....145
Capitolul X Portretul lui Esme.....160
Capitolul XI Scena din dormitor.....178
Capitolul XII Confidenţe.....199
Capitolul XIII Seară în lume.....211
Capitolul XIV Unul pentru drum.....225
Capitolul XV Nu poţi păstra restul.....243

editura grin-prospero

I.S.B.N. 973-95435-1-0